

NAVJEŠTENJE

Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić

Božić 2019.

Navještenje – Godišnjak župe Navještenja BDM Gospić

Božić 2019., br. 92., Godina XVI.

Izdaje: Župni ured Gospić, Kaniška 1, 53000 Gospić

Telefon: 053/753-332

e-mail: crkva.nbdm@gmail.com

uredila: Lucija Starčević

Odgovorni urednik: Mario Vazgeč, župnik gospićki

Uredničko vijeće: s. Robertina Medven, Lucija Starčević, Marinko Miličević, Mišel

Grgurić, Franje Puškarić, Jelena Majer, Mirela Miočević

Tisak: F.M.I. d.o.o. Gospić:

ISSN 1344 - 4447

SADRŽAJ:

BISKUPOVA RIJEČ	1
RIJEČ UREDNIŠTVA	2
BOŽIČNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA	4
PONOČKA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	7
BOŽIĆ U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	9
BOŽIĆ U PJESMI	12
OBITELJ MOLI, ČUVA VJERU ...	13
SVETKOVINA BOGOJAVLJENJA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	15
DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA	17
PRIKAZANJE GOSPODINOVO - SVIJEĆNICA	19
SVJETSKI DAN BOLESNIKA U GOSPIĆKOJ BOLNICI	20
VJERONAUČNA OLIMPIJADA NA UDBINI	22
PEPELNICA 2019.	23
NASTUP AKADEMSKOG MUŠKOG ZBORA FER-a IZ ZAGREBA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	26
SVEČANA PROSLAVA ZAŠTITNICE GOSPIĆKE KATEDRALE I ŽUPE	29
BISKUPIJSKO KORIZMENO HODOČAŠĆE U CHM NA UDBINU	31
KRIZMANICI GOSPIĆKO-SENJSKE BISKUPIJE NA UDBINI	34
CVJETNICA U GOSPIĆU	39
ZAHVALA ŽUPLJANIMA (CVJETNICA 2019.)	41
VELIKA SRIJEDA - MISA POSVETE ULJA	41
VELIKI ČETVRTAK – MISA VEČERE GOSPODNJE	44
VELIKI PETAK – SLAVLJENJE MUKE GOSPODINOVE	47
VELIKA SUBOTA – VAZMEMO BDIJENJE	50
USKRS - NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODNJEG	53
HODOČAŠĆE BL. ALOJZIJU STEPINCU U ZAGREBAČKU PRVOSTOLNICU I U KRAŠIĆ	55
BISKUP KRIŽIĆ NA BIJELU NEDJELJU U GOSPIĆU KRSTIO OSMERO DJECE	59
SV. IVAN NEPOMUK, MUČENIK, SUZAŠTITNIK ŽUPE I GRADA GOSPIĆA	62
73. GODIŠNJICA MUČENIČKE SMRTI SLUŽBENICE BOŽJE S. ŽARKE IVASIĆ	62
GOSPIĆKO-SENJSKA BISKUPIJA PROSLAVILA JE DAN BISKUPIJE	64
PROMOCIJA ZBORNIKA „SPAŠAVANJE POVIJESTI“	70
MAJČIN DAN U NAŠOJ ŽUPI	72
PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU	72
DOJMOVI PRVOPRIČESNIKA O SLAVLJU PRVE SVETE PRIČESTI	75
SVETKOVINA DUHOVA I PODJELA SAKRAMENTA SV. POTVRDE	76
ZAHVALA OSNOVNOŠKOLACA ZA KRAJ ŠKOLSKE GODINE	80

TIJELOVO U GOSPIĆU	81
SESTRE U GOSPIĆU PROSLAVILE SVETKOVINU SRCA ISUSOVA	84
SVEĆENIČKO REĐENJE JOSIPA TOMLIANOVIĆA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	87
PROSLAVLJEN DAN GRADA I OBLJETNICA POSVETE KATEDRALI	91
BISKUP KRIŽIĆ PREDVODIO JE MISNO SLAVLJE PRIGODOM 26. OBLJETNICE VRO MEDAČKI DŽEP	93
PORUKA GOSPIĆKO-SENSKOG BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA ZA KATEHETSKU NEDJELJU	96
DAN KRUHA I ZAHVALNOSTI U OSNOVNOJ ŠKOLI I U KATEDRALI	98
GOSPIĆKI VJEROUČENICI PODRŽALI INICIJATIVU „MILIJUN DJECE MOLI ZAJEDNO“	99
GODIŠNJI SUSRET ŽUPNIH-PASTORALNIH VIJEĆA GOSPIĆKO-SENSKE BISKUPIJE U OTOČCU	100
HOLYWIN – SVETOST POBJEĐUJE	102
SVETKOVINA SVIH SVETIH NA GROBLJU SVETE MARIJE MAGDALENE U GOSPIĆU	102
PREDSTAVLJANJE KNJIGE ‘NEPLANIRANO’	105
GOSPIĆ ZA VUKOVAR 2019.	107
SUSRET PJEVAČKIH ZBOROVA GOSPIĆKOG DEKANATA	107
BISKUP KRIŽIĆ U GOSPIĆKOJ KATEDRALI ZAREDIO TROJICU ĐAKONA I JEDNOG SVEĆENIKA	110
NA PRVU NEDJELJU DOŠAŠĆA UPALJENA JE SVIJEĆA NADE I IŠČEKIVANJA	114
MISE ZORNICE U GOSPIĆKOJ KATEDRALI	114
SVETI NIKOLA U NAŠOJ KATEDRALI DARIVAO MALIŠANE	115
BOŽIĆNA RADIONICA ZA HUMANITARNU POMOĆ	116
NEDJELJA CARITASA U GOSPIĆU	117

BISKUPOVA RIJEČ

Dragi vjernici župe Gospić i Gospićkog dekanata, dragi čitatelji „Navještenja“!

Približava nam se vrijeme božićnih blagdana, a s time u naše ruke dolazi novi broj godišnjaka „Navještenje“.

Na kraju svake godine većina nas ustanovi da je godina brzo prošla. Poznata izreka veli: „Vrijeme je svakome jednako dugo, ali ne i podjednako korisno.“ U tom smislu Sveto pismo nam govori da se vrijeme ne mjeri i ne vrjednuje samo po trajanju nego, prije svega, po sadržaju koji smo u njega uložili. I u životu čovjeka nije najvažniji broj godina nego njihov sadržaj. Mudrac zato moli Boga: „Nauči nas dane naše brojiti da steknemo mudro srce“ (Ps 90,12).

Svi mi znamo brojiti i dane i mjesece i godine, ali pored tog numeričkog brojenja postoji i ono mudrosno. U tom mudrosnom brojenju ne broje se svi dani, svi mjeseci i sve godine, nego samo one u koje smo ugradili vrijedne i dobre sadržaje. To znači da u životu može biti i praznih dana, mjeseci pa i godina. To vrijeme se onda ne računa jer ono ne pripada životu budući da je ostalo prazno vrijednostima, prazno života.

Zato je mudro vrjednovati i proteklu godinu, promisliti u sebi ili naglas, unutar svojih obitelji ili zajednica, sve ono što se u njoj proživjelo, što je bilo uspješno, ali i ono što ne bismo željeli ponoviti u godini koja je pred nama.

Naša Biskupija je novu pastoralnu godinu proglasila Godinom mladih, godinom našeg posebnijeg nastojanja da mladima pružimo više vrijednih ponuda koje će ih duhovno obogatiti, približiti im Boga i oduševiti za evanđeoske vrijednosti. Djeca i mladi naša su najveća briga. Od njih zavisi budućnost i Crkve i našeg naroda, a od nas zavisi njihova formacija i njihovi životni izbori. Odgovornost je, stoga, svih nas da mladima damo dobre sadržaje, budemo im uzori i tako u njima potičemo želje za plemenitim idealima i za istinskim vrijednostima.

Svima vama dragi vjernici župe Gospić, Gospićkog dekanata i svim čitateljima „Navještenja“ želim čestit Božić i blagoslovljenu novu 2020. godinu.

U Gospiću, na svetkovinu Bezgrešnog začeca BDM 2019. Godine.

Vaš biskup,
mons. Zdenko Križić

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi župljani i poštovani čitatelji!

Raduje nas da vam u ove svete dane možemo pružiti naš omiljeni župni list Navještenje. U njemu smo, između ostalog, zabilježili događaje iz naše župe, grada, biskupije, da se ne zaborave, nego da ih možemo više puta pročitati kao duhovnu hranu, kao podsjetnik na naše vjerske obveze prema Bogu, ne samo nas samih, nego i svoje obitelji.

Iako se modernim medijima informacije puno brže šire, pisano ostaje. Podsjetit ćemo se na početak Crkvene godine kako smo proslavili vrijeme Došašća od paljenja prve svijeće do ponoćke i Božićne glavne mise. Tu su po redu blagdani koje ste uvijek rado slavili, a možda ste se ulijenili. Dobar dio vas ne dolazi na sv. misu nedjeljom i blagdanom, ne šaljete ni svoju djecu. Ona tada žalosno, svojim vjeroučiteljima govore: „Mama mi ne dozvoljava, tata mi ne da.“ Izdvojit ćemo iz sadržaja glavne naslove: Božićno vrijeme, zatim Svijećnicu kad trebamo blagosloviti svijeće. Svjetski dan bolesnika neka nas podsjeti da bismo trebali nekog posjetiti u bolnici, staračkom domu, pomoći mu u bolesti. Za svakog vjernika važna su liturgijska vremena: Korizma, Veliki tjedan Muke Isusove, Uskrs, Prva pričest, Duhovi, Sakrament krizme, Tijelovo, Dan biskupije, Dan Grada, Velika i Mala Gospa, Dan hrvatskih mučenika, Katehetska nedjelja, razna hodočašća, susreti članova župnog pastoralnog vijeća, biskupijski susreti ministranata, pjevača, čitatelja Božje riječi, Caritasovih volontera, prosvjetnih djelatnika, vjeroučitelja, rad Misijske zajednice i Molitvene zajednice bl. Alojzija Stepinca, susreti svećenika, na kraju sretan događaj ređenja trojice đakona i jednog svećenika za našu biskupiju... Ove jeseni jedna naša župljanka započela je novicijat u Družbi sestara uršulinki. Imamo iz župe i sjemeništarca. Duhovna zvanja rado preporučite u svojim molitvama, a posebno u ovoj Godini mladih u našoj biskupiji, molite da se odazovu rado u duhovno zvanje.

Hvala svima koji sudjeluju i u organizaciji i odazovu na sve ove susrete koje vam župna zajednica i biskupija nude.

Sjetite se što ste dragom Bogu obećali na krštenju vaše djece, o slanju djece na župni i školski vjeronauka i dalje ... a niste izvršili. Mnogi zabilježeni duhovni članci, meditacije uvijek vas mogu približiti Bogu, obnoviti vašu vjeru, podsjetiti da nije dovoljno krstiti se, pričestiti, krizmati, vjenčati i onda zaboraviti na vjerske obveze i Božje zapovijedi dok ne dođe starost, odnosno smrt.

Kad pitamo roditelje, mole li sa svojom djecom, kažu, „a kada, nemamo vremena, jer tu su razne obveze: odvesti djecu na razne dopunske obveze na koje smo ih upisali, uz školu. Za crkvu nemamo vremena, jedva stignemo skuhati i jesti...“ Kako bi bilo da dragi Bog nema vremena za nas!

Bilo bi lijepo da je suradnja oko rada na župnom listu plodonosnija, jer imamo puno pismenih osoba, ali malo dobre volje. Nadamo se da će se oko izdavanja sljedećih brojeva angažirati više župljana kako bi slika života u našoj župi prikazana u župnom listu bila cjelovitija.

Zahvaljujemo svim suradnicima u župi i u ovom župnom listu: onima koji uređuju katedralu, ministrantima, čitateljima, pjevačima, orguljašu i voditelju zbora, liječnicima, bolničkom osoblju, djelatnicima u školstvu i vrtićima, braniteljima, starcima i bolesnicima, a osobito s. Robertini i gđi Luciji koje se najiscrpnije uključe u uređenje ovoga našega godišnjaka... Zahvaljujemo svima koji su na razne načine aktivno uključeni u župnu zajednicu.

Pripravljamo se za godišnju svetkovinu Isusova rođenja, slušajući proročki poziv da mu pripravimo put i poravnamo staze, spuštajući uzvišice svoje oholosti te podižući udoline svoje grješnosti i nedostojnosti. Jesmo li pripravnici za Spasitelja koji je nazvan „Željom bregova vječnih“. Jesmo li spremni dočekati Dijete Božje u toplini obiteljskog zajedništva? Božićna pjesma pjeva: „Došao je Uzdisani i od Boga Obećani, vjerni svijetu Spasitelj, svijeta Razveselitelj!... Mladi Kralj želi zauzeti svoje mjesto u svakom srcu koje se raduje njegovu dolasku, u svakoj obitelji koja ga radosno prima. On je najljepši i najveći dar svemu svijetu!

Čestit Božić! – naša je stara čestitka.

Radujmo se svi Njegovom rođenju i našem preporođenju!

Svima Vama, Vašim obiteljima, svima koji ćete čitati ovaj naš godišnjak, posebno bolesnima, nemoćnima, siromašnima, žalosnima...

Sretan i blagoslovljen Božić, blagoslovljenu i Božjim blagoslovom ispunjenu

novu 2020. godinu –

žele preč. Mario Vazgeč, župnik i mons. Marinko Miličević, generalni vikar i duhovni pomoćnik u župi.

BOŽIĆNA PORUKA BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA

»Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin.« (Lk 2,15).

Čovjek tijekom cijele svoje povijesti čezne susresti i vidjeti Boga licem u lice. U Bibliji nalazimo trajne vapaje u tom smislu, ali i duboku slutnju čovjeka da će Bog jednom, ispuniti tu njegovu veliku želju i pokazati mu svoje lice.

Stoljećima nad narodom odzvanja blagoslov svećenika Arona, Mojsijeva brata, u kojem je diskretno prisutno jedno veliko Božje obećanje s obzirom na objavu njegova lica: „Neka te blagoslovi Jahve i neka te čuva! Neka te Jahve licem svojim obasja i milostiv ti bude! Neka pogled svoj Jahve svrati na te i mir ti donese“ (Br 6,24-26). Mojsije, koji je još prije primio Božji blagoslov, izriče Bogu želju da mu pokaže svoje lice. Bogu je vrlo draga ta Mojsijeva želja, ali i, pored toga, Bog mu je ne može ispuniti, nego mu veli: „Ti moga lica ne možeš vidjeti, jer ne može čovjek mene vidjeti i na životu ostati“ (Izl 33,20).

Sposobnosti ljudskih očiju ovdje na zemlji nisu takve da bi mogle vidjeti Boga, ali usprkos toga, čežnja za tim nikada nije prestala. Psalmista to ovako izriče: „Duša moja čezne, Bože, za tobom. O kad ću doći i lice Božje gledati?“ (42,2-3). Starozavjetni čovjek, svjestan svoje nemoći da otvori nebo i vidi Božje lice, moli Boga da se on sam prigne k njemu i ispuni njegovu čežnju. Zato i vapaj: „O da razdreš nebesa i siđeš“ (Izl 63,19). Čežnja za „vidjeti Boga“ nije nikada iščezavala iz srca čovjeka vjere. Tu želju u njemu proizvodi sam Bog. Jer i Bog želi susret sa svakim čovjekom licem u lice. A ako Bog proizvodi u čovjeku takvu želju i on sam to želi, onda je to znak da je takvo nešto moguće, da je to ostvarivo.

Bog je u punini vremena odlučio odgovoriti na taj vapaj čovjeka: rastvorio je nebo i sišao. Bog je u Isusu uzeo ljudsko lice, htio je biti kao mi. Uzeo je naše tijelo u utrobi jedne žene, Marije iz Nazareta, i rodio se kao dijete da nitko, vidjevši ga, ne umre, nego naprotiv, da primi radost života. No, ne možemo ovdje izbjeći pitanje: koliko kod kršćana danas još ima vjere a onda i želje da se vidi Boga? Može izgledati čudno ovo pitanje, ali nažalost, nije.

Danas je evidentno kako se čovjek našeg vremena sve više distancira od vjere i Boga kakvog nam je Isus objavio. Europa više ne želi priznati svoje kršćanske korijene i svoj kršćanski identitet. I u našem narodu, koji je jednom bio predziđe kršćanstva, snaga vjere danas je sve bljeđa, a živi se sve manje kršćanski. S motrišta

svega ovoga shvaćamo kako je Isusovo pitanje veoma ozbiljno: „Sin Čovječji kada dođe hoće li naći vjere na zemlji?“ (Lk 18,8). Praznovjerja će sigurno naći, ali vjere? Kada vjera slabi, onda gasne i želja da se vidi Boga.

Svima nam je dobro poznata činjenica kako danas ima puno onih koji se deklariraju kao kršćani, ali žive kao da Boga nema. Koliko je onih koji su rođeni kao kršćani, ali to nikada nisu postali. Ili samo kažu da su vjernici, a prema Bogu su posve indiferentni te životom jasno pokazuju da u Boga vjeruju isto toliko, koliko i ne vjeruju. Odnose se prema Bogu u smislu „možda postoji, a možda i ne postoji“, pa su onda vjernici „za svaki slučaj“. S ovakvom vjerom Boga neće nikada „vidjeti“ niti iskusiti. To je zapravo, vjera u nekog dalekog Boga koji ne hoda ovom zemljom i čiji se znakovi prisutnosti ne mogu vidjeti. Tako i blagdan Isusova rođenja mnogima prođe a da ništa božanskoga nisu vidjeli, ni čuli niti doživjeli. Bez unutarnje želje da se Boga susretne i vidi, ostaje se pomalo, i bez vjere i bez nade.

Evandjelja nam govore kako pastiri žele vidjeti događaj koji im je obznanio Gospodin i žurno idu to ostvariti. Taj susret je radikalno promijenio njihov život. Nisu se prestali diviti svemu onome što su vidjeli. Vraćaju se „slaveći i hvaleći Boga za sve što su čuli i vidjeli.“ (Lk 2,20). Govore o tome i drugima te na njih prenose svoje divljenje. Evandjelje veli: „Svi koji su čuli pastire divili su se onome što su im govorili“ (Lk 2,18).

Što su sve pastiri čuli i vidjeli evandjelja nam ne donose. Nema ni potrebe. Bog želi da svatko od nas doživi osobni susret s otajstvom Djeteta u

jaslicama, a onda će iskustvo pastira postati iskustvo svakoga od nas, a njihovo divljenje i naše divljenje.

I Marija je, poput pastira, kroz meditaciju Božje Riječi, koja je tijelom postala, spoznala puno toga o otajstvu koje je rodila, ali nam o tome direktno ništa ne govori. Za nju se veli da je, kod pohoda pastira, „pamtila sve te događaje i razmišljala o njima u srcu svome“ (Lk 2,19). Tako je ona ponirala sve dublje u misterij Božjeg utjelovljenja. Marija je pri Navještenju puno toga saznala od anđela, od pastira i trojice mudraca s Istoka, ali je najviše saznala o tom Božjem Otajstvu kroz molitvu i meditaciju Božje riječi, kroz poklonstvo i adoraciju. To je svakome od nas najsigurniji put do Božje objave. Marija nam nije prenijela puno toga o iskustvu koje je doživjela kontemplirajući otajstvo novorođenog Djeteta, ali nas je pozvala na šutnju i meditaciju ovog otajstva s jamstvom da ćemo tako i sami iskusiti nešto od radosti koju su doživjeli ona i prvi klanjatelji tom Otajstvu.

To je poziv koji Božić upućuje svakom od nas. Ako nećemo ništa čuti, ništa vidjeti ili doživjeti, Božić će doći i proći ostavljajući samo duhovnu suhoću i prazninu, bez obzira na svu ljepotu i raskoš kuća, ulica i trgova, bez obzira na sve obilje stola i vrijednost poklona koje smo primili. Ne smijemo dopustiti da nam Božić prođe samo u jelu i piću, u zabavama i plesu, nego zastanimo malo u šutnji pred velikim otajstvom rođenja Sina Božjega, da nađemo nešto vremena za molitvu i meditaciju jer će nam kroz to Bog otkriti puno toga što se odnosi i na naš život, na našu prošlost, sadašnjosti i budućnosti.

Božić će nam biti milost ako prodre u našu nutrinu, ako Dijete koje slavimo primimo u naše srce, ako ćemo meditirati nad misterijem Božje ljubavi koja se očitovala u utjelovljenju Sina Božjega. To ima snagu bitno promijeniti naš život. Neka ovaj Božić to proizvede u srcu svakoga od nas.

Ovo je i moja molitva za sve vas, dragi vjernici, s kojom vam želim blagoslovljen i radošću ispunjen Božić i cijelu novu godinu 2020.

+ Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski

PONOČKA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

Svetu misu polnočku, 24. prosinca 2018. u 23 sata predvodio je u gospićkoj katedrali Uznesenja BD Marije mons. dr. Mile Bogović, nadbiskup u miru, koncelebrirao je župnik i rektor katedrale preč. Mario Vazgeč, a asistirao đakon vlč. Mario Kralj. Pjevanje je predvodio katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića, a pridružili su se pjevajući i vjernici koji su ispunili katedralu. Biskup je u propovijedi naglasio da se rođendan našega Učitelja i Spasitelja Isusa Krista slavio u kršćanstvu stoljećima, pa se uz njega u raznim vremenima i u raznim sredinama priljepilo mnogo toga što nema veze s izvornim slavljem Božića. U naše vrijeme mnogi stavljaju naglasak na trošenje i uživanje pa i zaborave siromašno dijete Isusa i njegov rođendan. Takvom načinu slavlja odgovara više neki stari djedica tzv. Djed Mraz ili Djed Božićnjak. Biskup je pozvao: „Nemojmo prepustiti Božić drugima da ga oblikuju prema svojim željama. Okrenimo se Djetetu da bismo upoznali svoga Učitelja i Spasitelja. Anđeo je pastire uputio kako će prepoznati Spasitelja: „Evo vam znaka: Naći ćete novorođenče povijeno gdje leži u jaslama“ (Lk 2, 12) Tko bi mogao očekivati da će se Spasitelj pojaviti u obliku djeteta i to ne na kraljevskom tronu nego u jaslama!

Kada su se apostoli među sobom prepirali tko je od njih najveći, Isus ih upozorava da svoje poglede ne okreću prema silnima i moćnima, prema svjetskim veličinama, nego prema nemoćnom djetetu. „On dozove dijete, postavi ga posred njih i reče: („Evo vam znaka!“): »Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko. Tko god se dakle ponizi kao ovo dijete, taj je

najveći u kraljevstvu nebeskom. I tko primi jedno ovakvo dijete u moje ime, mene prima.« (Mt 18, 3-5). Na drugom mjestu kaže: „Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u nj neće ući“ (Lk 18, 17).

... Odrastao čovjek sklon je misliti da je ono što prima sve zaslužio, pa i ono što je kao dar primio od Boga. Dijete se ne oholi i ne uzdiže. Ono svim svojim bićem svjedoči da živi od darivanja svoje okoline. Stavljajući dijete pred apostole, Isus je jasno rekao koje osobine djeteta treba uvijek čuvati jer se inače izgubi osjećaj i za kraljevstvo nebesko i za dar spasenja. Ako se izgubi osjećaj da je dijete dar, onda se na njega gleda kao na agresora: agresora na majku, na obitelj, na standard, na karijeru, na slobodu, na prava čovjeka. A prema agresoru se agresivno postupa. Takvi pogledi su, nažalost, danas brojni i sve više se množe. Tu su korijeni najteže krize čovječanstva.

Biskup je pozvao „da dijete uzmemo kao Učitelja, jer od njega možemo mi odrasli mnogo naučiti. Otvorene je duše i srca. Nema predrasuda prema nikome. Traži blizinu i toplinu osjećaja, dopušta da ga vodiš, mijenjaš; poučljivo je, prima, upija što se oko njega događa. Znademo da dijete pred stranim ljudima katkada ne govori nego gleda i sluša. Poslije može uočiti da je mnogo toga čulo i zapamtilo.

Prirodno okruženje djeteta je obitelj. Kada govorimo da se društvo treba okrenuti djetetu, time kažemo da se treba okrenuti obitelji u kojoj se dijete rađa, raste... obitelji koja na kraju daruje dijete široj zajednici. Dijete je nemoćno i može živjeti i rasti samo u ozračju darivanja. Kada je obitelj u krizi, slabi to ozračje darivanja, slabe uvjeti za normalan rast i odgoj djeteta. Spašavajući obitelj, spašavamo djecu, spašavamo i svoju budućnost. Isusovo djetinjstvo bilo je važno za njegovo spasenjsko poslanje. Isus je do kraja sačuvao djetinje vrline, unosio je toplinu u međuljudske odnose, razvijao osjećaje međusobne blizine i zajedništva s Bogom i čovjekom. On je cijeloga zemaljskog života računao na pomoć Boga i čovjeka, pomoć Marije i Josipa, pastira i Mudraca. Imao je u sebi i one spasonosne osobine koje ima dijete, dakako, u stalnosti i dosljednosti odrasla čovjeka.“

Biskup je pozvao da probudimo u sebi djetinju svijest da su nam potrebni drugi: i pastiri i mudraci i oni u kući i na poslu i oni koji nam zapovijedaju i oni kojima mi zapovijedamo; da nam je potreban Bog „koji sam hita da nas spasi“ po onome koji se

pojavio kao potrebno Dijete, ali ima snagu da postane moj i tvoj Spasitelj. Završio je čestitkom:

Čestit Božić vama koji me slušate i svima vašima, a posebno svima onima koji svoju

potrebitost svjedoče s bolesničkih kreveta u domovima za stare i nemoćne: radosne Božićne blagdane svim vjernicima ove župe i biskupije.“

Na kraju sv. mise božićnu čestitku svojim vjernicima uputio je i župnik Vazgeč te sve pozvao u župnu dvoranu na čašćenje i druženje.

s. Robertina Medven

BOŽIĆ U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Biskup mons. Zdenko Križić predvodio je na Božić u 10 sati središnje misno slavlje u gospičkoj Katedrali u zajedništvu sa svojim tajnikom i kancelarom biskupije preč. Mišelom Grgurićem i domaćim župnikom i rektorom katedrale preč. Mariom Vazgeč. Pjevanje je predvodio katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup se u propovijedi osvrnuo na Proslov svetog Ivana evanđelisteu današnjem evanđelju, u čijem središtu je Riječ Božja koja je tijelom postala i nastanila se među nama. Utjelovljena Božja Riječ darovana je ljudima kao život i kao svjetlost na njihovu životnom putu. Te dvije riječi ključne su tom navješćaju dolaska Sina Božjega u naš svijet. Došao je ljudima donijeti puninu života i da im bude svjetlo na životnom putu. Svi mi imamo iskustva kako je u životu nemoguće izbjeći tamu, odnosno, situacije kada ne znamo što bismo učinili, koji put izabrali, a nekada nam se te tame učine tako mrkle pa nas uvjere da iz njih izlaza i nema. Evanđelje predstavlja Isusa kao odgovor na to. On je svjetlo koje tama ne može obuzeti, on je svjetlo koje raspršuje svaku tamu. Nešto kasnije, Isus kaže: „Ja – Svjetlost – dođoh na svijet da nijedan koji u mene vjeruje u tami ne ostane.“ (Iv 12, 46). Na drugom mjestu ponovio je to malo drukčije: „Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života.“ (Iv 8, 12). Čovjeku je ponuđeno svjetlo odozgo, ali mu se čovjek mora otvoriti i primiti ga. Bog svoje svjetlo ne nameće. U razgovoru s Nikodemom Isus veli: „Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubilitamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla.“ (Iv 3, 19) Isus s ovim želi reći da nije tragedija u tome što ćemo s vremena na vrijeme upasti u tamu zbog naših grijeha, nego je tragedija kada osoba zavoli tamu, kada zavoli grijeh. I u Starom zavjetu nalazimo sličnu tvrdnju. U knjizi Jobovoj čitamo: „Ima onih koji mrze

svjetlost: ne priznaju njezinih putova niti se staza drže njezinih.“ (Job 24,13)Svatko je slobodan u svom izboru, ali će svatko snositi i posljedice svoga izbora.Da bi čovjek imao svjetlo u sebi, mora imati u sebi onoga koji je tvorac i izvor svjetla, a to je Bog.

Pastire je na ovaj dan obasjalo svjetlo odozgo, pošli su za svjetlom i našli ga. Bez svjetla odozgo čovjek ne može dospjeti cilju. Svjetlo zvijezde uočili su Mudraci s Istoka i slijedili ga sve do mjesta gdje bijaše Dijete. To isto svjetlo ne vodi ih natrag Herodu, kako je on lukavo tražio, nego ih odvede drugim putem u njihovu zemlju. To Božje svjetlo u srcu usmjeruje čovjeka najboljim putem da sretno stigne željenom cilju. U Bibliji neprestano odzvanja poziv:„Tražite Gospodina.“ Bog nam uvijek dolazi u novosti: s novom porukom, s novom objavom, s novim otkrićima, s novom ljubavlju. Bez traženja nema tih otkrića, nema rasta u spoznaji Boga.

U svojoj najdužoj molitvi koju su nam evanđelja zabilježila, Isus, obraćajući se Ocu, pun žalosti govori: „Oče pravedni, svijet te nije upoznao“ (Iv 17,25). Isti evanđelista će to ustvrditi i za Isusa,kako smo čuli u današnjem evanđeoskom odlomku, gdje veli: „Bijaše na svijetu i svijet po njemu posta i svijet ga ne upozna“(Iv 1,10)te odmah odgovara:„Tko ne ljubi, ne upozna Boga jer Bog je ljubav.“(1Iv 4,8). Isus je to rekao iŽidovima koji ga nisu prihvatili:„Ali vas dobro upoznah: ljubavi Božje nemate u sebi.“(Iv 5,42) Ovdje je izvor svih problema.

Grijev je onaj koji čovjeka lišava ljubavi. Čovjek bez ljubavi živi u tami. Isus to potvrđuje kada veli: „Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti da se ne razotkriju djela njegova.“(Iv 3,20)Grijev je, nažalost, baština čovječanstva. Svaki čovjek pripada obitelji grijeha, stoga je i tama neizbježna na životnom putu svakog

čovjeka. Svatko poznaje svoj vapaj za svijetlom kada upadne u životne tame. A najstrašnijoj tami, a to je smrt, nitko ne može izbjeći.

Noćas smo čuli riječi proroka: „Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku: onima koji mrkli kraj smrti obitavahu svjetlost jarka osvanu.“ (Iz 9, 1.) Prorok govori o tmini i svjetlosti, o mrklom kraju smrti i svjetlosti jarkoj koja osvanu. To su životne borbe kroz koje čovjek neminovno prolazi. To su kušnje i napasti s kojima đavao želi čovjeka odvesti u tamu kao Judu. Juda je imao dovoljno svijetla, ali se s vremenom počeo zatvarati svijetlu i dopuštati da u njega ulazi tama, dok nije sasvim zapao u noć, kako kaže evanđelist. Zato Isus daje upozorenje: „Pazi da svijetlo u tebinijetama.“ (Lk 11,35) To je poziv da svaki od nas provjeri nije li svijetlo zamijenio tamom.

Kada se tama uvuče u nutrinu sve se onda vidi naopako. Isus to uspoređuje s bolesnim okom govoreći: „Oko je svjetiljka tvomu tijelu. Kad ti je oko bistro, sve ti je tijelo svijetlo. A kad je ono nevaljalo, i tijelo ti je tamno.“ (Lk 11,34). To znači da osoba tada dobro ne vidi. To isto vrijedi i za oči srca i duše. Ako su srce i duša

bolesni, osoba duhovno ne vidi dobro. Vidi krivo. Zato Pavao moli za kršćane u poslanici Efežanima da im Gospodin prosvijetli oči srca da bi mogli vidjeti stvari i događaje na Božji način. Lakše je ozdraviti fizičko oko nego li oko duše i tijela. I to stoga, jer kada je u pitanju bolest fizičkog oka, ljudi pokazuju iskrenu želju da ozdrave. Nažalost, nije uvijek tako kada su u pitanju oči duše i srca. Stoga nije čudno što će Isus jednog bolesnika pitati: „Želiš li ozdraviti?“ Bez njegove želje Bog ga duhovno neće ozdraviti, a ako duhovno ne ozdravi onda mu ni zdravlje tijela neće biti veliki dobitak... Jesmo li sposobni priznati Gospodinu da u mnogo čemu dobro ne vidimo, da nam je vid zamagljen?

Kako nam je važno to svijetlo odozgo da znamo izabrati put koji vodi u život? „Uzimam danas za svjedoke protiv vas nebo i zemlju da pred vas stavljam: život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život, dakle, biraj“ (Pnz 30,19), poručuje Bog narodu i svakom pojedincu. Nije uvijek lako znati izabrati. Isus poziva svoje učenike da budu svijetlo svijeta, a to znači da budu ljudi koji zrače ljubavlju. Poziva da tu ljubav pokažu ljudima kroz djela ljubavi, ili kako sam kaže: „da ljudi vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima“ (Mt 5,16). Biskup je upozorio da svijetliti znači služiti, žrtvovati se, trošiti se, izgarati za druge. I ove svijeće koje daju svijetlo troše se, izgaraju. Nema

svijetla bez izgaranja. Ljudi koji služe, koji se žrtvuju za druge, oni uistinu svijetle. Božić nam je poziv da se otvorimo svijetlu i da budemo svijetlo... Ako nam ponestane svijetlo nutrine koje dolazi od Boga, u našem životu prevladat će tama. A u tami je moguće učiniti svaku ludost.“

Biskup je na kraju, s molitvom Gospodinu, zaželio svima da svijetlo koje je obasjalo siromašne pastire prodre ovog Božića više i u naše duše da nam u obiteljima bude više radosti, vedrine i mira i svima čestitao blagdan Isusova rođenja i nadolazeću Novu godinu. Na kraju sv. mise čestitku je uputio i župnik preč. Vazgeč te pozvao sve na druženje u župnu dvoranu.

Biskupova propovijed o Svijetlu i životu u i po Svijetlu imala je još snažniji odjek u suncem obasjanom Gospiću, što je neobično za ovo doba u Lici. Grijalo nas i vodilo sve zajedno svjetlo utjelovljene Riječi Božje.

s. Robertina Medven

BOŽIĆ U PJESMI

BOŽIĆNA PJESMA

Sniježi snijeg i šapće koliko nas voli
Veseli k'o djeca gledamo iz kuće
Gdje zvjezdanim nebom mjesec tiho
plovi
Dok u srcu trepti sveto nadahnuće.

Roditelji dragi, tu sjede s nama
A u sobi šušti ispod nogu slama
O, kako je lijepo tihim molitvama
Klečeći na slami obraćat se Bogu.

Zaspali smo tako u molitvi svetoj
Ispod vatre svijeća okićenog bora,
Na slamici prostoje za Božić prostrtoje
I u snu smo bili sred nebeskog dvora.

Nježno nas gledaše roditelji naši
O, Bože, kako su dragi, slatki mali,
A srce milo i dušu čistu
Malom Isusu su dali.

Ankica Rudelić

DOLAZAK ISUSA

Zemlja je bila puna bola,
Zemlja je bila puna zla
Kad je u njezino krilo pala,
Pala jedna suza mala.

Suza? To nije bila suza
Nego pahuljica nježna čista.
Pahuljica? Ne, pa to je Tijelo
Tijelo malenoga Krista.

Toplina srca njegove Majke
Sva srca k malom Djetešcu zove.
Bog nam je dao svojega Sina,
Ali i Majku svete noći ove.

Ankica Rudelić

BOŽIĆNA NOĆ

Nek' zamukne buka, nek' se duše smire,
Uzdarje ne'k noćas u nama procvjeta ...
Otvorimo širom vrata svojeg srca
I za nas se rodi Otkupitelj svijeta!
Napustivši zbog nas sve ljepote neba
Bog Svevišnji, vječni, Zemlju s Nebom zbrati.
K'o nejak o dijete smiješi nam se milo
I želi nam posve sama sebe dati.

Odložimo zloću, pristupimo k Njemu,
Dopustimo noćas srcu neka pjeva
Od ljubavi žarke, od radosti svete.
Zbog Božanskog Djeteta što ga rodi Djeva
Budimo opet kao mala djeca.
Sve brige i tuge povjerimo Njemu.
Uronimo sretno u Božanske oči
Obećavši čvrsto, slijedit ga u svemu.

Ankica Rudelić

OBITELJ MOLI, ČUVA VJERU ...

"Obitelj koja je u krizi i ranjena treba molitvu, treba iskreni razgovor i dogovor, treba pomoć duhovne i stručne osobe. Nije lako oprostiti povredu ljubavi, nevjeru, ali je s Božjom snagom sigurno moguće i lakše od rastave kojom ranjavaju ne samo sebe, nego vlastitu djecu koja za rastavu nisu kriva, a najviše snose posljedice, čak cijeli život."

Autorica: s. Robertina Medven

U Knjizi Sirahovoj piše: 'Jer Gospod slavi oca u djeci njegovoj i učvršćuje pravo majke nad sinovima njezinim' (Sir 3,2). Bog – iskonski začetnik svega, stvorio je muško i žensko, povezao ih ljubavlju u jedno i blagoslovio njihovu plodnost. Svaka ljubav je stvaralačka. To osobito vrijedi za ljubav muža i žene koji su pozvani sudjelovati u stvaranju novih života odgovornim rađanjem djece i takvim odgojem da im djeca mogu odrasti u slobodne i odgovorne ljude.

Živimo u vremenu kad se tako lako kidaju bračna obećanja vjernosti 'u dobru i zlu, u zdravlju i bolesti, ljubiti ću te u sve dane života svoga'. Narušene su vrijednosti zajedničkog života i tako su obitelji poljuljani temelji. Supružnici nemaju vremena za djecu, za međusobno druženje, za razgovor, a najtužnije je što nemaju vremena za Boga – za molitvu, za okupljanje na misnim slavljinama. Ipak imaju vremena za svađe,

međusobna vrijeđanja, predbacivanja, psovke. Tu stradavaju djeca, svatko odlazi na svoju stranu, posebno mladi. Ovakva stanja izazivaju agresiju i nepovjerenje. Svako životno iskustvo mijenja nešto u nama, tako i negativna iskustva.

Uzor svakoj obitelji koja je sklopila sakrament ženidbe treba biti Sveta Obitelj Isusa, Marije i Josipa. U Betlehemu nam je Sin Božji darovan da posvjedoči kako zlo nije jače od Božje milosti. Obitelj koja je u krizi i ranjena treba molitvu, treba iskreni razgovor i dogovor, treba pomoć duhovne i stručne osobe. Nije lako oprostiti povredu ljubavi, nevjeru, ali je s Božjom snagom sigurno moguće i lakše od rastave kojom ranjavaju ne samo sebe, nego vlastitu djecu koja za rastavu nisu kriva, a najviše snose posljedice, čak cijeli život.

Većina današnjih roditelja ne žele djecu, možda jedno, dvoje, jer kažu "ne mogu im pružiti sve 'blagodatni' modernog života". Da su se naši roditelji tako odnosili prema životu, vjerojatno ne bi bilo mnogih od nas koji smo više od dvoje, pa čak i od petero, osmero itd. djece. Ovdje bismo mogli dotaknuti i pitanje zdravstvenoga i već duže najavljivanog građanskog odgoja koji se agresivnošću politike nameće školama.

Papa Ivan Pavao II. u pobudnici 'Familiaris consortio' u br. 39. i 40. piše: 'Pravo roditelja na izbor odgoja u skladu s njihovim vjerskim opredjeljenjem mora biti neograničeno zajamčeno... Oni koji u društvu vode škole nikada ne smiju zaboraviti da je roditelje sam Bog postavio za prve i glavne odgojitelje djece i da je njihovo pravo sasvim neotuđivo.' Ne znam hoće li se negdje uvoditi, uz građanski, i seljački odgoj? Čestitka majkama i očevima koji vole život!

U našim bolnicama vrše se svakodnevno pobačaji. Zamislite, kad bi se netko sjetio i počeo vršiti pobačaj nad životinjama, digli bi se mnogi zaštitari životinja, sve novine, tiskovine i portali. Nerođeno dijete nema nikakvih prava. Pripovijedala mi je jedna medicinska sestra da je pala u nesvijest kad je prvi put vidjela vršenje pobačaja. Tko financira taj ubilački posao naših liječnika? Plaća li se i na to porez? Tko može izliječiti rane onih koji u tome sudjeluju, a tko utješiti žene koje nakon pobačaja ne mogu roditi? Na ovo pisanje potaknuo me plač jedne mlade majke kojoj je nedavno prije poroda umrlo dijete. Zatražila je od bolnice dijete da ga pokopa. Odgovor ju je šokirao: 'Što vi hoćete, to je otpad!' Dijete je Božje stvorenje i čovjek, a ne otpad!

Bog nam se ne osvećuje zbog grijeha nego nas potiče da se obratimo i tražimo oprostjenje. Pored kajanja i odluke da nećemo grijешiti, potrebno je pristupiti i sakramentu pokore – pomirenja, potrebno je ispovjediti se. Svećenik je posrednik Božjeg oprostjenja i ne trebate se bojati. Isus je Jaganjac koji odnosi grijeha svijeta.

Sveti Otac Franjo ističe tri temeljne značajke kršćanske obitelji: Obitelj koja moli, Obitelj koja čuva vjeru i Obitelj koja živi radost. S njime zazivajmo: 'Sveta Nazaretska Obitelji, učini da svaka obitelj bude gostoljubivo boravište dobrote i mira za djecu i za starije osobe, za bolesne i osamljene, za siromašne i potrebite. Isuse, Marijo i Josipe, vama se pouzdano obraćamo, vama se radosno povjeravamo.'

SVETKOVINA BOGOJAVLJENJA U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Gospićko-senjski biskup Zdenko Križić predvodio je na svetkovinu Bogojavljenja središnje misno slavlje u gospićkoj katedrali Navještenja Blažene Djevice Marije.

Misno slavlje suslavili su kancelar biskupije vlč. Mišel Grgurić i domaći župnik i rektor katedrale vlč. Mario Vazgeč. Pjevanje je predvodio katedralni zbor, pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup se u propovijedi osvrnuo na Matejevo evanđelje koje nam jedino donosi izvješće o pohodu mudraca s Istoka, koji su došli u Betlehem pokloniti se Isusu.

„Odmah se nameće pitanje: tko su ovi ljudi? Matej ih naziva ‘mudracima’, ne kaže točno odakle ti ljudi dolaze, veli samo ‘s Istoka’, ali zato vrlo precizno kaže kamo oni idu: idu se pokloniti novorođenom kralju. Ovi ljudi tvrde da su vidjeli novu zvijezdu, koju su nazvali ‘njegova zvijezda’, tj. zvijezda tog novorođenog kralja, i to ih je potaknulo da krenu na dalek put da bi se poklonili tom kralju... Iz svega ovoga se daje

zaključiti s određenom sigurnošću da ta zvijezda, koju su otkrili mudraci, nije bila samo neki kozmički fenomen, nego je to bilo neko nebesko, odnosno božansko svijetlo koje je osvijetlilo i obasjalo njihovu nutrinu i postalo silna unutarnja energija koja ih je pokrenula na traženje, koja je u njima proizvela veliku želju da se susretnu s tim božanskim kraljem.

Možemo reći da ovo nije nešto što se dogodilo jednom u povijesti, nego je ovo redoviti put do vjere, do susreta s Bogom, za svakog čovjeka. Čovjek dok u sebi ne osjeti neki neopisiv božanski žar za Bogom, neće nikada doći do jačeg iskustva Boga u svom životu... Mnogi obraćenici ili površni vjernici svjedoče o tom plamenu koji su doživjeli u svojoj nutrini i koji je radikalno promijenio njihov život... Kako nekada mali Božji znaci proizvedu u čovjeku veliki žar za Bogom, veliku želju da Boga bolje upoznaju i jače dožive. Taj žar ih potakne da se Bogu više mole, s njim više razgovaraju i o njemu više razmišljaju, s njim više planiraju, a sve ovo radikalno promijenio život neke osobe. U traženju Boga potrebna je i pomoć drugih osoba. Jedni drugima smo potrebni zato je neophodno vjerničko zajedništvo. Mudraci se raspituju, traže pomoć, da bi pronašli tog novorođenog kralja sa božanskim atributima. Oni dolaze do samoga kralja Heroda uvjereni da će ga s tom viješću obradovati i da će im on zasigurno pomoći u njihovu traženju. Međutim ta je vijest Heroda uznemirila. On zna da je on kralj i za drugoga ne

želi čuti. Iz svega je, kao pravovjerni Židov, razumio da je u pitanju dolazak Mesije, kojega je Bog odavno navijestio kao Spasitelja svega naroda.

Koliko god je Herod, kao i cijeli narod, iščekivao Mesiju, Spasitelja, uznemirio se jako kada je čuo da on nosi i titulu kralja. Odmah je stvorio pakleni plan da tog Mesiju, koji je dar Neba, zбриše s lica zemlje. Odlučuje da pobije svu djecu u Betlehemu mlađu od dvije godine, da tako bude siguran da je likvidiran i taj neki budući kralj. Na što je sve spreman čovjek u čežnji za vlašću: spreman je ubiti i Boga i čovjeka“, istaknuo je biskup Križić.

„Mudraci su veliki zato što su odlučili slijediti svijetlost zvijezde. Ona ih je dovela do cilja. Te iste mudrace Bog je poslao Herodu, pismoznancima i svećenicima, sa željom da im oni budu zvijezda, u nadi da će oni slijediti njih i doći do Betlehema, ali se nažalost takvo nešto nije dogodilo. Oni se nisu pomakli, nego su ostali na svome mjestu. Ovi su tipičan primjer vjernika koji teoretski vjeruju u Boga, ali ga u praksi ne štiju, srce im je daleko od njega. Oni teoretski znaju gdje se Isus ima roditi, i dobro informiraju mudrace, dobro ih upućuju, ali ih ne slijede. Oni su zadovoljni sa svojom teoretskom vjerom. Oni su odbili zvijezdu koju im je Bog dao.

Draga braćo i sestre, svi mi u životu imamo dovoljno Božjih znakova i Božjeg svijetla koje nas potiče da se Bogu više približimo, da ga bolje upoznemo, da mu dopustimo da nas ispuni s više snage i života, ali često te Božje znakove neutraliziramo, ignoriramo. Bog želi da budemo nositelji svijetla i života te tako sami budemo male zvijezde drugima na njihovu životnom putu. Kako je važno da vjernici u svojim svećenicima mogu vidjeti to svijetlo, da djeca to mogu vidjeti u svojim roditeljima, da ljudi koji Boga dovoljno ne poznaju to svijetlo mogu vidjeti u svakom vjerniku, u svakom Isusovom učeniku.

Molimo Gospodina da nam u Novoj godini, koju smo započeli, nikada ne usfali njegova svijetla, nikada ne usfali njegova zvijezda koja će nam pokazati pravi smjer u mnogim tamama koje susrećemo na našem životnom putu“ završio je svoju blagdansku homiliju biskup Križić.

Biskup Križić je pod svetom misom, kako je običaj na svetkovinu Bogojavljenja, blagoslovio vodu koju su vjernici ponijeli svojim kućama kako bi ih Božji blagoslov pratio tijekom ove godine. Na kraju svete mise župnik Vazgeč pozvao je sve vjernike u župnu kuću gdje je biskup Križić blagoslovio prostorije župnog stana.

s. Robertina Medven

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA

Redovnici i redovnice koji djeluju u Gospičko-senjskoj biskupiji obilježili su, zbog pastoralnih razloga, Dan posvećenog života u petak, 1. veljače 2019. U dvorani biskupije biskup mons. Zdenko Križić održao je u 16,30 sati predavanje na temu: „Od redovničkog života do evanđeoskog života“. U gospičkoj katedrali predvodio je u 18,00 sati misno slavlje u kojem su, uz redovnike, koncelebrirali biskup u miru mons. Mile Bogović, domaći župnik preč. Mario Vazgeč i ravnatelj biskupijskog Caritasa preč. Luka Blažević, asistirali su đakoni i sjemeništarač, a pjevanje je uzveličao katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Katedralu su ispunili, uz starije vjernike, djeca i mladi.

Biskup se u meditaciji Božje riječi koju smo čuli, zaustavio na prispodobi o sjemenuu kojoj je Božja riječ to sjeme o kojem govori Isus. Naglasak je na sijaču, ali također i na tlu na koje to sjeme, ta riječ, pada. Sijač, Isus, svoje sjeme, odnosno svoju riječ, upućuje svima. „Baca to sjeme i tamo gdje vjerojatno, neće imati uvjete za rast. Poruka je jasna: Bog nikada ne gubi nadu u čovjeka i njegovo obraćenje. Poduzima sve i ne umara se. Neprestano mu nudi svoj život, a odgovornost ostaje na svakom pojedinom čovjeku. To sjeme, Božja riječ, naizgled, je nešto neznatno, maleno, ali u sebi sadrži izvanrednu sposobnost, nevjerojatnu snagu. Iz iskustva znamo kako sjeme može niknuti svojom stabljikom probiti beton a čovjeku je za to potreban malj, a i to nekada nije dovoljno?

S tim sjemenom Isus uspoređuje svoju riječ, a o tlu, značenju i ulozi sijača, govorilo se u prispodobi o sijaču. Ovdje je sav naglasak stavljen na snagu koju sjeme, Božja riječ, ima u sebi. Isus je rekao da su njegove riječi duh i život, a Pavao uspoređuje Božju riječ s mačem (Ef 6,17), jer prodire duboko u dušu osobe koja je otvorena srca prima.

Poslanica Hebrejima donosi: „Uistinu je živa i djelotvorna riječ Božja. Ona je oštrije od svakog dvosjeklog mača, i prodire do rastavljanja duše i duha, zglobova i moždine, i može suditi nakane i misli srca“ (4,12).

I starozavjetna knjiga Mudrosti uspoređuje Božju Riječ sa oštrim mačem, ali i sa žestokim ratnikom koji je jurnuo s nebesa (18,15), a sa takvom slikom služi se i knjiga Otkrivenja (19,11-16). U knjizi proroka Jeremije Bog govori: „Nije li riječ moja poput vatre i nije li slična malju što razbija pećinu?“ (23,29). Biblija se služi jakim terminima da istakne snagu i efikasnost Božje riječi koja se Bogu „ne vraća bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslah“, kako čitamo kod Izaije proroka (55,11). To je snažna poruka svima nama s obzirom na naš odnos prema Božjoj riječi koju čitamo i slušamo svaki dan. Ne bez razloga, Isus prije same ove prispodobe daje upozorenje svima koji su ga slušali: „Pazite na ovo što slušate!“

Tu je bit problema: površno i rastreseno slušanje Božje riječi, čitanje i slušanje od kojega se ništa ne prima, koje život ni malo ne mijenja. ... Mi vjernici znamo da ta Božja riječ djeluje, ali ne znamo kako djeluje. To je misterij Božje riječi. Vjera ne objašnjava sve. Važni su nam i misteriji. Mnoge stvarnosti ne razumijemo, ali u njih čvrsto vjerujemo. - Petar, iako je zatajio Isusa, sačuvao je u srcu njegove riječi kojih se nakon zataje sjetio i to ga je spasilo. Istina, djelotvornost Božje riječi, odnosno sjemena, zavisi od tla na koje pada, tj. zavisi od nas. Bez naše suradnje Božja riječ ne donosi ploda. I euharistija je definirana kao snaga, kao život, ali i njezina djelotvornost zavisi od djelotvornosti onoga koji je prima.

Prvi monaški duhovni učitelji stavljali su veliki naglasak na samoću i šutnju kao nužni uvjet za slušanje Božje riječi koja dolazi čovjeku iz dubine njegova srca gdje se nalazi Božje prebivalište u nama. Tako jedan od tih učitelja piše: „Ti moraš šutjeti; pusti neka Božja riječ govori u tebi. Istinska unutarnja molitva sastoji se u našem „zašutjeti“ i u našem slušanju neopisivog Božjeg glasa u dubini srca. Mi se trebamo samo prepustiti Božjem djelovanju“. Tu imamo primjer Marije koja prima Božju riječ da bi je u srcu prebivala, o njoj razmišljala, i tako sve dublje uranjala u misterij Boga i svog vlastitog poziva i poslanja. Božja riječ je tijelom postala i nastanila se među nama. Nakon utjelovljenja Božje riječi, sve što Bog od nas očekuje objavio je u dvije riječi kod Isusova preobraženja: „Njega slušajte“. Ne slušati Božju riječ znači potpasti pod osudu. Isus veli: „Tko ne prima mojih riječi imat će svog suca. Riječ koju sam vam naviještao sudit će mu u posljednji dan“ (Iv 12,48). Isusov temeljni prigovor Židovima koji mu ne vjeruju je: „Otac koji me posla svjedoči za mene ... Ali vi riječi njegove nemate da prebiva u vama“ (Iv 5,38). Poslije toga im kaže: „Želite me ubiti jer moja riječ ne prodire u vas“ (8,37), a zatim dodaje: „Zašto ne razumijete moga govora? Zato što niste kadri slušati moju riječ. Vi imate đavla za oca“ (8,43-44).

Dvije važne stvari su ovdje istaknute: „Moja riječ ne prodire u vas“. Kada se to dogodi, osoba se sve više otvara glasu đavla. On tada ispunja tu prazninu. Tako se dogodio prvi grijeh i svaki poslije njega.

Isus proglašava blaženima one koji slušaju Božju riječ i čuvaju je (Lk 11,28). Zato i stalna upozorenja: „Pazite na ono što slušate“ (Mk 4,24), ili kod Luke: „Pazite kako slušate“ (8,18)... Autentično slušanje dovodi osobu do viđenja. U Evanđelju slušati i vidjeti često ide skupa. Tako čujemo od Isusa: „Blago vašim očima što vide i ušima koja slušaju“ (Mt 13,16). „Idite javite Ivanu što ste čuli i vidjeli“ (Lk 7,22). Ili prigovor Židovima: „Vi nikada niste čuli njegov glas niti ste ikada vidjeli njegovo lice“ (Iv 5,37). Isusov učenik je čovjek koji mora imati iskustvo riječi i lica, koji zna čuti i vidjeti snagom srca, nutrine. Riječ Božja kada dopre do ljudskog srca formira čovjekov pogled, omogućuje mu da dobro vidi. Bez Božje riječi oko ostaje nekršteno, neobraćeno, nesposobno ispravno vidjeti. Isus u tom smislu govori o „zlu oku“. Problem zlog oka jest problem srca koje nije pročišćeno snagom i svjetlom Božje riječi. Bez ovoga Isusov učenik postaje duhovni slijepac koji će sam ili s drugima završiti u jami svoje oholosti i svog egoizma.“ Biskup je na kraju rezimirao bit redovničkog poziva: slušati i motriti Boga i biti njegovi svjedoci u svijetu bez obzira kakav taj svijet bio. „

Nakon sv. mise upriličena je večera i druženje u Biskupskom domu.

s. RobertinaMedven

PRIKAZANJE GOSPODINOVO - SVIJEĆNICA

Na blagdan Prikazanja Gospodinova, Svijećnica ili Kalandora, koju slavimo 40 dana nakon Božića uz mnoštvo vjernika svečano misno slavlje u našoj katedrali započelo je sa obredom blagoslova svijeća, a svečanu svetu misu predvodio je mons. Marinko Miličević.

Blagdan Prikazanja Gospodinova je već od starih vremena bio spomendan na događaj kada su Isusa njegovi roditelji, Marija i Josip, po prvi puta donijeli u Hram koji se u Jeruzalemu častio kao mjesto osobite Božje prisutnosti ("prikazali"), a starac Šimun ga pozdravio kao "svjetlo na prosvjetljenje naroda" (Lk2,22-39)

pobjednika". U Rimu je blagdansko slavlje poznato već sredinom 5. Stoljeća.

Prihvatimo njega – svjetlo i pođimo za njim i s njim da nas prosvjetli kao što je milijune prosvjetlio i prosvjetljuje i danas, da i naš život bude uvijek svjetlo od svjetla.

Euharistijsko slavlje i danas je svojim pjevanjem uzveličao katedralni zbor pod ravnanjem g. Franje Puškarića.

Lucija Starčević

SVJETSKI DAN BOLESNIKA U GOSPIĆKOJ BOLNICI

Svjetski dan bolesnika proslavljen je u Općoj bolnici u Gospiću sv. misom koju je predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u koncelebraciji s tajnikom i kancelarom preč. Mišlom Grgurićem, gospićkim župnikom preč. Mariom Vazgečem i ravnateljem Biskupijskog Caritasa preč. Lukom Blaževićem. Na misnom slavlju okupili su se, uz pokretne bolesnike, djelatnici bolnice, liječnici i medicinske sestre. Na početku je dobrodošlicu Biskupu i prisutnima zaželjela bivša ravnateljica gospićke bolnice, sada u mirovini, dr. Marija Ilievski, koja je i predsjednica Hrvatskog katoličkog liječničkog društva u Gospiću. Glavna medicinska sestra u ovoj bolnici, Ruža Uremović, predsjednica je gospićkog ogranka Hrvatskog katoličkog društva medicinskih sestara i tehničara.

Biskup je u propovijedi istaknuo blagdan Gospe Lurdske na koji je 1993. papa Ivan Pavao II. proglasio Svjetski dan bolesnika te nastavio: „Nigdje se ne okupi toliki broj bolesnika kao na ovaj dan u Lurdu. Međutim, Marija je i davno prije Lurda prozvana „Zdravlje bolesnih“. Marijanska svetišta puna su zahvalnih ploča za Marijinu pomoć ili tjelesno ozdravljenje. Ne treba nikoga uvjeravati koliko je bolest teška stvarnost u ljudskom životu. Bolest čovjeka ponižava,

izobličuje, deformira. Starozavjetnog pravednika Joba, nakon izvjesnog vremena teške bolesti, prijatelji, koji su mu došli u posjetu, ne prepoznaju. Kada su ga vidjeli briznuli su u plač. Vidjeti u potpunoj nemoći osobu koju si poznavao kao punu života, aktivnosti, vedrine, ... šokira. Biblija veli da su prijatelji kod Joba bili tjedan dana i nisu progovorili ni jednu jedinu riječ. Patnja zatvori usta. Ne znaš što bi rekao, jer riječi utjehe nemaju neki poseban učinak. Patniku je najvažnija blizina osoba, a ne njihove riječi.

Prorok Izaija 800 godina unaprijed najavljuje patnju Mesije sa svim karakteristikama patnje svakog čovjeka. I Isusa je patnja izobličila, unakazila, bio je za neprepoznati. I njemu se događa kao toklikima: On kao patnik nije više interesantan. Mase koje su ga slijedile, klicale mu i htjele ga proglasiti kraljem, sada su se povukle i ostavile ga. Ovakav nije privlačan. I njegov prvi učenik, Petar, distancira se od njega uz zakletvu da toga čovjeka ne poznaje. Petar takvoga Isusa više ne poznaje. On Petru nije više onaj od prije. A Pilat kada ga je dao bičevati, nije odredio broj udaraca, nego ga prepustio vojnicima na izjvljavanje i on ga poslije gotovo ne prepoznaje, pa veli: „Evo čovjeka“, u smislu: „Zar on liči na čovjeka?“ Patnja i bolest čovjeka ponižavaju. Koliko imamo takvih primjera. Toliko ima starijih i bolesnih u bolnicama i domovima koje gotovo, nitko ne posjećuje.

Liječio sam se u bolnici kad sam imao 18 godina, pa sam već tada mogao vidjeti svega. Nekim starijim osobama nije dolazio u posjet baš nitko, ili barem ja to nisam vidio. Znam da sam im donosio puno toga što sam dobivao, - voća, slatkiša, - oni su bili tako zahvalni, ne toliko što su baš trebali toga, nego zbog toga što im netko iskazuje pozornost. Kada je jedan od tih umro, već drugi dan došle su tri-četiri osobe tražeći je li

ostavio oporuku. U sobi nas je bilo dvanaest. Jedan mladi čovjek koji se liječio od tuberkuloze bio je tako hrabar da ih je oprao: „Sram vas bilo, niste mu nikada došli, a sada tražite oporuku.“ Tada su se brzo pokupili i otišli. Ostalo mi je to u dubokom žalosnom sjećanju.

Kako nekada ljudi mogu biti hladna srca! Možda i zato što nemaju iskustva prave patnje. Majka Terezija rekla je za umiruće koje je skupljala po pločnicima: „Umirali su s osmijehom.“ Isus je prema bolesnima i opterećenim ljudima bio pun sućuti. Nije nikada prošao pored bolesnika koji je vapio, a intervenirao je i pružao pomoć i onima koji ga nisu molili.

Međutim, bolest i patnja nisu stvarnosti koje samo ponižavaju čovjeka, nego i stvarnosti koje posvećuju kao možda, ništa drugo. Ako je išta umijeće ili Božji dar, to je strpljivo nošenje svoje patnje. Kako su velike one osobe koje nose teške patnje, a nisu izgubile vedrinu i dobrotu srca! Uz to, osoba kroz patnju upozna samu sebe. Upozna što je u životu važno, čemu treba posvetiti posebnu pozornost, a do čega ne treba puno držati. Najviše što osoba može Bogu prikazati jesu strpljivost i ljubav u patnji. Sve drugo je manje od toga. Nema ništa što bolje posvećuje od toga. Uz patnju koja se nosi ljubavlju i strpljivošću, služenje je još jedan znak posvećenja. Služenje općenito, prije svega u svojoj obitelji, a onda napose služenje patnicima i bolesnima.“

Biskup je posvijestio liječnicima i sestrama da je ovo mjesto njihovo posebno posvećenje. „Posao koji radite nije vaša profesija, to je vaš poziv. Ne može to raditi svatko, za to je potreban poseban poziv. Za ovaj posao nije dovoljna samo stručnost, potrebno je i srce. Vaš posao je u uskoj vezi s duhovnošću. Vi ovdje liječite ne samo tijelo,

nego i dušu. U pravom smislu te riječi: vi ste ovdje i duhovnici. Koliko bolesnicima znači vaš osmijeh, vaša vedrina, vaša pozornost prema njima. To je neizrecivo. Znamo dobro, i vi ste samo ljudi i ne živite bez ikakvog problema i nije uvijek lako biti vedar i nasmijan. I zato je potrebna ne mala askeza. Ako hoćete Bogu prikazati neko dobro djelo, neki čin ljubavi, ne morate postiti ili izabrati neki drugi oblik odricanja. Obećajte mu vedrinu i ljubav tijekom dana u svojoj službi. To će Bogu biti nešto najdraže. Neka Bog u vašem srcu bude vašom snagom, vašom radošću, vašom ispunjenošću i neka preko vas liječi i tijelo i dušu svih koje nevolja dovede u ovu kuću.“

Nakon sv. mise slijedio je razgovor i druženje uz kavu i kolače. Potom su biskup, župnik i kancelar obišli Odjel kirurgije i nastojali ohrabriti bolesnike. Krist je onaj koji daje snagu i smisao bolesti i patnji.

Djelatnici biskupijskog Caritasa darivali su bolesnike prigodnim poklonima.

s. Robertina Medven

VJERONAUČNA OLIMPIJADA NA UDBINI

Nakon vjeronaučne olimpijade održane na školskoj razini 30. siječnja ove godine, u ponedjeljak 4. ožujka održana je vjeronaučna olimpijada za osnovne i srednje škole Gospićko-senjske biskupije na biskupijskoj razini. Tema olimpijade bila je „Svjedoci Radosne vijesti u hrvatskom narodu“. Na školskom natjecanju sudjelovalo je 6 ekipa iz srednjih škola i 22 iz osnovnih škola, a na biskupijskom 6 ekipa iz srednjih škola i 20 ekipa iz osnovnih škola.

Ove godine domaćin natjecanja bila je Osnovna škola Kralja Tomislava Udbina na čelu s ravnateljem prof. Mirkom Dragičevićem. U školskoj športskoj dvorani okupili

su se mentori, ostali vjeroučitelji kao nadglednici, vjeroučenici natjecatelji, djelatnici ove škole na čelu s ravnateljem Dragičevićem i gosti na uvodni program. Nakon himne „Lijepa naša domovino“, molitvu je predvodila vjeroučiteljica Ivona Rendulić, potom su učenici škole domaćina izveli kratki kulturno-umjetnički program. Nakon toga su, prisutne pozdravili, zaželjeli im dobrodošlicu, a natjecateljima uspjeh: predstojnik Katehetskog ureda preč. Nikola Turkalj, ravnatelj škole Mirko Dragičević, udbinski župnik i dekan preč. Josip Šimatović i mons. Zdenko Križić, gospićko-senjski biskup koji se osvrnuo na temu natjecanja i naglasio natjecateljima da je znanje bitno, ali ono treba biti povezano sa životom. Vjeru treba živjeti i svjedočiti svaki dan kao što su to činili sveci i blaženici. Biskup je otvorio početak natjecanja. Ekipe, mentori i nadglednici raspoređeni su u određene učionice. Natjecanje osnovnih škola predvodila je vjeroučiteljica Ivona Rendulić, a srednjih škola predsjednik povjerenstva i član državnog povjerenstva za natjecanje Franje Puškarić.

Natjecanje se odvijalo u tri kruga. Natjecatelji su rješavali pismeni test, objedovali u školi i nakon toga pod vodstvom nekoliko vjeroučitelja posjetili svetište Crkve hrvatskih mučenika na Udbini gdje ih je dočekao preč. Josip Šimatović i predstavio im udbinsku župu, svetište Crkve hrvatskih mučenika i ostale popratne

sadržaje koji su ostvareni ili su još u fazi ostvarenja. Za to vrijeme vjeroučitelji i domaći nastavnici ispravljali su testove.

Daljnje natjecanje osnovne škole nastavile su u športskoj dvorani, a srednje u jednoj većoj učionici. Prije početka drugog kruga u kojem su rješavali tombolu, dobili su poredak nakon pismenih testova. U treći krug natjecanja u kome su rješavali kviz Milijunak ušlo je prvih pet najboljih ekipa iz osnovnih i srednjih škola. Konačni pobjednik u kategoriji osnovnih škola bila je Prva osnovna škola Ogulin s mentoricom Ivonom Rendulić, a od srednjih škola prvo mjesto osvojila je Gimnazija Bernardina Frankopana Ogulin s mentoricom Anom Stipetić. Drugo i treće mjesto u kategoriji osnovnih škola osvojili su Osnovna škola Slunj s mentoricom Andrejom Jurčević i Područna škola Ličko Lešće s mentoricom Draženom Rubčić. U kategoriji srednjih škola drugo i treće mjesto osvojili su Srednja škola Pavla Rittera Vitezovića Senj s mentoricom Anom Tomljanović i Srednja škola Slunj s mentorom don Goranom Antunovićem. Nakon proglašenja rezultata, najboljim ekipama i njihovim mentorima predstojnik i tajnica Katehetskog ureda uručili su nagrade i priznanja. Pobjedničke ekipe ići će na natjecanje koje će se održati od 3. do 5. travnja 2019. godine u Osijeku.

Zahvaljujemo Osnovnoj školi Kralja Tomislava Udbina na čelu s ravnateljem Mirkom Dragičevićem, djelatnicima, kuharicama, domaru i učenicima koji su nam pružili gostoprimstvo, Katehetskom uredu Gospićko-senjske biskupije – predstojniku preč. Nikoli Turkalju i s. Robertini Medven te svim natjecateljima, njihovim mentorima i ostalim vjeroučiteljima.

Franje Puškarić

PEPELNICA 2019.

Na Čistu srijedu ili Pepelnicu, 6. ožujka 2019. u našoj gospićkoj katedrali sv. misu i obred pepeljenja navečer u 18,00 sati predvodio je biskup mons. Zdenko Križić. Koncelebrirali su biskup u miru mons. dr. Mile Bogović, kancelar biskupije i tajnik preč. Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, a asistirao je đakon Mario Kralj. Pjevao je katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića. Katedrala je bila ispunjena vjernicima među kojima su se isticali vjeroučenici osnovnih i srednjih škola. Biskup Križić je na početku svoje propovijedi analizirao riječ Božju iz današnjih prigodnih čitanja, kako slijedi:

„Na Pepelnicu započinjemo jedno posebno zauzeto i sveto vrijeme unutar crkvene godine. I liturgijska čitanja ovoga dana to izričito naglašavaju. Prvo čitanje donosi odlomak iz Knjige proroka Joela u kojemu je bitna poruka narodu sažeta u ovoj rečenici: „Vratite se Gospodinu, Bogu svome, jer on je nježnost sama i milosrđe, spor na ljutnju, a bogat dobrotom, on se nad zlom ražali.“

Prorok želi upozoriti narod da se svojim životom, svojim ponašanjem, udalji od Boga. Ostavio je svoga Boga, a za njega nema zamjenu. Idoli to nisu. Narod time riskira, može ostati bez oslonca u svom životu, a tako i mi. Ako ostaneš bez Boga, kome ćeš se obratiti i na koga se osloniti kada u životu dođu tame i nevolje? Kada se izgubi Boga, što onda ostaje? Uz to, narod se udaljuje od Boga koji ga voli, od Boga koji je milosrdan i dobar, od Boga koji nema želju kažnjavati ljude nego se uvijek nad njihovim

zlom ražali, kako veli prorok. Problem je ovdje što narodu manjka to iskustvo da je njihov Bog dobar i milosrdan, da je pun ljubavi i sućuti. Narod nije dovoljno upoznao svoga Boga. Čudno je kako ljudi uvijek lakše dođu do uvjerenja da je njihov Bog strašan i nasilan, Bog koji stalno prijeti i kažnjava, nego li do spoznaje Božje ljubavi, dobrote i milosrđa. Isus je došao objaviti baš ovakvu sliku Boga, kao oca i prijatelja, ali ne

znam koliko je uspio, ne znam koliko su kršćani našega vremena uvjereni u to? Nažalost, dođe li u životu neka patnja, ona izbriše sliku Boga dobrote i milosrđa. Prorok želi da tijekom ovog vremena, narod i svaki pojedinac, dođu do tog jačeg iskustva da ih Bog voli, brine se za njih u nevolji ih nikada ne ostavlja. Dakle, poruka proroka narodu i svakom pojedincu koji se udaljio od Boga i upao u životne kušnje glasi: Bog se nije udaljio od tebe, Bog želi da mu se vratiš i s njim obnoviš ljubav i prijateljstvo. Na ljubav i prijateljstvo se nikoga ne može prisiliti. To ni Bog ne čini. To mora proizići iz srca svakog pojedinog. Bog nudi svoje prijateljstvo, ali ga ne nameće.

Za obnovu ljubavi i prijateljstva s Bogom dovoljno je da osoba zamoli od Boga oprostjenje za svoje grijehе i pokaže želju vratiti se životu kakvoga Bog traži. Kad nema kajanja, to Boga najviše žalosti. Prorok Jeremija donosi Božju tužaljku u tom smislu. Bog veli: „Nitko se ne kaje zbog pakosti svoje, i ne govori: 'Što učinih'... Čak i roda pod nebom zna svoje vrijeme, grlica, lastavica i ždral drže se vremena kad se moraju vratiti. A moj narod ne poznaje Boga svoga.“ (8,6-7). Zato prorok poziva sve, počevši od svećenika, na molitvu da se Gospodin smiluje narodu svome. Molitva je bitni element korizmenog vremena, kako čujemo u današnjem evanđelju: „Ti kada moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata, i pomoli se svome Ocu koji je u tajnosti. I Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti.“ (Mt 6,6). Ovo je vrijeme kada smo pozvani ući češće u sobu svoje nutrine da se tu susretnemo sa svojim Bogom. Nema promjene života bez jačeg susreta s Bogom u svojoj kući, odnosno, u svome srcu.

Carinik Zakej, čovjek grješna i nepoštena života, umoran od tog života, osjetio je potrebu susresti Isusa. Da bi uistinu susreo Isusa, Isus ga vodi u njegovu kuću: „Danas želim boraviti u tvojoj kući“, veli mu Isus. Isus ga želi susresti u njegovoj nutrini, ne površno i usputno. Nakon toga se sve promijenilo. Zakej je postao drugi čovjek.

Rasipni sin promijenio je svoj život kada se vratio k sebi, kada je ušao u svoju nutrinu i tu spoznao svoje stanje pred Bogom. Tada je postao sposoban reći: „Oče, sagriješih protiv neba i pred tobom. Nisam više dostojan zvati se tvojim sinom.“ On nakon toga dobiva novo ruho, postaje novi, drukčiji, postaje sposoban otvoriti se radosti i slavljenju.

David je teško sagriješio da bi se nakon što je postao svjestan svoga grijehа bacio na koljena i pun skrušenosti zavapio Bogu za oprostjenje: „Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje ... Učinio sam što je zlo pred tobom.“ Čuli smo dio ove njegove molitve u psalmu nakon prvog čitanja.

Bogu je iznimno drag čovjek koji se zna kajati, bez obzira koliki grješnik bio. Petru, kada je pao na koljena, Isus je dao posebno poslanje. Isus mu veli: „Ne boj se! Od sada ćeš ljude loviti.“ Čovjeku koji se zna kajati i moliti od Boga oprostjenje, Bog uvijek odgovara: „Ne boj se“, a to znači: „Ne boj se, jer si na pravom putu.“

Isus poziva i svakoga od nas, kao Zakeja, govoreći nam: „Žurno siđi“, otvori vrata svoje kuće, svoje nutrine. Otvori se novom, boljem životu. Bog dolazi i kuca, kako piše knjiga Otkrivenja. Zato apostol Pavao, u drugom čitanju koje smo čuli, citirajući Božje riječi iz knjige proroka Izaije veli: „U vrijeme milost ja ću te uslišiti, u dan spasa ja ću ti pomoći“ (49,8), a u

2 Kor, 6,2 Pavao govori: „Evo, sad je vrijeme milosno; evo sad je vrijeme spasa“. Za nas je to „ovo vrijeme“. Ono nam nudi posebne Božje milosti. Budimo pozorni da nitko od nas ne zakasni, nego da iskoristi ponudu ovog milosnog vremena Korizme.“

Biskup je završio riječima: „Neka nam ovo vrijeme bude ispunjeno djelima ljubavi. Potrudimo se u ovom vremenu povećati za koju minutu vrijeme naše molitve. Stvorimo neku dobru odluku u smislu ulaganja većeg truda da se oslobodimo nekog poroka, psovke, ružnih riječi, srdžbe, vrijeđanja drugih i slično. Naš napredak na bilo kojem od tih područja donijet će radost i Bogu, ali i onima s kojima živimo. Božja milost će nam u tome pomoći, a neće izostati niti Božja nagrada na nekom drugom sektoru našeg života u kojemu se posebije očituje naša nemoć. Amen.“

s. Robertina Medven

NASTUP AKADEMSKOG MUŠKOG ZBORA FER-a IZ ZAGREBA U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

U katedrali Navještenja BDM u Gospiću, 17. ožujka 2019. na drugu korizmenu nedjelju, pod svetom misom u 18 sati koju je predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u koncelebraciji s kancelarom biskupije i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem i domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, uz asistenciju đakona vlč. Maria Kralja, nastupio je Akademski muški zbor Fakulteta elektrotehnike i računarstva iz Zagreba.

Biskup je na početku svoje propovijedi rekao: „Iako su sva biblijska čitanja ove nedjelje veoma bogata porukama ja bih se, zbog vremena, zaustavio samo na evanđeoskom odlomku koji nam donosi događaj Isusova preobraženja iz Lukina evanđelja“, i nastavio: „Luka, za razliku od Mateja i Marka, ne kaže da Isus ide na goru da bude preobražen, nego ide moliti. Preobrazba se događa kao odgovor na Isusovu molitvu. Tu je vrlo važna i rekao bih temeljna poruka ovog događaja, da se preobrazba života zbiva kroz susret s Bogom u molitvi. U molitvi čovjek bolje spoznaje samoga sebe, ali bolje spoznaje i Boga te u Božjem svijetlu otkriva što u svom životu treba mijenjati, na čemu više poraditi. Posve je jasno da evanđelist Luka želi istaknuti kako ovaj događaj Isusova preobraženja nije nešto što je rezervirano isključivo za Isusa. On ovdje poziva svakog kršćanina da u svom životu posveti više vremena molitvi koja ima snagu otvoriti nebo i radikalno preobraziti ili promijeniti život osobe. Naglašeno je također da je u tom događaju Isusova odjeća postala "bijela i sjajna". To je odjeća kraljevstva Božjeg, eshatološkog slavlja.

U događaju na Taboru Isus nije sam. S njim su dva poznata lika Staroga zavjeta: Mojsije i Ilija. I oni su u sjaju. Cijela scena predstavlja Božji svijet u kojem je naglasak

stavljen na Isusov božanski identitet. Mojsije i Ilija razgovaraju s Isusom o stvarima koje se moraju još dogoditi na zemlji: "Govorili su o njegovom izlasku koji se ima dogoditi u Jeruzalemu." Promatrači tog događaja su i trojica učenika koji ne shvaćaju sve to jer radi se o događaju drugog svijeta. No, Petar, spontan, kakav već je, želi se uključiti te sugerira Isusu kako bi bilo najbolje da svi oni trajno ostanu na gori. Tu je prelijepo. Njegov savjet, koji je čak u imperativu, posve je izvan konteksta. Dok Isus, Mojsije i Ilija razgovaraju o Isusovu "izlasku", Petar Isusu savjetuje "ostanak", kampiranje. Nije znao što govori, kaže evanđelist. Scena koju Petar promatra sva je u sjaju, blještavilu, ali usprkos tomu on ništa ne razumije. Nakon njegovog savjeta Isusu, sve se mijenja. Čitamo: "Dok je on to još govorio, naiđe oblak te ih prekrije. Kad zamakoše u oblak učenici se prestrašise." Sada Petar zasigurno ne bi više tražio da trajno ostanu na toj gori. Tama mu je prenaporna. Ona ga ne privlači. Međutim, oblak je u Bibliji najčešće znak Božje prisutnosti, kao i u ovom slučaju. On prekriva svu vidljivu stvarnost. Oblak i tama zamjenjuju sjaj i blještavilo. I što je zanimljivo: poruka neba nije došla iz onog sjaja, nego baš iz oblaka i tame: "Iz oblaka doprije glas: 'Ovo je Sin moj, Izabranik moj! Njega slušajte!'" Oblak je prekrrio sve. Ništa se ne vidi. Učenici su zahvaćeni strahom. Isusa sada ne vide snagom očinjeg vida, nego slušanjem. U toj tami oči ne koriste puno. Potrebno je aktivirati oči srca. Srce je u Bibliji organ vida i slušanja. Učenici moraju usmjeriti svu pozornost prema Božjoj riječi koja dolazi iz tame, iz oblaka. I ovo je vrlo snažna poruka: Svjetlo u životu čovjeka vjere neće biti trajno prisutno. Ne možemo u ovom životu stalno ići pod vedrim nebom. Dolaze i tame. Koliko god su teške i izazivaju veliki strah, one su često providonosne. Puno puta su baš tame, odnosno patnje, te koje su promijene ljudski život.

Koliki su u patnji susreli Boga, doživjeli obraćenje, promijenili život! Zasigurno zato što u tami čovjek ne vidi ništa oko sebe, nego bolje vidi sebe. Životne tame su trenutci u kojima Bog od čovjeka zatraži nešto što čovjek od sebe ne bi imao hrabrosti nikada zatražiti. To su stanja u kojima si čovjek postavi mnoga važna pitanja od kojih u normalnom životu često bježi ili mu uopće ne padnu na pamet.

Životne tame ili patnje mogu biti posljedica čovjekova zla, ali ih može proizvesti i sam Bog da bi potaknuo čovjeka na promjenu života. A promjene života nema bez jače zauzetosti, bez borbe. Svaka autentična borba uvijek vodi čovjeka u središte misterija svoga vlastitog života, a to je opet Bog...

I ovaj evanđeoski odlomak jasno pokazuje kako je oblak, odnosno tama, bila za učenike navještaj Božje prisutnosti. I ta riječ koja je došla iz tame vrhunac je objave u ovom događaju. Zanimljivo: u svijetlu, u viđenju, Petar i učenici nisu razumjeli ništa. Još gore, razumjeli su posve pogrešno viđenu stvarnost. U slušanju riječi oni su razumjeli dobro. Poruka iz tame bila je: "Njega slušajte." To znači: ne savjetujte Isusa, nego ga slušajte. To je ono najvažnije što se traži od učenika: slušati Riječ tijelom postalu. "U isti čas kada glas zaori, Isus osta sam." Nestaju i Mojsije i Ilija. Isus je više i od Zakona i od proroka. On je riječ koju treba slušati i zakon koji treba staviti u praksu...

U našem odnosu s Bogom, u našoj molitvi, možda ima premalo šutnje, zbog toga nas Bog ne može poučiti, ne može nam pojasniti sve ono što se tiče nas samih. U napasti smo da u molitvi previše Bogu savjetujemo ili imperativno nešto tražimo, i tako završimo molitvu a da, poput Petra, ne znamo što smo govorili."

Biskup je na kraju propovijedi dao jasan zaključak: „Viđenja su privremena i prolazna, ali riječ ostaje. Biblijska hijerarhija je strogo zacrtana: riječ ima prednost nad viđenjima. Viđenja se ne mogu razumjeti bez riječi koja se u šutnji sluša i u srcu prebire. Stoga je ovaj događaj preobraženja poziv svakomu od nas: kroz molitvu kao istinski susret s Bogom i u našem će se životu ponavljati Isusov događaj preobraženja. Molitva i slušanje Boga nudi kršćaninu uvijek nešto izvanredno. Pored toga, kršćansko preobraženje nije nešto samo privatno, nego mora postati i javno. Zato učenici ne mogu ostati na gori nego moraju sići na asfalt, među puk, da bi drugi mogli vidjeti njihovo preobraženo lice iz susreta s Bogom. To se traži od svakog Isusovog učenika. Samo će tada naše svjedočanstvo Isusu biti zaista uvjerljivo.“

Ovaj Akademski muški zbor FER-a osnovan je u siječnju 2016. godine na inicijativu maestra Josipa degl' Ivellija i tadašnjeg dekana FER-a prof. dr. sc. Mislava Grgića. Zbor u svome repertoaru daje naglasak na klasičnu zborsku literaturu, prije svega hrvatskih skladatelja. Članovi Zbora sadašnji su i bivši studenti i djelatnici FER-a. Zbor broji 50 članova što ga čini najvećim, ali i najmlađim muškim zborom u Hrvatskoj, a i šire. Dirigent Zbora je mo. Josip degl' Ivellio, dirigent, zborovođa i skladatelj iz Zagreba, a prefekt Zbora je prof. dr. sc. Mislav Grgić, redoviti profesor FER-a. Tijekom svoje prve godine djelovanja (2016. godine) Zbor je imao 17 nastupa, tijekom 2017. godine 25 nastupa, a tijekom 2018. godine 31 nastup. Na natjecanjima pjevačkih zborova ovaj zbor osvojio je čak pet zlatnih plaketa, dva ulaska u natpjevanje za grand prix, dvije sveukupne pobjede i jedna posebna nagrada stručnog ocjenjivačkog povjerenstva.

Naše čestitke i zahvale voditeljima zbora, dirigentu mo Josipu degl' Ivelliu, orguljašu Antoniju Marijiću, bivšem dekanu a sadašnjem prefektu Zbora, redovitom profesoru u Zavodu za radiokomunikacije FER-a prof. dr. sc. Mislavu Grgiću, također organizatorima ovog nastupa u Gospiću: dekanici gospićkog Veleučilišta Nikole Tesle dr. sc. Vlatki Ružić, Gradu Gospiću, Gospićko-senjskoj biskupiji na čelu s biskupom mons. Zdenkom Križićem i župnikom preč. Mariom Vazgečem. Posebna čestitka i zahvala studentima koji uz svoj naporan studij nađu vremena za probe i nastupe.

Pjevanje zbora i zvuci orgulja pridonijeli su, uz odlomak iz Evanđelja i propovijed biskupa Križića na sv. misi, da smo se svi koji smo večeras ispunili katedralu, osjećali kao apostoli s Isusom na Taboru. Uživali smo u vrhunskoj izvedbi liturgijskih koralnih i polifonijskih skladbi praćenih orguljama kao i onih a cappella koje su odisale sakralnošću, svečanošću i dušu nam uzdizale Bogu.

s. Robertina Medven

SVEČANA PROSLAVA ZAŠTITNICE GOSPIĆKE KATEDRALE I ŽUPE

Uoči svetkovine NAVJEŠTENJA BDM, BLAGOVIJESTI održana je u gospićkoj katedrali trodnevna priprava koju je 22. i 23. ožujka predvodio mons. Marinko Miličević, generalni vikar gospićko-senjske biskupije i duhovni pomoćnik u župi, a treći dan u nedjelju navečer don Anđelko Kačunko slavio je četrdesetu obljetnicu svog svećeništva.

Svečanu sv. misu na samu svetkovinu u 17 sati predvodio je i propovijedao predsjednik HBK, zadarski nadbiskup mons. Želimir Puljić a koncelebrirali su: riječki nadbiskup i metropolit Ivan Devčić, porečki i pulski biskup Dražen Kutleša, krčki biskup Ivica Petanjak, šibenski biskup Tomislav Rogić, biskupi u miru - šibenski Ante Ivas, porečki i pulski Ivan Milovan i gospićki Mile Bogović te mjesni biskup ordinarij mons. Zdenko Križić, dekani, kanonici, svećenici iz dekanata, bivši župnici, kapelani, poglavari bogoslova i sjemeništara, redovnici, asistirali su i posluživali domaći đakoni, bogoslovi i sjemeništarcu te veći broj ministranata. Prisustvovali su i predstavnici političkog, kulturnog, obrazovnog života, zdravstveni radnici, predstavnici policije, djeca i mladi, skupina u narodnim nošnjama. Pjevanje je predvodio katedrali zbor pod ravnanjem Franje Puškarića.

Nadbiskup Puljić izrekao je sljedeću propovijed:

„Prije pola stoljeća biskupi su na Drugom vatikanskom saboru napisali da 'otkada je Marija postala Majkom Božjom ona materinskom ljubavlju brine za braću svoga Sina koji još putuju i nalaze se u pogiblima i tjeskobama... Stoga, zovu je Odvjetnice, Pomoćnice, Posrednice i Zagovornice' (LG 62). I ona je s Isusom trajno nazočna u Crkvi. To je otajstvo vjere pred kojim prigibamo svoja koljena te okupljeni u

ovoj katedrali njoj posvećenoj, pobožno molimo 'blagoslovljena Ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus'. Večeras, kad ćemo u molitvi Vjerovanja izgovarati riječi 'i utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice i postao čovjekom', pokleknut ćemo i tim činom iskazati našu vjeru i strahopoštovanjem pred tajnom Božjeg utjelovljenja.

Luka pridaje veliku važnost Marijinoj ulozi i o njoj najviše govori od svih evanđelista. Nazivaju ga, stoga, „Marijinim slikarom“ jer oslikavao ju je kao Majku Sina Božjega, kao „zaručnicu Duha Svetoga“ i poslušnu „službenicu Gospodnju“, kao „uzornu vjernicu, majku boli i blagoslovljenu među ženama“. A anđelov pozdrav „zdravo (grč. haire) povezuje se s pozdravom proroka Sefanije koji poziva: „Klikći od radosti, Kćeri sionska, viči od veselja,

Izraele! Veseli se i raduj se iz sveg srca, Kćeri jeruzalemska!“ (Sef 3, 14). Tim pozdravom, kao i večerašnjom Izaijinom najavom: „Evo, djevica će začeti i roditi sina“, prorok poziva Jeruzalem i cijeli Izrael neka se raduju, jer Gospodin je u njegovoj sredini.

Dva povijesna izvješća u večerašnjoj službi čitanja govore nam o jednom nadpovijesnom događaju. Prorok Izaija, naime, sedam stoljeća prije Kristova rođenja najavljuje: „Čujte, dome Davidov:... Evo, djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel.“ A evanđelist Luka kao dobar bilježnik povijesnih zbivanja opisuje divan susret anđela Gabrijela i djevice Marije koja na Božji plan da bude majka Isusova izgovara: „... neka mi bude po tvojoj riječi!“ - Što prorok davno najavljuje, Marija to ostvaruje. Zato je Blagovijest blagdan koji nam je sâm Bog darovao. „Mi ga nismo ni izmislili, a ni stvorili“, veli papa Ratzinger. Sretni smo, međutim, što je Bog iskoračio u ovaj svijet i među nama se udomio. Tako je započelo naše spasenje. Ovo je jedinstven događaj u povijesti koji možemo usporediti s danom stvaranja. I u jednom i u drugom slučaju odzvanja riječ „fiat“, neka bude. Stvoritelj je prvi put izgovorio tu riječ kada je rekao: „Neka bude svjetlost i svod posred voda; neka zemlja proizvede živa bića svake vrste.“ (Post 1, 1-26). Drugi put je tu riječ izgovorila Marija pa je Bog Čovjekom postao (Lk 1, 38). Nakon prvoga Božjega fiata nastao je svijet i svemir, a u njemu čovjek kao ures svemira. Nakon Marijina fiat imamo Bogo-Čovjeka i spašeno čovječanstvo.

Nikada nešto ljepše u povijesti čovječanstva nije nastalo. S ovim blagdanom mogu se uspoređivati jedino Božić i Veliki četvrtak, jer sva tri put - na Blagovijest, Božić i na Veliki četvrtak - Bog dolazi čovjeku, a čovjek biva do neba uzdignut i promoviran. Zato se i veli da je blagdan Navještenja i Utjelovljenja Sina Božjega „središnji trenutak svih zbivanja kojemu je težila povijest ljudi i svega što je stvoreno“ (T. J. Šagi-Bunić). „Ne shvaćamo, ne gledamo, al' po jakoj vjeri znamo što van reda biva tu.“ Mogli bismo slikovito kazati kako ovim izvanrednim, nad-povijesnim događajem svijet i svemir po Isusu našem učitelju, prijatelju i bratu postaju Božje svetište. To je razlog zašto se radujemo svetkovini Navještenja. Svjesni velikog otajstva i nadpovijesnog događaja mi padamo na koljena uz riječi Vjerovanja „i utjelovio se po Duhu Svetom“, jer osjećamo

osobitu blizinu, naklonost i ljubav njezinoga Sina, pa Mariji koja je izrekla svoj „neka mi bude“ kličemo: „Raduj se majko jaganjca i pastira. Raduj se obrano od nevidljivih neprijatelja. Raduj se dragocjena kruno vjernih vladara, časni ponose bogobojažnih svećenika i nepokolebljiva utvrdo Crkve. „Gospo od Navještenja“ i „kraljice Jadrana“, moli za nas. Amen.“

Na početku misnog slavlja sve prisutne pozdravio je te na kraju svima zahvalio biskup ordinarij gospićki Zdenko Križić, a potom župnik i rektor katedrale Mario Vazgeč. U dvorani biskupije upriličen je domjenak za uzvanike.

s. Robertina Medven

BISKUPIJSKO KORIZMENO HODOČAŠĆE U CHM NA UDBINU

U subotu, 30. ožujka 2019. upriličeno je Biskupijsko korizmeno hodočašće Gospićko-senjske biskupije u Crkvu hrvatskih mučenika na Udbinu. Okupilo se na Krbavskom polju ispred crkve Sv. Marka-Groba oko 700 vjernika. U 10 sati počela je iz Podudbinja pobožnost Križnog puta sve do Crkve hrvatskih mučenika. Križni put predvodio je biskup u miru mons. Mile Bogović. Tekstove pojedinih postaja čitali su župljani Udbinskog dekanata i 2 redovnice: s. Ljubomira Lešić iz Družbe Sestara Presvetog Srca Isusova koja djeluje u župi i školi Otočac i s. Marijana Miletić milosrdnica, djeluje kao medicinska sestra u Općoj bolnici u Ogulinu. Između postaja koje je najavljivao vlč. Dino Rupčić, župnik u Donjem Lapcu, molila se krunica i pjevale pripadne pjesme. Nakon križnog puta slijedila je sv. ispovijed.

Svečano euharistijsko slavlje koje je predvodio biskup ordinarij gospićko-senjski mons. Zdenko Križić, počelo je u 12 sati. Koncelebrirali su prisutni svećenici – njih tridesetak, uz asistenciju đakona i bogoslova. Pjevao je udbinski župni zbor, uz orguljsku pratnju i vodstvo Kristine Dragičević te prisutni pjevači i vjernici iz župa biskupije.

Biskup mons. Križić održao je sljedeću propovijed: „U prvom čitanju čuli smo prigovor proroka narodu da se obraćaju Bogu samo onda kada im nešto treba, kada su u kakvoj nevolji. To nije pravi odnos s Bogom. Naš Bog ne želi biti automat u koji ćemo mi ubaciti jedan Očenaš i dobiti što želimo. Bog želi s ljudima prijateljstvo, a ne neki trgovački odnos. Nažalost, previše je vjernika koji imaju s Bogom baš trgovački odnos: sjete se Boga tek

kada upadnu u kakve probleme. I onda očekuju da bi te probleme Bog trebao riješiti inače će ga u protivnom, napustiti. A zapravo, ni prije nisu komunicirali s njim na pravi način. Potom prorok prigovara narodu da je njihova ljubav prema Bogu 'kao rana rosa koja brzo nestaje', tj. da oni zapravo, nemaju ljubavi prema Bogu. I tu je cijeli problem. Kada osoba ima ovakav stav prema Bogu, onda i njezina molitva nema neku posebnu snagu. Bog je gotovo, ne čuje. Ili kako veli prorok Izaija: 'Vaši su grijesi lice Božje zastrli, i on vas više ne sluša.' (59,2). Prorok dalje poziva: 'Težimo da upoznamo Gospodina.' Prorok vidi da narod Boga ne poznaje i zato ne razumije određena događanja u svom životu.

Da bi se Boga upoznalo potrebno je slušati njegovu riječ, potrebno je s njim razgovarati, a to je molitva. Ona nije samo govorenje Bogu, nego i slušanje Boga. Zato je baš molitva mjesto gdje osoba spoznaje volju Božju i dobiva snagu izvršiti je? Kršćanin bez molitve postaje sve više kršćanin bez vjere, bez poznavanja Boga u koga kaže, da vjeruje. Žalosno je da mnogi kršćani nisu iskusili pomoć i snagu molitve, nego u poteškoćama plaču, srde se, psuju, proklinju, a ne znaju svoje poteškoće staviti pred Boga u molitvi. Prorok, čuli smo, prigovara mnogima da se sjete Boga samo kada zapadnu u kakve nevolje. Nije problem što se i tada sjete, nego je problem što to sjećanje ni tada ne postane molitva, tj. ne postane novi odnos s Bogom koji pridonosi promjeni života. Uzmanjka ponizan stav pred Bogom u kojem osoba priznaje Božju svemoć i veličinu te, s druge strane, svoju slabost, nemoć i nedostatnost. Molitva i oholost ne idu zajedno. To se jasno vidi i iz Isusove prispodobе koju smo čuli u evanđeoskom odlomku. Predstavljena su dva načina molitve, ili dvije osobe u molitvi. Jedna osoba je farizej. Farizeji su se smatrali uzornim vjernicima koji opslužuju Zakon, obavljaju sve pobožnosti, izvršavaju sve zapovijedi. Farizej je zbog toga imao ne mali ugled u društvu. I ovaj farizej pokazuje svoju vjerničku zauzetost, čini puno više nego što vjernički Zakon od njega traži. Dva puta u tjednu posti, a po zakonu je dužan postiti jednom ili dva puta godišnje. On svojim postom želi dati zadovoljštinu za mnoge koji nikada ne poste za svoje grijehе. Po zakonu treba davati za Hram desetinu samo od

brašna i ulja, a on daje od svega što stekne, jer ima puno onih koji ne daju ništa. Vidimo, radi se o čovjeku koji po svemu izgleda gotovo, uzoran i uvjeren u svoju pravednost te od Boga očekuje sve što poželi.

S druge strane imamo jednog carinika koga nitko nije volio. Budući da su carinici skupljali porez za tuđinsku vlast koja je okupirala njihovu zemlju, smatrani su javnim grješnicima, nečistim ljudima, pa je pravovjernima bilo zabranjeno družiti se s njima. Istina je doduše, da su oni, u većini slučajeva, bili duboko korumpirani. Varali su i uzimali više nego što je propisano i tako se bogatili.

Evo ta dva čovjeka dolaze u hram na molitvu. Farizej moli uspravno, dostojanstveno, s raširenim rukama prema nebu i počinje molitvu vrlo lijepim riječima: 'Bože, hvala ti ...'. Međutim, farizej ne zahvaljuje Bogu zbog njegove dobrote i milosrđa, nego zato što on osobno nije kao drugi: 'nije lopov, nepoštenjak, preljubnik, nije kao ovaj carinik koji se moli negdje iza njega u dnu hrama'. Vidimo, ovaj farizej ima raširene ruke i pogled kao usmjeren prema nebu, ali po svemu izgleda da on više gleda onog carinika iza sebe nego li Boga. U molitvi govori Bogu loše o drugima da bi više istaknuo svoju veličinu i u tom smislu pripomenuo Bogu da tu istinu ne zaboravi kod dijeljenja svojih darova. Carinik, s druge strane, predstavljen je kao onaj koji se u svojoj molitvi ne usuđuje niti očiju podignuti prema nebu, svjestan da je grješnik, da je toliko puta prekršio Božje zapovijedi te razočarao i Boga i ljude. Udara se u prsa i stalno ponavlja: 'Bože, milostiv budi meni grješniku.' On je do sada upotrebljavao ruke najviše za varanje i otimanje, a sada mu služe za kajanje i udaranje u prsa tražeći Božje smilovanje.

Isus završava ovu prisporodbu riječima da je carinik otišao opravdan svojoj kući, a farizej ne. Bog sigurno ne osuđuje sva ona dobra djela koja je činio farizej, a niti odobrava nepoštenje s kojim se služio carinik, ali ovdje je vrjednovanje stava u odnosu na Boga, kako farizeja tako i carinika. Farizej griješi zato što je zauzeo stav pravednika pred Bogom, zauzeo je stav kao osoba koja od Boga ne treba oprostjenje ili milosrđe, jer se ne osjeća grješnikom nego, budući da ima puno zasluga, on od Boga samo traži da mu dade ono što mu je dužan dati. Siguran u svoje zasluge, farizej si uzima pravo osuđivati i prezirati druge. To je uvijek ono što se Bogu gadi. Čovjek si ne smije uzeti nikada za pravo suditi i osuđivati druge. Može se osuditi zao čin neke osobe, ali ne osobu. Isus je i za takve osobe dao svoj život. Carinik je opravdan jer priznaje pred Bogom da je on grješnik i da mu je potrebno Božje milosrđe. On se ni u čemu ne opravdava niti ikoga optužuje. On ne gleda u farizeja da bi rekao: 'Bože, evo vidiš ovaj stalno ide u crkvu, a puno je gori od mene.' Biskup je na kraju propovijedi prisutne upozorio: „Čuvajmo se da ne sudimo i osuđujemo druge. Isus nam to izričito zabranjuje kada veli: 'Ne sudite da ne budete osuđeni ...'.

Ogovaranje i osuđivanje je nažalost, zanat koji ne poznaje krizu. Nekada nismo svjesni da ovo spada pod petu Božju zapovijed: 'Ne ubij.' S ogovaranjem i osuđivanjem ubijamo ugled i dostojanstvo neke osobe, pa to stoga, nije neki bezazleni grijeh. Isus nam daje uputu kako moliti. On veli: 'Ti kada moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svome Ocu koji je u tajnosti. I Otac tvoj koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti.'

Naša soba je naša nutrina. Tu se događa najjači susret između nas i Boga. Ne gledajmo previše kakvi su drugi. Gledajmo pažljivo kakve nas vidi Bog. Ono smo što smo pred Bogom, to je naša istina. Nismo ono što smo u svojim očima ili što smo u očima drugih. Stoga, molimo Gospodina da mi budemo onakvi kakve nas on želi. Ovakva molitva preobražava život, – završio je biskup.

Na kraju mise župnik i dekan te čuvar svetišta preč. Josip Šimatović zahvalio je biskupima, braći svećenicima i narodu za sudjelovanje u ovom hodočašću i pozvao prisutne u kriptu crkve gdje je vodio razgovor u obliku intervjua s biskupom u miru mons. Milom Bogovićem, novinarkom Ružom Orešković ratnom izviđačicom na Radio Otočcu i mons. Milom Pecićem, župnikom i dekanom slunjskim. Biskupa Bogovića pitao je, kako je doživio dolazak u Otočac, Lički Osik i Gospić 1992. g. u ratno vrijeme i o ulozi svećenika tijekom Domovinskog rata na ovim prostorima. Biskup je govorio o tim tjeskobnim, nesigurnim danima te spomenuo svećenike koji su pomagali i tješili narod, posebno Stjepana Zebu, fra Ivana Savića i Josipa Bogovića koji je proživio i teško vrijeme u srpskom zatvoru. Novinarka Ruža Orešković napisala je knjigu „I glasom se branio Otočac“. Govorila je o danima Domovinskog rata, istaknuvši kako je krunica oko vrata hrvatskih branitelja bila njihova snaga i pouzdanje da će s Marijom nebeskom Majkom pobijediti. Mons. Pecić je svoj dnevnik iz tog teškog, krvavog vremena nazvao „Zakopani dnevnik“, jer zakopao ga je zajedno s kipovima i drugim crkvenim vrijednostima da ne bi dospjele u ruke neprijatelja. Bila je ovo kratka reportaža o novijoj povijesti i križnom putu kojim je prošao naš narod od 1991. do 1995. Na kraju, prikazana je izložba fotografija dijela razrušenih crkava Gospićko-senjske biskupije u Domovinskom ratu.

Svima je još jednom zahvalio biskup mons. Zdenko Križić. Svaki pojedinac - hodočasnica i hodočasnik - ponijeli su u svom srcu nezaboravno duhovno iskustvo iz Crkve hrvatskih mučenika na Udbini.

s. Robertina Medven

KRIZMANICI GOSPIĆKO-SENSKE BISKUPIJE NA UDBINI

Udbina, u subotu, 6. travnja 2019. primila je oko 350 do 400 vjeroučenika Gospićko-senjske biskupije koji će ove godine primiti sakrament sv. potvrde ili krizme. Redovito su to osmaši, a u manjim župama sedmi i osmi razredi. Crkva hrvatskih mučenika i trg ispred svetišta primali su mlade zvucima pjesme.

U 10 sati počeo je službeni početak susreta. Župnik i dekan te čuvar svetišta i biskupijski povjerenik za mlade preč. Josip Šimatović pozdravio je prisutne, vlč. Dino Rupčić pročitao je odlomak iz Ivanova evanđelja (20,19-23) o Isusovom ukazanju

učenicima nakon uskrsnuća i na temelju njega preč. Šimatović predvodio je uvodnu molitvu. Slijedio je igrokaz o utjecaju Isusa na apostole koji su izveli mladi animatori pod vodstvom salezijanca don Mihovila Kurkuta. Isus je po slabim apostolima, nakon što su primili Duha Svetoga, promijenio svijet, to isto može učiniti i krizmanicima darom Duha Svetoga, ako se otvore i životom prihvate Njegove darove. Mladi su se podijelili u skupine i imali grupni rad.

U 11,15 sati ušli su u crkvu gdje je don Mihovil predvodio pokorničko bogoslužje i slijedila je sv. ispovijed. Ispovijedali su svećenici koji su doveli svoje krizmanike. U podne izmolili su Anđeo Gospodnji i izišli na trg gdje su dobili okrjepu.

Prva poslijepodnevna točka bila je: „Upoznajmo svjedoke vjere – svece“. Oko crkve bilo je raspoređeno 10 štandova i na svakom slika sveca i animator koji je tumačio njegov životopis krizmanicima koji su dolazili u skupinama (po dvije skupine zajedno). Nakon toga, Iva i Marija Pavić sestre iz Splita i Matej Lovrić iz Slavonskoga Broda voditelj udruge Arke, svjedočili su o svom obraćenju. U 13,30 sati bio je objed u pastoralnom centru i kratko opuštanje, a potom igra u kojoj je prikazana povijesna Krbavska bitka između Hrvata i Turaka. Pripremili su je mladi animatori i uključili u nju i prisutne mlade.

U 15,20 sati ponovno okupljanje u crkvi gdje je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić održao, (uz prisustvo hrvatskog vojnika obučenog u ratnu opremu) sljedeću katehezu za krizmanike u kojoj su znakovite riječi sv. Pavla oklop, štit, kaciga, mač:

„Sveti Pavao u poslanici Efežanima u odlomku imenovanom 'Duhovni boj' (6,10-20) slikovito predstavlja kršćanina kao borca, kao vojnika. To nije slika vojnika koji

druge napada, osvaja tuđe zemlje i porobljuje druge narode, nego je to vojnik koji se brani od zla i druge brani od zla. Koja su to zla? Možemo ih sažeti u jednu riječ - grijeh. Isus reče: 'Tko čini grijeh, rob je grijeha.' Grijeh je takav: on ovlada čovjekom do te mjere da čovjekovo ponašanje postane zlo. Takav čovjek onda čini zlo drugima. 'On je zao čovjek ...'

Apostol Pavao ističe da je đavao taj koji čovjeka stalno nagovara na zlo uvjeravajući ga, ako učini neko zlo onda će po njemu ostvariti i neko dobro i tim postići da će mu se drugi diviti. (Neki čine neka zla – npr. atentate – da bi došli u novine, da bi za njih saznao cijeli svijet; na stadionima neki prave kaos da bi ih kamere prikazale). Mi svi znamo kako je to glupo, ali đavao ipak uspije neke uvjeriti da to nije glupo. Nisu to samo psihološki bolesni ljudi, nego se oni često poremete baš zato što surađuju sa đavlom. Neka velika zla predstavljena su na oltarnom reljefu u ovoj crkvi: Krbavska bitka, Bleiburg, Vukovar. Vidljivo je da su svi koji su činili velika zla propali i postali žrtve zla. Svi oni vjerovali su da je to vječni uspjeh, ali su se prevarili.

Svi se trebamo boriti da nas đavao ne prevari. Pavao zna da to nije laka borba, kao što nije lako biti pošten, dobar, uslužan, marljiv, savjestan ... To zahtijeva ne malu borbu, npr. kad roditelji zatraže neku uslugu, a ti si se spremio za izlazak s društvom ... Zato Isusov učenik mora biti ratnik da bi se obranio. Radi se ovdje o duhovnoj borbi za vječne vrijednosti: da čovjek ostane trajno plemenit. Koje oružje mora nositi Isusov učenik? Pavao navodi sredstva obrane uspoređujući ta sredstva sa bojnomo opremom koju su nosili vojnici, ratnici toga vremena. Pavao slikovito poziva kršćane da se obuku u 'bojnu opremu Božju'. Koja je to oprema?

'Opašite bokove istinom.' Biti iskreni, istiniti. Braniti se istinom, ne lažima. 'U laži su kratke noge. Posveti ih istinom. Evo istinita Izraelca u kome nema prijekare. Tko je od istine sluša moj glas. Istina će vas osloboditi.' Biti istiniti prema Bogu, ljudima i sebi.

'Obucite oklop – pravednost.' Pravednost u odnosu na Boga: priznati i poštovati Boga. 'Hvalu dajmo Gospodinu Bogu našem – Dostojno je i pravedno.' U pravednost spada zahvaljivati Bogu za život, za tolike darove koje od njega primamo. (Ranjenik ostao bez ruku: 'da ja imam ruke, ne bih se bojao budućnosti'). Kada smo zahvalili Bogu što imamo ruke, noge, oči, uši, ...? Pravednost prema ljudima: biti na strani pravde. Ljudi se često stave na stranu moćnih, bogatih, uglednih, ... a kada je u pitanju sirotinja nema podrške ni od kuda. Branimo prijatelje i kada nemaju pravo. 'Obujte noge spremnošću za Radosnu vijest – mir.' Nositi mir, biti mirotvorci. 'Blago mirotvorcima jer će se zvati sinovi Božji!' Izbjegavati svađe, sukobe, uvrede, ponižavanja drugih, itd.

Mir u obitelji: nemojte biti uzrok da vaši roditelji psuju. 'Uzmite veliki štit – vjere.' Snaga vjere stvara čuda. Što znači vjerovati? Ne samo to da Bog postoji. To vjeruju i đavli. - Vjerovati Bogu u njegovim zapovijedima i svemu što on traži. Živjeti u skladu s tim. 'Prihvatite kacigu – ono čim se spasava – i mač Duha, tj. riječ Božju, sa svakovrsnom prošnjom i molitvom. Kaciga je Božja riječ. Slušati Božju riječ. Pročitati svaki dan koji redak i vidjeti što Bog s tim meni poručuje. Mač Duha je molitva. Moliti svaki dan, barem kratko. Ne znamo što nas taj dan čeka. Zahvaliti navečer.

Duh Branitelj: u neuspjesima se lako završi u očaju, beznađu. Neki zbog toga pobjegnu u drogu, neki u kriminal, neki u smrt. Duh Sveti brani nas da ne budemo prevareni u životu, da ne krenemo nekim putom koji će nas odvesti u beznađe. On je

svijetlo u našem životu: pomaže nam u našim životnim izborima. Borite se da budete dobri, uglađeni, plemeniti, da se za svakoga od vas može reći: 'On je čovjek!', 'on je uistinu pravi vjernik.' Postoje i vjernici koji nisu pravi.

U 16 sati biskup Križić predvodio je svečano euharistijsko slavlje u konceleciji sa čuvarom svetišta preč. Josipom Šimatovićem, kancelarom i tajnikom preč. Mišelom Grgurićem, don Mihaelom Kurkutom i s još sedam svećenika. Pjevanje je predvodio zbor mladih „Trinitas“ iz župe Presv. Trojstva Otočac.

Biskup je izrekao prigodnu propovijed: „Čuli smo u današnjem evanđelju (Iv 7, 40-53) raspravu među ljudima s obzirom na pitanje tko je Isus. Jedni imaju o njemu jako visoko mišljenje. Smatraju ga prorokom, Božjim čovjekom, a mnogi i Mesijom. No drugi, uglavnom ljudi na vlasti koji imaju moć, Isusa smatraju lažnim prorokom, čovjekom koji svojim učenjem uvodi novine i zbunjuje narod, a doživljavaju ga i prijetnjom svog ugleda i pozicija u vlasti. Ovi su agresivni, žele ga uhvatiti i strpati u zatvor, a nije mali broj onih koji bi ga rado i likvidirali. Nije problem u tome da se s nekim ne slažemo, ne dijelimo njegove ideje, njegovo mišljenje, problem je kada se drugom ne dopušta drukčije misliti, ili još gore, kada se drugom prijeti zato što drukčije misli. Nekada se takve osuđuje „a priori“, bez želje da se dozna zbog kojih argumenata netko misli drukčije.

U ovom evanđeoskom odlomku vidimo kako Isusovi protivnici uopće ne žele s njim razgovarati, nego ga samo osuditi. Jedan od prisutnih usuđuje se ovim nasilnicima postaviti pitanje: „Zar naš Zakon sudi čovjeku ako ga prije ne sasluša i ne sazna što čini?“ Ovo normalno pitanje izaziva samo njihov veći bijes. Jednostavno im je krivo što netko postavlja ta neugodna pitanja. Oni su poslali vojnike da Isusa uhvate i utamniče po kratkom postupku i ne žele gubiti vrijeme na nikakva saslušanja. Koliki su u povijesti ubijeni samo zato što su imali drukčije mišljenje!

Vojnici ne kreću odmah u akciju jer tu ima puno svijeta koji slušaju Isusa pa se boje pobune naroda i u tom smislu većeg zla. Oni žele malo pričekati i usput slušaju što to Isus naviješta. Slušajući ga odustali su od bilo kakvog hapšenja jer su ih Isusove riječi duboko dirnule i oni postaju njegovi simpatizeri. Na pitanje vlasti, zašto Isusa nisu priveli, oni odgovaraju, 'nitko nikada nije ovako govorio'.

Predstavnici vlasti su opet bijesni jer im ovaj Isus zbunjuje vojnike i oni mu se priklanjaju. Ovi iz vlasti govore im: 'Zar ste se vi dali zavesti? Je li itko od glavara ili farizeja povjerovao u njega?' Ovi ljudi na vlasti žele da se njih slijepo slijedi. U tom smislu, ako oni ne prihvaćaju Isusa, ne bi ga smio prihvatiti nitko drugi. One koji prihvaćaju Isusa nazivaju 'prokleti', ili danas bismo rekli: 'oni su zatucani, nazadni, žive u srednjem vijeku', itd. Vidimo, nije se puno promijenilo u 2.000 godina. I onda su Isusove vjernike nazivali pogrdnim imenima, ismijavali ih i pod svaku cijenu nastojali ih 'preodgojiti'.

Dragi mladi vjernici, pitanje: 'Tko je Isus?' postavlja se i danas i ima na njega različitih odgovora. Mnogi od onih koje Isusove riječi i danas diraju u savjest i smetaju im, najradije bi Isusa posve isključili iz života ljudi govoreći kako taj Isus nije nikada postojao, nego da je izmišljen.

Nažalost, ima puno kršćana koji vjeruju u Isusa, ali ga gotovo, ne poznaju. Znamo kako je Isus jednom pitao svoje učenike, koje je poslao naviještati Radosnu vijest: 'što govore ljudi tko je on.' Učenici ga informiraju prenoseći različita mišljenja

ljudi. Onda Isus njih pita: 'Što vi kažete tko sam ja?' Isus želi znati poznaju li ga njegovi učenici. U ime svih, Petar izjavljuje da je Isus sin Božji. Isus mu odgovori: 'Blago tebi.' Kako ćemo mi Isusa bolje upoznati? Odgovorio bih kratko: upoznat ćemo ga onako kako upoznajemo jedni druge. Kako se mi međusobno upoznajemo? Držeći se, razgovarajući međusobno. Bez ovoga nećemo nikada dobro upoznati jedni druge. Nekad vam se neka osoba na prvi pogled, svidi, međutim, tek razgovarajući s tom osobom, družeći se s njom, možete je cjelovito upoznati. Neka osoba može na izgled biti vrlo lijepa, ali nažalost, može biti vrlo prazna. Onda i ta vanjska ljepota izgubi svoju privlačnost...

Isusa možemo bolje upoznati ako s njim razgovaramo. Razgovor s Isusom je molitva. Isus nam se u molitvi sve više otkriva, postajemo s njim sve prisniji i nosimo sve dublji osjećaj da nas Isus čuva i pomaže nam. Zato veliki učitelji molitvu definiraju kao prijateljstvo s Bogom, a to onda pojačava osjećaj Božje blizine, daje osobi sigurnost u životu, smanjuje strah pred težim životnim zahtjevima i izazovima. Nemojte zaboraviti svakodnevnu molitvu, napose ujutro i navečer. Doživjet ćete ovo što sam vam rekao.

Druga važna stvar za upoznavanje Isusa je slušanje njegove riječi. Uzmite si nekada evanđelje i pročitajte koji redak. Slušajući Isusa upoznat ćete ga bolje, ali ćete upoznati bolje i sami sebe. Kako je važno da mi upoznamo bolje sebe! Ovo nam daje mogućnost da živimo u realnosti, a ne u fantastiji. Isus nam pomaže da imamo realnu sliku o sebi. Spoznat ćemo bolje svoje vrijednosti koje će nas poticati da ih što više razvijamo. Upoznat ćemo bolje i svoje slabosti, a to će nam biti poticaj da se borimo protiv njih i tako postajemo plemenitiji. Bez ove spoznaje sebe osoba može završiti ili u oholosti ili u potištenosti. Neki u sebi ne vide nikakvu manu i uvjere se da su idealni. Onda očekuju da im svi drugi samo plješču, da im se dive, oni se onda nameću kao lideri koje se sluša. U njima tako raste samo oholost i taština. S ovakvima nije lako živjeti. Bog nam želi otkriti našu istinu...

Nađite zato malo vremena pročitati Božju riječ svaki dan dvije-tri minute. Nitko ne može reći da nema toliko vremena. Pitanje je volje. Upoznat ćete tako bolje i Boga i sebe. I još samo jednu važna stvar gdje posebno susrećemo Boga: to su djela ljubavi, male usluge koje činimo drugima. Isus je jamčio da ni čaša vode koja se pruži nekom žednome neće ostati ne nagrađena. Svako naše dobro djelo, svaka mala usluga, ispunja posebnim Božjim milostima čini nas uistinu, sretnima." Biskup se još jednom, na kraju, obratio mladima:

„Želja nam je da vaša vjera u Boga raste, da ne vjerujete samo zato što vjeruju vaši roditelji i djedovi, nego zato što ste sami upoznali Isusa, što osjećate njegovu blizinu koja vam daje sigurnost. Želio bih da svatko ostane vjernik, Isusov prijatelj, i ne kažete samo kako vjerujete da Bog postoji, nego i da osjećate kako je on s vama i da vas prati na vašem životnom putu. Daj Bože da tako bude. Amen.“

Na kraju sv. mise preč. Josip Šimatović zahvalio je svima na sudjelovanju i zaželio da ponesu bogata duhovna iskustva s ovog susreta.

s. Robertina Medven

CVJETNICA U GOSPIĆU

Gospić, 14.4.2019.

Na

Cvjetnicu, obred blagoslova maslinovih i drugih zelenih i cvjetnih grančica počeo je u 9,30 sati ispred crkve Sv. Ivana Nepomuka, a predvodio ga je biskup u miru mons. Mile Bogović, u zajedništvu sa župnikom preč. Mariom Vazgečem, đakonom vlč. Mariom Kralj, bogoslovima Domagojem i Brunom, sjemeništarcem Markom. Odatle do katedrale krenula je procesija u kojoj

je sudjelovao veliki broj župljana. U katedrali su nakon procesije slavili sv. misa na kojoj su župnik Vazgeč, bogoslov Bruno i pjevači po ulogama čitali Muku Isusovu.

Biskup Bogović se u propovijedi osvrnuo na Evanđelje prve korizmene nedjelje o Isusovom boravku četrdeset dana u pustinji, gdje ga je iskušavao đavao. Napasnik navodi Isusa da se priključi na njegov sustav – te traži slavu u svijetu i od svijeta, da mu to bude način života. Krist odbija put traženja slave od svijeta.

Biskup je nastavio:

„Današnja poruka pokazuje što zapravo, znači slava ovoga svijeta. Od radosnog klicanja HOSANA do ljutitog izvikivanja PROPNI GA! - nije u svijetu dalek put. Danas gledamo Kristovu ljudsku proslavu, da bi nakon malo vremena uslijedilo njegovo trpljenje i ljudsko ponižavanje. Tu se otkriva zluradost Napasnikova projekta. Penjati se samo na krilima svjetske slave, znači izlagati se propasti. Isus je nastavio svoj put i na koncu pokazao da je njegov put, istina i život. Ostao je nakon onih HOSANA trijezan i priseban znajući da ga nisu dobro odvagali i shvatili oni koji mu sada plješu i da ga Bog nije iznevjerio.

Njegov put je: navijestiti ljudima da su miljenici Božji, da ih Bog ljubi. I Isus je tu

Ljubav vjerno svjedočio. A nema veće ljubavi od spremnosti i život svoj položiti za svoju braću. Prema tome, On je rastao po žrtvama, odricanju, podnošenju nepravdi i svakih nevolja. To je put spašavanja svijeta – ali i sebe.

Često se misli da za slavu nije potrebno trpljenje, odnosno da u trpljenju nema ništa slavnoga. Današnja nedjelja, kao i cijeli Veliki tjedan, zorno nam pokazuju kako je to međusobno povezano. Na Veliki petak krećemo od Kristova trpljenja, da bi sve završilo u njegovoj proslavi u Bogu. Ono što nam ulijeva jezu, pred čime drhtimo, otvara nam priliku za veliki iskorak i veliku pobjedu. Isus je svjestan da se nalazi pred okrutnom smrću, a govori da je vrijeme proslave. On to naziva svojim „velikim časom“ koji je navješćivao sve od Kane Galilejske kada je rekao da još nije došao njegov čas. I nebo potvrđuje da je to na putu slave. Pred njim je veliki boj, ali zato može biti i velika pobjeda.

Takvu bitku sa zlom u svijetu nije još nitko zametnuo, a još manje dobio. Nije bilo ljudima shvatljivo da je prihvatio krivu osudu i nevin patio za one koji ga osuđuju. Da je to pravi put prema životu njegovim je prijateljima postalo jasno tek Njegovim uskrsnućem. Biti spreman podnijeti patnju i sramotu čak i za neprijatelja! Koliko se tu snage traži, koliko jačanja i rasta; koliko je to veliko odricanje samoga sebe radi drugoga, koliko je to nesebično darivanje drugome?“

Biskup je na kraju propovijedi pozvao prisutne: „Pred nama je Veliki tjedan. Razmišljajte o tome, dolazite na obrede, razgovarajte o tome u kući s djecom i starijima. To je prava priprema za radosno slavlje Uskrsnuća.“

Cvjetnica je neiscrpní duhovni izvor koji nam otkriva najdublju stvarnost svijeta i čovjeka, dva uskliká – Hosana! Raspni ga!

s. Robertina Medven

ZAHVALA ŽUPLJANIMA (CVJETNICA 2019.)

Misijska zajednica župe Gospić, u suradnji sa župnikom vlč. Mariom Vazgečom organizirala je na Cvjetnu nedjelju prodaju kolača. Prikupljeno je 3.000 kn. Zahvaljujemo svim vrijednim župljankama koje su finim kolačima obogatile naš misijski stol, kao i obrtu Slatki Medo koji se uvijek odazove i rado sudjeluje u našim akcijama. Također se zahvaljujemo poduzeću Vrkljan na darovanim kutijama za kolače a svim župljanima veliko hvala na dobrovoljnim priložima.

Prikupljena sredstva uplaćena su na žiro-račun Papinskih misijskih djela u Zagrebu.

Misijska zajednica župe Gospić

VELIKA SRIJEDA - MISA POSVETE ULJA

Na Veliku srijedu, 17. travnja 2019. u gospičkoj katedrali okupili su se biskup u miru mons. Mile Bogović, svećenici i redovnici Gospičko-senjske biskupije i koncelebrirali Misu posvete ulja koju je predvodio biskup ordinarij mons. Zdenko Križić, uz asistenciju đakona, bogoslova i sjemeništara. Biskup je u propovijedi istaknuo da je ovo poseban dan za svećenike u kojem zahvaljuju Bogu na daru euharistije i svećeništva. Ne možemo ga slaviti zajednički sutra na Veliki četvrtak, jer su svećenici na taj dan zauzeti u svojim župama. Potom je za razmišljanje izdvojio između Isusovih učenika prvog Isusovog svećenika, svetog Petra, usredotočujući se, ponajprije na njegovu poznatu slabost, zataju te nastavio:

„Ova njegova zataja može nam biti pouka i upozorenje, da se to može dogoditi i svakome od nas, na puno tragičniji način. Dok Isus doživljava svoja najgora poniženja, njegov ga se prvi učenik odriče. Luka u svom izvješću želi istaknuti da Isusu puno teže

pada Petrova zataja negoli sve ono poniženje koje je su mu priredili neprijatelji. Petar se na sramotan način odriče poniženog Isusa. Dok je Isus na sudištu pred Velikim vijećem, Petar se u dvorištu Velikog svećenika grije uz vatru sa slugama i čeka ishod suđenja. On, doduše, slijedi Isusa ali, kako ističe evanđelist Marko, slijedi ga 'izdaleka'. Petar je, kao i svi drugi, pobjegao, ali vratio se i pokušava ostati uz Isusa, slijedeći ga 'izdaleka'. Zbog toga je i došlo do ove zataje. Nije moguće slijediti Isusa 'izdaleka' i biti pravi Isusov učenik. Onaj tko Isusa nasljeduje ne može to činiti s velikim kompromisima - brinući se samo o sebi, štedeći sebe, stavljajući sebe na sigurno.

Ovdje su najčešći, ili redoviti problemi pozvanih: ići za Isusom, misleći prvenstveno na sebe i svoje interese. Zataje su tu neminovne i opasnost da se pozvani više i ne vrati Isusu. Može se slaviti euharistija, a istovremeno biti daleko od Isusa. Juda je tu sasvim dovoljan primjer. Isus koji čini čudesa, naviješta Radosnu vijest, oduševljava Petra toliko da on izjavljuje kako je za Isusa spreman dati svoj život. Međutim, poniženi Isus ga apsolutno ne privlači. Takvog Isusa spreman je i zatajiti.

Treba znati da nam se Isus često objavljuje upravo kao poniženi, nemoćan, na križu raspet, jer takav najbolje razotkriva istinu svojih učenika: tj. koliko ga pojedini nasljeduje potpuno, a koliko s rezervom, izdaleka, na distanci. Hramanje na dvije strane, 'malo Bogu malo Baalu' - nije moguće u životu Isusova učenika. U tom hramanju Baal redovito pobjeđuje ... Te napasti nisu nikada prestale i čini se da su danas posebno jake i prisutne, a nisu nepoznate ni u našem svećeničkom životu. Često nemamo hrabrosti prepoznati i priznati naše Baale jer ih ne želimo napustiti. Isusa slijedimo 'izdaleka', zato narodu više pokazujemo naše zataje nego vjernost.

U dvorištu Velikog svećenika jedna sluškinja prepoznaje Petra. Petar se nadao da će tamo ostati skriven, ali Isusov učenik se ne može sakriti, čak ni u mraku. Petar se brani i pokušava uvjeriti prisutne da je ova sluškinja pogriješila, da krivo govori, ali nije mu to uspjelo jer prepoznaju ga i drugi. Ovo se redovito događa, pa i u našem životu. Nekada ne želimo priznati mnoge stvari koje nam narod predbacuje. Branimo se kako narod to dobro ne vidi. Da je barem tako, ali nažalost, nije ...

Petar je prvi priznao Isusov božanski identitet kada je u Cezareji Filipovoj, u ime svih, ispovjedio: 'Ti si Krist, Sin Boga živoga.' Sada se sve promijenilo: on tvrdi da uopće ne poznaje tog čovjeka. Nakon Petrove zataje oglašio se pijetao. 'Petar se sjeti riječi koju mu je Isus rekao.' Nakon toga 'briznu u plač' (Marko), 'gorko zaplakao' (Matej). Luka ovdje napominje detalj da su Isusa, neposredno nakon Petrove zataje, provodili baš tim putem te se Isus 'okrenuo i pogledao Petra'. Naglasak je da Isus nije slučajno vidio Petra, nego se svjesno okrenuo i pogledao ga. U izvješću Luke, Petar se nije sjetio Isusovih riječi kada je zapjevao pijetao, nego kada ga je Isus pogledao. Isus je taj koji proizvodi sjećanje i raskajanost. Zaista je važno dopustiti Isusu da nas pogleda kako bismo onda u svijetlu njegova pogleda i mi bolje vidjeli sebe. Luka svjesno ističe, da Sotona djeluje u samoj Isusovoj zajednici: zavodi Judu, vara Petra, pomućuje cijelu zajednicu učenika.

Ovo je poruka svakoj vjerničkoj i svećeničkoj zajednici da bdije i da se ne pouzdaje previše u svoje snage ... Sinoptici ne vele da se Petar izlazeći iz dvorišta Velikog svećenika pokajao, nego da gorko zaplaka. Plač je veći od običnog kajanja jer pokazuje ljubav, a ne samo kajanje.

Imamo Petrovu zataju i Judinu izdaju. Ta dva događaja su trajna poruka za svakog Isusovog učenika. Ne samo kao neko moralno upozorenje, nego kao dramatična objava misterija Boga i čovjeka... Petar je gorko zaplakao, ali i pored toga ne nalazimo ga ispod Učiteljeva križa. Pojavit će se kada sve bude gotovo. Ali pojavit će se da iznova započne svoj život. Na koncu i on će, kao i njegov Učitelj, prijeći put mučeništva ... Petar je nazvan 'Stijenom', na kojoj će Isus sagraditi svoju Crkvu ali i 'Sotonom'... Isus će Petru navijestiti njegov pad, ali zna da će se Petar njemu jednom vratiti, pa mu poručuje: 'Ti, kada se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću' (Lk 22,32). Ove Isusove riječi moramo doživjeti da su danas upućene svakome od nas. Ne smijemo bježati od pitanja: Jesam li se udaljio od Isusa? Zanimljivo je također, kako je Petar imao hrabrosti u Getsemaniju izvaditi mač i suprotstaviti se četi vojnika, dok u dvorištu Velikog svećenika nema hrabrosti priznati se Isusovim učenikom pred jednom sluškinjom.

Isus je vezan, ali ponaša se posve slobodno i pred Velikim vijećem i pred Pilatom te hrabro izjavljuje: 'Ja sam.' Petar je na slobodi, ali bez slobode te kukavički tvrdi: 'Ja nisam.' Nasuprot neprijateljima Isus hrabro očituje svoj identitet, a Petar plašljivo skriva svoj identitet i želi ostati u anonimnosti.

Na koncu, možemo zaključiti: Petar je Isusa zatajio, negirao je da je njegov učenik i da ga uopće poznaje, ali moramo priznati da Petar Isusa voli, i nije ga izbacio iz svoga srca. Da bi se razumjelo Petra, pa i svakog drugog učenika, potrebno je gledati i jednu i drugu stvarnost: i zataju i ljubav. I ovo je još jedan od Petrovih životnih kontrasta. Poslije uskrsnuća Isus će Petra susresti i pitati tri put gotovo isto pitanje o ljubavi što će Petra ražalostiti. Petar je još prije izjavio da je za Isusa spreman dati svoj život (Iv 13,37), ali to Isusu nije bilo dovoljno. Isus želi da Petar uzraste u ljubavi tako, ne samo da bude spreman dati život za Isusa, nego dati život kao Isus, a to znači dati život iz ljubavi prema drugima. To je onda autentično mučeništvo. Isusovom milošću i njegovom molitvom Petar je stigao do tog ostvarenja: dao je svoj život kao i Isus. I pored svih slabosti Petar nam ostaje uzor: padao je, ali se i kajao, znao je i gorko zaplakati; zatajio je, ali se i obratio. Nije nikada prestao ljubiti Isusa i ta ljubav pobijedila

je u njegovom životu. Neka nas zagovara da Isusova ljubav pobijedi i u našem životu. Amen.“ – završio je propovijed Biskup.

Nakon homilije svećenici su obnovili svoja svećenička obećanja, a biskup je posvetio ulja za sakramente krštenja, potvrde, bolesničkog pomazanja svećeničkog i biskupskog ređenja, kao i za posvetu oltara i crkve.

Predstavnici župa ili sami župnici u prikaznoj povorci donijeli su darove koji su se tijekom korizme prikupljali u župama u akciji “Misereor”.

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića. Svećenici su slavlje svog dana nastavili u biskupskom domu.

s. Robertina Medven

VELIKI ČETVRTAK – MISA VEČERE GOSPODNE

Na Veliki četvrtak, 18. travnja 2019. Misu Večere Gospodnje, kao obljetnicu Isusove prve mise, ustanovljenja Euharistije, sakramenta svetog reda i Posljednje večere koju je blagovao sa svojim učenicima, u 18,00 sati u gospićkoj katedrali, predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s biskupom u miru mons. Milom Bogovićem, generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, tajnikom i kancelarom biskupije preč. Mišelom Grgurićem, domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, vlč. Zlatkom Sušićem, uz asistenciju đakona vlč. Maria Kralja, bogoslova i sjemeništara. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi istaknuo da je Isus prije svoje muke okupio svoju zajednicu na proslavu velikog židovskog blagdana Pashe te nastavio: „Bit će to zapravo, nova Pasha, Pasha novoga i vječnoga Saveza, dan u koji će Isus uspostaviti Euharistiju u kojoj se ne prikazuje više Bogu tijelo i krv neke životinje, nego to postaje spomen na Isusovu žrtvu, na njegovo tijelo i krv koji se prikazuju Bogu za spasenje svih

Ljudi. Isus šalje učenike da pripreme tu pashalnu večeru u jednoj kući, ali nitko od evanđelista ne spominje čija je to kuća, tko je vlasnik. Pretpostavlja se da je riječ o jednom uglednom židovskom svećeniku koji je prepoznao i prihvatio Isusa kao Mesiju, ali evanđelisti u svojim evanđeljima skrivaju identitet te osobe, zbog mogućih neugodnosti od židovske vlasti. Ta kuća bila je utočište i sklonište učenicima nakon Isusove smrti, a možda, i kuća u kojoj su učenici čekali silazak Duha Svetoga. S velikom vjerojatnošću, to je kuća koju je prva kršćanska zajednica dobro poznavala.

Kad Isus šalje učenike da pripreme i urede mjesto gdje će slaviti Pashu, odnosno, euharistiju, to je ujedno poziv i svima nama da pripravimo mjesto svoje nutrine za istinski susret između Boga i čovjeka. Isus je govorio o nutrini čovjeka kao novom hramu, kao Božjem boravištu u životu svake osobe. Pa i sam Isus u svojoj Velikosvećeničkoj molitvi stavlja pred Oca svoju najveću želju, da prebiva u srcima svojih učenika: 'ja u njima'. Isus želi slaviti Pashu kod svakoga od nas, u našoj unutarnjoj gornjoj sobi, ali ta soba mora biti pripremljena. Ima puno vjernika koji se i danas tuže na Božju odsutnost, ne osjećaju dovoljno Njegovu blizinu, ali pravi problem je da se ne daju naći, zatvorili supred Bogom svoju unutarnju sobu.

Za vrijeme večere Isus iznenađuje svoje učenike. Uzima u ruke kruh govoreći: 'Uzmite i jedite ovo je tijelo moje.' Jednako tako uzima čašu s vinom govoreći: 'Uzmite i pijte iz njega svi, ovo je krv moja, krv Saveza, koja se proljeva za sve za oproštenje grijeha.' A potom dodaje: 'Ovo činite meni na spomen.' Činiti ovo na Isusov spomen ne znači samo neko prisjećanje na Isusa, nego je to čin po kojem se oživljava ono isto iskustvo iz dvorane Posljednje večere. I za Židove, kada su slavili Pashu kao spomen na izlazak iz egipatskog sužanjstva, to nije imalo značenje prisjetiti se Mojsija i tog izlaska iz ropstva, nego su se oni u toj prigodi pitali: 'Iz kojeg ropstva mi danas trebamo izići?' ili 'Koje je to ropstvo danas nad nama vlada?' Bez ovih pitanja sve bi se svelo na puko sjećanje tog događaja.

Bitno je ovo i za naše slavljenje euharistije: prisjetiti se i posvijestiti da je euharistija Isusov dar samog sebe svojoj Crkvi i svakom svom učeniku. To je dar koji nam daje snagu i život. Nije dobro ako na euharistiju dolazimo zato što je to neka zapovijed ili obveza, ili još gore, zato što je to običaj ili kulturni identitet. Mi dolazimo iz vjere da u euharistiji primamo samoga Isusa, njegovu životnu snagu. Kada su prvim kršćanima zabranjivali sudjelovati na euharistijskom slavlju, oni su to činili kriomice, riskirajući živote govorili su: 'Mi ne možemo živjeti bez euharistije.'

Ivan evanđelist koji piše svoje evanđelje puno kasnije od drugih, ne donosi uspostavu euharistije, jer se ona tada već naveliko slavila. On iz dvorane Posljednje večere donosi dva važna događaja koja drugi evanđelisti nisu zabilježili: to je Isusovo pranje nogu učenicima i nova zapovijed ljubavi koja nas obvezuje: ljubiti druge kao što je Isus ljubio. Ne više ljubiti druge kao samoga sebe, jer čovjek može i sebe pogrešno ljubiti, nego ljubiti kao što je Isus ljubio. To je ljubav koja daje učeniku snagu da može svoj život dati za druge, kao što je to učinio Isus.

S pranjem nogu Isus ukazuje na dvije obveze. Prva: da bi učenik mogao blagovati euharistiju i da bi ta euharistija za njega mogla postati snaga i život, treba biti opran, čist. Ne radi se, dakako, o nekoj posebnoj vanjskoj čistoći, nego o čistoći srca, duše. Ako to nije, onda euharistija postaje svetogrдна, više škodi nego što pomaže. Zato evanđelist Ivan izričito veli da je u Judu ušao đavao upravo, kada je uzeo zalogaj.

Nije bio čista srca. Biti čista srca ne znači ne imati grijeha ili slabosti, nego biti raskajan, nositi vidljivu želju boriti se protiv grijeha te u srcu posjedovati iskrenu ljubav prema Isusu.

S pranjem nogu Isus upozorava i na drugu važnu vrlinu, a to je: biti ponizan te služiti braći i sestrama. On stalno naglašava da je u Božjim očima najveći onaj koji je ponizan i koji služi drugima. Isus, prije nego će početi prati noge, skida svoj ogrtač, uzima pregaču i ubrus te počinje prati noge. Da bi osoba mogla činiti ponizna djela, mora sa sebe skinuti, ili bolje rečeno, osloboditi se od puno toga što je na sebe navukla: tu su razne časti i dostojanstva, umišljeni

ugled koji se opire poniznosti i služenju i mnoge druge iluzije koje smo si utvili o samima sebi. Isus je prihvatio pregaču, ubrus za brisanje, vodu za pranje i čišćenje. Uzeo je zauvijek odjeću sluga.

Čuli smo kako se Petar opire ovom Isusovom činu poniznosti, s naglaskom kako on nije dostojan da Isus njemu pere noge. Ali, ne možemo reći da Petar s ovim pokazuje zavidnu poniznost. Možda, suprotno tomu. On s ovim želi, zapravo, Isusa poučavati što dolikuje jednom uglednom čovjeku, a što ne. Petar tu, vjerojatno, misli na sebe jer mu je Isus dao prvenstvo u odnosu na druge učenike. To znači da i njemu to ne priliči. Drugi bi njemu trebali služiti, a ne on drugima. Smatra da treba strogo poštivati „precedencije“ – prednost, prvenstvo. Ovo nije bio samo Petrov problem. I drugi učenici su se zajedno s njim prepirali tko je među njima najveći, tko bi trebao sjediti Isusu s desna, a tko s lijeva. Ovo je trajni problem i svih nas. Ljudski kriteriji veličine razlikuju se puno od Božjih. Tko su u ljudskim očima veliki? Oni koji imaju vlast, čast, novac. Vidjeti ovakve da drugima peru noge, da ponizno služe, s tim gotovo, nitko ne računa.

U Božjim očima je sve drukčije. Istinska veličina pokazuje se u poniznosti i služenju, u spremnosti na žrtvu i trošenju snaga, u opraštanju i nadilaženju uvreda. Kako je čovjeku teško razumjeti ovu Božju logiku! Zato i na Isusovo pitanje učenicima: 'Jeste li razumjeli ovo što sam vam učinio?' ni jedan nije odgovorio: 'Jesmo.' Najteže je razumjeti ono, što ti se ne da prakticirati, što naravi nije privlačno. Vidimo da nije lako postati dobar, velikodušan, svet. Nasljedujući Isusa moramo se stalno boriti da se izdignemo iznad naše puke naravi, da oplemenimo naravne instinkte. Sjene grijeha nam stalno prijete.

Kad Isus u dvorani Posljednje večere govori da će ga jedan od učenika izdati, evanđelist Ivan naglašava kako su učenici ostali iznenađeni, i 'gledali jedan drugoga ne znajući o kome govori'. Oni gledaju jedan drugoga i to sigurno sa sumnjama. Problem je što nitko od njih ne gleda sebe nego drugoga. Izdajnika vide u drugome. Ništa nepoznato: trajna je napast čovjeka da krivicu vidi ili prebacuje uvijek na nekog drugoga. Papa Pio XII. rekao je da je najveći grijeh današnjeg čovjeka što je izgubio

osjećaj grijeha. Ja bih to rekao malo drukčije. Nije čovjek današnjice izgubio osjećaj grijeha. Naprotiv, ima vrlo jak osjećaj grijeha, ali nažalost, grijeha drugih. Stoga, je itekako važno osloboditi se ovog osjećaja jer on onemogućuje kajanje, a bez kajanja nema niti oprostjenja.“

Biskup je prisutne na kraju pozvao: „Zahvalimo Isusu na daru euharistije koja nas hrani i život nam daje. Neka nas Isus očisti, opere, da naša unutarnja soba bude njegovo dostojno prebivalište. Amen.“

Nakon propovijedi, biskup je dvanaestorici muškaraca oprao noge. Potom je nastavljeno misno slavlje. Nakon Popričesne molitve bio je blagoslov s Presvetim koje su u procesiji, zajedno s posvećenim hostijama, namijenjenih za pričest na Veliki petak, biskupi i ostali koncelebranti prenijeli na pripremljen oltar, a vjernici su tu ostali u molitvi i klanjanju.

s. RobertinaMedven

VELIKI PETAK – SLAVLJENJE MUKE GOSPODINOVE

U gospičkoj katedrali, Obred Velikog petka, 19. travnja 2019. s početkom u 18 sati predvodio je gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić u zajedništvu s tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem, s domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, umirovljenim svećenikom vlč. Zlatanom Sušićem, uz asistenciju đakona Maria Kralja, bogoslova Brune Lovakovića i Domagoja Tujmera i sjemeništara Marka Butkovića.

Obred je počeo prostracijom biskupa i svećenika pred „ogoljelim“ oltarom i klečanjem vjernika koji su molili u šutnji. Nakon toga slijedila su čitanja, čiji je vrhunac bio dramsko recitiranje Muke po Ivanu.

Biskup Križić je na početku propovijedi izdvojio režisera drame Isusovog uhićenja - jednog od njegovih učenika – te nastavio: „Evanđelisti stavljaju naglasak na lažni poljubac učenika koji je zapravo, znak vojnicima da u noći ne uhvate krivu osobu. Scena se otvara izdajom jednog, a zatvara bijegom svih drugih učenika. I u toj situaciji Isus se učeniku-izdajniku obraća kao prijatelju: 'Prijatelju zašto si došao?' Isus ostaje prijatelj. Bog uvijek ostaje vjeran svome savezu. Čovjek može zatajiti, izdati, ostaviti, ali Bog ne.

Evangelisti potom, stavljaju naglasak na 'svi ga ostaviše i pobjegoše'. Isus ostaje sâm i sâm ide u susret svome križu. Dakle, opisuje reakciju njegovih učenika s dva glagola: 'ostaviše ga i pobjegoše'. Prvi glagol podsjeća nas na poziv učenicima na početku Isusovog javnog djelovanja. Tada je rečeno: 'Oni ostaviše sve i pođoše za njim.' Ostavili su zbog Isusa mreže i barke, carinarnicu i obitelji, 'sve', što će u jednom trenutku potvrditi Isusov prvi učenik: 'Evo mi smo ostavili sve i pošli za tobom.' (Mk 10,28). Međutim, sada u teškim trenucima, oni ostavljaju Isusa i vraćaju se svemu što su prije ostavili. Vidi se da su oni zbog Isusa ostavile sve, ali nisu ostavili sebe, nisu ostavili svoj egoizam i svoje interese. Nisu im bile nepoznatelsusove riječi kako ne može biti njegov učenik tko se ne odreče samoga sebe i ne uzme svoj križ. Vidi se da to još nisu dobro razumjeli ili na to nisu bili još spremni, jer s tim nisu računali. Isus, znajući to, unaprijed im je navijestio: „Svi ćete se pokolebati jer je pisano: 'Udarit ću pastira i ovce će se razbježati.' Ali kada uskrsnem ići ću pred vama u Galileju.“ (Mk 14,24). Učenici su Isusa ostavili, ali Isus nije njih ostavio. Dok se Isus krvlju znojio učenici su spavali, kada se opasnost približila njihovoj koži, tada je njima umjesto sna ovladao strah, a posljedica toga bio je bijeg. Pobjegli su svi, ne isključujući nikoga, naglašavaju evangelisti. Njihovo junaštvo od prije bilo je samo na riječima. Evangelisti predstavljaju scenu potpune pomutnje. Svi su u nekim aktivnostima, a Isus posve postojan i miran. Juda prilazi i daje Isusu poljubac; prilaze stražari i hvataju ga; jedan od prisutnih poteže mač da bi obranio Isusa; zatim svi učenici bježe. Isus ostaje miran i sabran. On zna da je došao čas s kojim se mora suočiti da izvrši djelo spasenja. Isus se ne opire. Kori učenika koji ga je pokušao braniti mačem. To nije Isusov put. On na nasilje ne želi odgovoriti nasiljem. On bi to mogao, ali ne želi. Isâm veli učeniku koji je potegao mač: 'Zar misliš da ne mogu zamoliti Oca svoga da mi u ovaj čas pošalje više od dvanaest legija anđela?' Odriče se snage i sile jer želi pokazati jednu puno jaču snagu koja pobjeđuje, a to je ljubav. Božja snaga očituje se kroz slabost ljubavi. To je poruka Crkvi i svakom učeniku za sva vremena: zlo se pobjeđuje ljubavlju, a ne uzvraćanjem zla za zlo.

Dva su temeljna motiva zbog kojih Isus odbija nasilje: kao prvo: 'Tko se mača laća od mača i gine.' Osoba koja čini zlo postaje i žrtvom svoga vlastitog zla. Ta istina se stalno potvrđuje. Ne radi se tu o Božjoj kazni. Ne! Nego je samo zlo stvarnost koja nosi u sebi razarajuću moć. Osoba koja čini zlo, omogućuje da zlo u nju uđe, a nakon toga zlo osobu truje i razara.

To se jasno vidi od prvih stranica Biblije. Prije negoli će Kajin ubiti svoga brata, sam Bog ga na to upozorava kada mu veli: 'Grieh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba; još mu se možeš oduprijeti.' (Post 4,7). Kada jednom netko učini zlo, otvorio je vrata toj zvijeri i onda mu nema spasa. Drugi razlog zbog kojeg Isus odbija nasilje kao sredstvo je: 'da se ispune Pisma'. Isusovo nenasilje je najveća objava Božje logike. Božja logika je ljubav i to je najučinkovitije sredstvo protiv nasilja. Bog je ljubav, milosrđe i praštanje. Iz ove istine proizlazi stav o odbijanju svakog nasilja. Iz ove stvarnosti proizlazi istina da je ljubav, i ništa drugo, alternativa nasilju, snaga koja izgrađuje i pobjeđuje. Zato je Isus objava Božje logike koja se najčešće ne podudara s logikom svijeta. To se jasno vidi tijekom njegovog djelovanja, a dolazi do izražaja i u trenutku njegovog hapšenja. Isus ne samo da kori učenika koji je potegnuo mač i odsjekao uho jednome od nazočne svjetine, nego Luka navodi da Isus odmah ispravlja štetu: on zacjeljuje ranu i vraća sve u prvobitno stanje. Petrovo potezanje mača, da bi obranio

Isusa, znak je potpunog nerazumijevanja Božjeg plana spasenja i Božje logike. Kao što je bilo i u dvorani Posljednje večere kada ne dopušta Isusu da mu pere noge. U Petrovu ponašanju ima logike, ali samo one ljudske. Petar ne stavlja u pitanje svoju logiku i ni na koji način ne promišlja da se možda, Božja logika nekada ne poklapa u svemu s njegovom logikom. Petar je još prije izjavio da je spreman dati svoj život za Učitelja i to mu se čini

normalnim da učenik dade život za Učitelja, da čovjek dade život za Boga. Tu ima logike. Ali Petar mora doći do druge bitne spoznaje: spoznati da Bog daje život za čovjeka. Samo ljudski gledano ovdje nema logike, ovdje se po ljudski vidi samo sablazan. U tom smislu je i Isus jednom rekao: 'Blago onomu koji se zbog mene ne sablazni'(Lk 7,23). Isusu pada teško način na koji ga neprijatelji hapse. U tom kaosu on se s puno dostojanstva obraća onima koji su ga došli uhvatiti i onima koji su ove poslali. Veli im: 'Kao na razbojnika izišli ste s mačevima i toljagama! Dok sam iz dana u dan bio u hramu s vama ne digoste ruke na me. Ali ovo je vaš čas i vlast tame.'(Lk 22,53). Iz ovoga se jasno vidi da su ga isti mogli uhvatiti toliko puta jer djelovao je javno i otvoreno, ali nisu to učinili jer ne bi narodu mogli objasniti zbog čega to čine. Očito, nemaju argumenata protiv Isusa pa stoga, i hapšenje Isusa u javnosti ne bi uspjelo. Činjenica da to provode noću, skriveno, dovoljan je argument protiv njih samih. Razvidno je da sve rade slošim i dobro skrivenim namjerama.

Ivan u opisu tog događaja ističe da Isus odvažno stupa pred tu poslanu 'četu i stražare' te u dva navrata postavlja pitanje: 'Koga tražite?' Isus dominira scenom. Isto pitanje postaviti će Isus i prvim učenicima koji ga žele slijediti, kao i Magdalen i nakon uskrsnuća, ali se slučajevi bitno razlikuju jedan od drugoga. Nije svako traženje Isusa

iskreno; nema u svakom traženju prave želje upoznati Isusa i otvoriti mu se. Isusa se može tražiti da ga se napadne, progoni i eliminiira. Ovakvih je uvijek bilo. I u tom teškom trenutku, Isus ne misli na sebe. Zabrinut je za učenike. Sebe posve mirno predaje u njihove ruke, ali traži da puste one koji su s njime. On ide odvažno ispuniti do kraja volju Božju. Prihvaća križ kao cijenu ljudskog spasenja.

Evangelist Ivan zaključio je opis Isusove muke i smrti riječima proroka Zaharije: 'Gledat će na onoga koga su proboli'(12,10). Križ tako postaje znakom u koji će svi vjernici morati gledati i tu će nalaziti Božju objavu i snagu na putu svoje vjere prema obećanoj domovini"– zaključio je propovijed Biskup i pozvao vjernike na molitvu.

Slijedile su sveopće molitve, zatim KLANJANJE SVETOM KRIŽU i Sveta pričest. Pjevao ja katedralni zbor, predvođen Franjem Puškarićem. Obred je završio u šutnji.

s. Robertina Medven

VELIKA SUBOTA – VAZMENO BDIJENJE

Velika subota spomendan je Isusovog boravka u grobu. Ove godine, 20. travnja 2019. s početkom u 21 sat, Vazmeno bdijenje je u gospićkoj katedrali predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, u zajedništvu s biskupom u miru mons. dr. Milom Bogovićem, tajnikom i kancelarom preč. Mišelom Grgurićem, domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, uz asistenciju đakona Maria Kralja, bogoslova Brune Lovakovića i Domagoja Tujmera i sjemeništara

Marka Butkovića. Bdijenje je počelo kraj katedrale blagoslovom ognja i uskrсне svijeće, potom su svi pošli u procesiji u katedralu gdje su vjernici svoje svijeće upalili na uskrсноj, otpjevan je svečani hvalospjev uskrсноj svijeći. Nakon biblijskih čitanja te pjevanja antifona i psalama, biskup Križić održao je sljedeću propovijed:

„Kada je na Veliki petak popodne, Isus sin Božji umro na križu, nije ostalo puno vremena za obred pokopa. Isus je umro oko 15 sati, ali za obred pokopa trebalo je najprije tražiti dozvolu od Pilata, jer se to redovito nije dopuštalo, budući da su na križu završavali osuđenici za najteža kaznena djela, a pokapani su u neke zajedničke grobnice i najčešće, na neznanim mjestima. Međutim, Pilat je, na iznenađenje mnogih, dopustio da se Isusovo tijelo može pokopati s redovitim obredima ukopa. No, Isus nema svoje grobnice, pa je i to trebalo providjeti. No vrijeme je sve pritiskalo na žurbu, jer sa zalazom sunca započinje novi dan, a to je subota i veliki dan Pashe kada su bile zabranjene sve fizičke aktivnosti. Znamo da su dvojici razbojnika raspetih s Isusom prebijane golijeni, a Isusu su, iako su vidjeli da je već umro, proboli bok, to sve iz žurbe da osuđenici čim prije umru te ih se može ukloniti prije zalaza sunca. Tako je obred Isusova pokopa obavljen na brzinu, i nije bilo mogućnosti iskazati mu svu dužnu pozornost, kakav je bio običaj.

U nedjelju, rano ujutro, žene idu obaviti ono što nisu stigle u petak popodne. I tu doživljavaju iznenađenje, bolje reći zaprepaštenje. Veliki kamen s grobnog ulaza maknut je, a grob u koji je Isus pokopan, prazan. Tu imaju i viđenje: dva čovjeka u blistavoj odjeći išla su im u susret s pitanjem: 'Zašto tražite Živoga među mrtvima? Nije ovdje, nego uskrсну.' Oni to govore čudeći se, kako to žene ne znaju te nastavljaju: 'Sjetite se, što vam je govorio dok je još bio u Galileji.' Isus je u više navrata govorio o svojoj muci i smrti, ali je uvijek nadodao da će treći dan uskrсну. Izgleda da nitko nije razumio to što je on govorio, kao da nitko nije računao s njegovom mukom i smrću, a još manje s njegovim uskrснуćem. Vidi se to i iz činjenica: učenici nisu bili kadri prihvatiti njegovu muku, a sada, kad nalaze prazan grob, zadnja im je pomisao Isusovo uskrснуće. I žene koje prve dolaze na grob i nalaze ga praznog, uz spomenuto viđenje, samo su se jače uplašile i ništa više. Najstariji evanđelist Marko izričito veli da žene od straha o tome nisu nikome ništa govorile.

Luka, u odlomku koji smo čuli, kaže da su žene to rekle apostolima, 'ali su se njima te riječi činile kao tlapnja te im ne vjerovahu'. Žene su im vjerojatno, sve ispričale vrlo nesuvislo, jer su se same tako osjećale. Petar je unatoč tomu pojurio na groblje, više iz znatiželje nego iz vjere, i vidio sve onako kako su žene pričale, ali ni to mu nije bilo dovoljno da bi povjerovao, nego, kaže evanđelista, 'vрати se kući čudeći se tomu što

je vidio'. Možemo uočiti da evanđelja realno pripovijedaju o događaju uskrsnuća. Nije im neugodno priznati svoju nevjeru, svoje sumnje, svoje neznanje, svoju tvrdokornost. Ovo dakako, pokazuje kako je vjera teška stvarnost. Učenici su vidjeli mnoga Isusova čudesa, pa i uskrsnuća nekih mrtvih osoba, bili su očevici njegove božanske moći, slušali njegove navješťaje koje je On potvrđivao svojim djelima, ali sve to nije bilo dovoljno da mu povjeruju. Zapravo, oni su od Isusa slušali i čuli samo ono što im je odgovaralo, što ih je oduševljavalo, što im je bilo simpatično i privlačno! Ništa čudno, jer je i danas kod mnogih vjernika tako. Mnogi od vjere biraju samo ono što im odgovara, odnosno, ono što nije zahtjevno. To nije prava vjera. Vidimo, nitko od učenika, niti od žena, nije povjerovao zato što je vidio prazan grob, nego povjerovali su tek onda kada su susreli Uskrsloga. Bez susreta sa živim Bogom nema prave vjere. Nitko neće postati vjernik gledajući Boga stvoritelja na prekrasnim Michelangelovim freskama na zidovima Sikstinske kapele, ili promatrajući prekrasni i veliki Isusov kip na Corcovadu u Rio de Janeiru, ili stojeći pred tabernakulom. Do vjere dolazi se kada osoba dopusti Bogu ulazak u njezin život, kada se susretne s Bogom u dubini svoje nutrine.

Marija Magdalena povjerovala je, ne kada je vidjela prazan grob, nego kada je susrela Uskrsloga koji ju je pozvao njezinim imenom. Apostol Toma povjerovao je kada je stao pred Isusom licem u lice. Ostali učenici nisu povjerovali pred praznim grobom, nego kada su susreli Isusa živoga. Vjera nije, ne može i ne smije biti teorija. Vjera nije u tomu

da Bog postoji, ili da postoji neka viša sila od koje zavisimo. Vjerovati u Boga, a ne imati kontakt s njim, ne razgovarati s njim, ne osjećati ga živo u svojoj nutrini- takva vjera ne daje mogućnost vjerovanja u uskrsnuće i vječni život. Zato imamo i danas toliko onih koji kažu da vjeruju u Boga, ali ne vjeruju u uskrsnuće. Apostol Pavao, pišući vjernicima u Korintu, čudi se kako ima podosta kršćana koji su prihvatili Isusa, ali ne vjeruju u uskrsnuće. Apostol ne može razumjeti takvu vjeru. Ne zna kakvu korist ljudi vide od takve vjere, čemu im ona uopće služi. Zato im Pavao veli: 'A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima' (1Kor 15,17), i dodaje: 'Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjedniji smo od svih ljudi.' (15,19). Bez vjere u uskrsnuće, bez vjere u vječni život, gube smisao sve naše žrtve, sva naša odricanja, sve naše nastojanje oko krjeposna života, pa im Pavao ironično poručuje: 'Ako mrtvi ne uskrsavaju, jedimo i pijmo jer sutra nam je umrijeti.' (15,32). Pavao odmah zaključuje zbog čega neki kršćani ne vjeruju u uskrsnuće. Ne vjeruju samo zato što „ne poznaju Boga“ (15,34). To znači da žive neku površnu vjeru koja im ne daje mogućnost upoznati Boga. Oni vjeruju u Boga, ali se s njim ne druže, ne slušaju Božju riječ, ne komuniciraju s Bogom u molitvi, ne sudjeluju u sakramentalnom životu kršćanske zajednice. Bog tako ostaje u potpunoj magli, a oni u potpunom neznanju. Bez vjere u uskrsnuće život ne može naći smisao, a smrt postaje rугanje životu. Evo, zbog čega su i mnogi poznati ljudi pred smrt izjavljivali da život nema nikakvog smisla. U životu su imali sve što su mogli zamisliti, a onda izjavljuju kako život nema smisla, ne znaju zašto su živjeli. Nasuprot ovima, imamo bezbroj ljudi vjere s posve suprotnim svjedočanstvom. Oni su jasno vidjeli da njihov život ima smisla, iako življen u velikim patnjama. Išli su prema smrti s puno vedrine jer su u njoj jasno nazirali vrata vječnosti i od Boga obećani novi život u kojem 'neće biti ni tuge, ni jauka ni boli' (Otk 21,4).“ Biskup je propovijed završio sa čestitkom:

„Neka ovo vazmeno bdijenje, slavlje Isusova uskrsnuća, podari svima nama milost jačeg susreta s Uskrsim koji nam jamči da je s nama u sve dane do svršetka svijeta. Amen.“

Nakon propovijedi bio je blagoslov krsne vode, obnova krsnih obećanja i nastavak svečane sv. mise. Pjevao je Katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića. Na kraju bio je blagoslov jela i završna pjesma Kraljice neba raduj se, aleluja!

s. Robertina Medven

USKRS - NEDJELJA USKRSNUĆA GOSPODNJEG

Uskrs, 21. travnja 2019. župljani Gospića proslavili su vrlo svečano u svojoj katedrali. Središnju sv. misu u 10 sati predvodio je gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, koncelebrirali su tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, a asistirali đakon vlč. Mario Kralj, bogoslovi Bruno Lovaković i Domagoj Tujmer i sjemeništarc Marko Butković. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup je propovijed počeo sa zanimljivim izvješćem evanđelista Ivana koji donosi prve vijesti o Isusovu uskrsnuću i o reakciji učenika, konkretno njega, i apostola Petra. Marija Magdalena dolazi na grob i vidi da je kamen s groba odmaknut i grob je prazan. Ni na kraj pameti joj nije, da bi se tu radilo o Isusovu uskrsnuću. Misli da je Isusovo tijelo ukradeno, da su ga Isusovi neprijatelji uklonili jer boje se da bi Isusov grob postao hodočasničko mjesto. Nisu nam nepoznata ovakva ponašanja i u

našem vremenu. Kolike su ubili za vrijeme i poslije rata, pa i ovdje u našem gradu, i značajnih ljudi, ali ih je režim proglasio neprijateljima, a onda je taj isti režim nastojao sakriti mjesto gdje su oni pokopani. Bojali su se da to mjesto mnogima ne postane privlačno. Tako, misli Magdalena, da se dogodilo i s Isusom. Petar i Ivan, kada su čuli da je grob prazan, odlaze trčevći na grob. Ivan navodi detalj da su on i Petar trčali zajedno, ali da je on prestigao Petra i prvi došao do groba. Nije se čuditi, bio je dosta mlađi od Petra. Ivan vidi svojim očima ono o čemu im je Magdalena govorila, ali Ivan, iz poštovanja prema Petru, čeka Petra i pušta da on prvi uđe u grobnicu. Zanimljiv je završetak tog izvješća. Ivan veli da je, nakon što je sve vidio, povjerovao. A u sljedećem retku proturječi samom sebi govoreći, kako oni još nisu upoznali Pisma 'da Isus treba uskrsnuti od mrtvih'. To znači, bili su još daleko od vjerovanja da je Isus uskrsnuo. Ivan i Petar su, istina, povjerovali, ali ne u tom trenutku. Ivan zna, dok piše evanđelje, da je on vjernik svakim atomom svoga bića. Ne želi se niti sjećati vremena kada još nije povjerovao. Međutim, vjera je u njemu rođena kasnije, nakon susreta sa živim Isusom. Tek tada je maknut kamen, ne s groba, nego s njegova srca i on se otvorio vjeri.

Drugi evanđelisti stavljaju naglasak da se na grobu anđeo ukazao ženama i dao im jasnu zapovijed da pođu učenicima i jave im radosnu vijest Isusova uskrsnuća, aliim odmah i naznačuje mjesto susreta. Veli: „Krenite žurno i recite učenicima njegovim: 'Uskrsnuo je od mrtvih i, eto, pred vama ide u Galileju. Ondje ćete ga vidjeti.'“ Anđeo objavljuje prvim posjetiteljima groba dvije velike istine. Prva: Bog Isusa nije napustio, uskrsio ga je i potvrdio njegovu slavu. Bog čovjeka ne ostavlja samog u patnji, iako se nekada,

može činiti kao da je Bog daleko. Drugo: Isus nije napustio svojih učenika, iako su oni njega napustili. On njih sada traži i sabire.

Prva briga Uskrsloga je okupiti svoje učenike da bi s njima zajedno - ponovno započeo put od kojega su se udaljili. Bog ne samo da nas nikada ne napušta, nego nas traži kada se mi udaljimo od njega. Te dvije Božje vjernosti su temelj nade svakog vjernika. Isusovo uskrsnuće nije nadilaženje križa, nego njegova objava, njegovo razumijevanje. Križ i uskrsnuće su zajedno Radosna vijest i ne odvajaju se jedno od drugoga. Uskrsnuće se ne svodi samo na to da je to pobjeda života nad smrću. To je velika istina, ali je previše općenita. Bit Isusova uskrsnuća ide dublje i poruka je puno jača: život, kakav je živio Isus, pobjeđuje smrt. To je glavna poruka. Zato je uvijek naglasak da je Raspeti taj koji je uskrsnuo. To je ljubav koja je pobijedila smrt. Smrt pobjeđuje onaj život koji se žrtvuje i troši iz ljubavi prema drugima, koji se daruje drugima kroz dobrotu i služenje.

Mnogima se često, takav život može učiniti kao rasipanje života, kao nešto beskorisno što nema smisla, što osobu iscrpljuje, troši i ubija. A baš je ovdje snaga uskrsnuća. U toj raspetoj ljubavi je snaga koja pobjeđuje smrt. Mnogi će život ljubavi i dobrote proglašavati besmislenim. Poznata je i ona izreka: 'Dobar i budala su isti'. Kako je to pogrešno! Dobar i budala ne samo da nisu isti, nego nisu ni slični jedan drugome. Ljudi koji se žrtvuju i troše za druge ne čine to zato što su ograničeni ili nastrani, slabi i nesposobni, nego zato što u svojoj nutrini osjećaju da samo takav život ima smisla. To je Božja snaga koja u njima djeluje i potiče ih na dobro. Pavao će to potvrditi riječima: 'Ljubav Kristova potpuno nama ovladava.' (2Kor 5,14). To ima značenje kako nas ljubav Kristova tjera da činimo dobro. To nije nasilje Isusove ljubavi, nego osoba tako uživa u dobru koje čini bez obzira na cijenu tog dobra. Sveti Pavao kada govori o vrijednostima koje čovjek nosi u sebi, ističe tri najveće vrijednosti: vjeru, nadu i ljubav. Apostol potom, tvrdi da i od ove tri najveće vrijednosti, ljubav je najveća. Zbog čega? Ljubav je najveća, prije svega, zato što je ona jedina neprolazna, što je ona vječna. U drugom životu s nama će preživjeti samo ljubav koju budemo imali. Vjera više neće trebati, jer ćemo Boga gledati licem u lice. Nada će biti suvišna, jer je naša nada ostvarena, pa ona više ne treba. Ali ljubav ostaje. Ona je jedina energija života, ona je struja koja u nama proizvodi svijetlo i zbog čega tama nema pristupa u naš život. Zato će apostol Petar u svom navješćanju, koji smo čuli u prvom čitanju, istaknuti upravo tu Isusovu kvalitetu s naglaskom da je Isus 'prošao zemljom čineći dobro', jer Bog bijaše s njim (Dj 10,38). Dobrota i ljubav bilisu snaga njegova uskrsnuća. To je i snaga našeg uskrsnuća. Izvor te snage je Bog, 'jer Bog bijaše s njim', kako se veli za Isusa.

Svi mi, pozvani smo hodati sa svojim Bogom i vršiti djela Božja, onda smrt neće imati nikakvih izgleda u našem životu. Uskrsli Isus nam jamči da ide pred nama, i da je s nama, da nismo nikada sami. S njim nema poteškoće koja se ne može svladati, niti dobra koje se ne bi moglo realizirati. Amen." – završio je biskup Križić svoju propovijed.

Na kraju mise bio je blagoslov jela, biskup je svima čestitao Uskrs, također i župnik Vazgeč.

s. Robertina Medven

HODOČAŠĆE BL. ALOJZIJU STEPINCU U ZAGREBAČKU PRVOSTOLNICU I U KRAŠIĆ

Gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić još je na početku ožujka proglasio da Gospićko-senjska biskupija u Godini duhovnih zvanja organizira u subotu 27. travnja hodočašće svećenika i vjernika na grob bl. Alojzija Stepinca u zagrebačku prvostolnicu i blaženikovu rodnu župu Krašić s nakanom da nam ovo hodočašće u Godini duhovnih zvanja isprosi kod Boga dovoljan broj svetih svećenika, redovnika i redovnica, ali neka nas i kao vjernike potakne da po primjeru bl. Alojzija budemo više odani Bogu i svetoj Crkvi katoličkoj. Poveznica naše Biskupije sa župom Krašić je i mučenica s. Žarka Ivasić, kći župe Krašić koja je podnijela mučeničku smrt na gospićkom groblju gdje joj i danas počiva tijelo i za koju se vodi biskupijski proces za proglašenje blaženom i svetom.

Ovo hodočašće ostvarilo se, kako je biskup Križić najavio, u subotu 27. travnja 2019. kada su vjernici Gospićko-senjske biskupije zajedno sa svojim biskupima i svećenicima hodočastili su u zagrebačku katedralu Uznesenja Blažene Djevice Marije koju nazivaju i katedralom naših velikana - posebno Alojzija Stepinca i Franje Kuharića. Hodočasnici su pristizali autobusima iz cijele naše biskupije, a svećenici su zauzimali mjesta u ispovjedaonicama. Na početku sv. mise koja je počela u 11 sati, biskupe mons. Zdenka Križića i mons. Milu Bogovića, svećenike, redovnike, redovnice i sve vjernike, u ime Zagrebačke nadbiskupije, posebno u ime zagrebačkog nadbiskupa i kardinala mons. Josipa Bozanića i zagrebačke Crkve pozdravio je i zaželio svima dobrodošlicu pomoćni zagrebački biskup mons. Ivan Šaško te je slavio i sv. misu koju je predvodio biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su biskup u miru mons. Mile Bogović, više od trideset svećenika, uz asistenciju đakona, bogoslova i sjemeništara. Velebnu katedralu ispunilo je oko 1.000 vjernika koji su zdušno molili i pjevali.

Biskup je održao sljedeću propovijed: „U uskrsoj smo osmini i tijekom cijelog ovog tjedna slušamo evanđeoska izvješća o Isusovu uskrsnuću i njegovim ukazanjima kako učenicima tako i ženama koje su ga vjerno pratile i bile mu podrška u njegovom navješćanju Radosne vijesti. Vidimo da je Isusovim učenicima, a i svima drugima, bilo teško povjerovati da je Isus živ. Bili su svjedoci njegovog poniženja i njegovog teškog stradanja, gledali su svojim očima njegov lik iznakažen bičevanjem, trnovom krunom i na koncu razapinjanjem na križu, zbog toga im je bilo gotovo, nemoguće vjerovati da je taj isti Isus uskrsnuo i da je živ. Oni će tek kasnije razumjeti da smrt ne može ovladati onim koji je „prošao zemljom čineći dobro“. Ljubav i dobrotu ne umiru. Tu je snaga uskrsnuća. Učenici su kasnije dobro razumjeli značenje Isusove muke i križa koji se ne mogu razdvojiti od njegovog uskrsnuća. Isusov križ, koji je u tom vremenu za učenike bio samo tama, postat će izvor svijetla, izvor objave i spoznaje Božje ljubavi i milosrđa. Mnoge patnje i u našem životu, ako ih nosimo i Bogu prikazujemo, u ljubavi i strpljivosti, postaju za nas istinska objava u kojima spoznamo dragocjene istine do kojih ne bismo došli ni na koji drugi način.

U prvom čitanju vidimo Isusove učenike kako, nakon dubokog iskustva susreta s uskrsnim Isusom, neustrašivo naviještaju istinu Isusova uskrsnuća i njegove Radosne vijesti. Nisu ustuknuli, unatoč svim prijetnjama vlasti, da bi na koncu i živote dali za tu istinu. Vlasti im najoštrije zabranjuju govoriti u ime Isusovo, ali im oni odgovaraju da će radije slušati Boga negoli njih. Čovjek s jakim iskustvom Boga u svom životu djeluje

neustrašivo bez obzira na cijenu koju će zbog toga platiti. Oni drukčije jednostavno ne mogu. U ovoj slici Petra i Ivana vidimo u svoj jasnoći i sliku blaženog Alojzija Stepinca. I njegovo djelovanje bilo je neustrašivo jer proizlazilo je iz vjere i dubokog iskustva Boga. U više navrata ponavljao je da je za Boga spreman u svakom momentu umrijeti i na to se uistinu, i spremao. Tu se nikada nije pokolebao. Ovaj stav nije plod njegovih ljudskih snaga, njegova izvanrednog junaštva, nego ima izvor u njegovom iskustvu Boga. On nije nikada djelovao iz mržnje ili inata, jer u njegovom životu mržnje nije bilo niti u miligramima. On djeluje samo iz duboke vjere. Ta vjera je s njim rasla od djetinjstva, i kada je bilo najpotrebnije, ta je vjera u njemu postala velika kao ocean.

Naš narod je u svojoj patničkoj povijesti imao posebno teških i tragičnih razdoblja, ali možda, ni jedno nije bilo tako teško kao ono u kojem je živio i djelovao blaženi Alojzije. Bilo je to vrijeme diktature prve Jugoslavije u kojoj je hrvatski narod bio obespravljen, a Katolička Crkva zatirana na najrazličitije načine. Bilo je puno žrtava nevinih ljudi, jer svi koji bi se pobunili na nepravdu teško bi stradali. Ta država postajala je sve više tamnicom hrvatskog naroda. Nadbiskup Stepinac bio je glas osude takvog stanja teške nepravde.

Nakon toga dolazi do osnivanja Nezavisne države Hrvatske kojoj su se obradovali svi Hrvati, a napose nadbiskup Stepinac. Međutim, nakon izvjesnog vremena krenulo je sve još gore. Sada dolaze nove nepravde, a žrtve su ljudi drugih naroda i vjera. Opet, najjači glas protiv nepravde koji se tada mogao čuti bio je nadbiskupa Stepinca.

Poslije toga dolazi druga Jugoslavija s komunističkom partijom na vlasti koja se, kao nitko prije, žestoko okomila na Crkvu i hrvatski narod. Ubijeno je oko 700 svećenika, redovnika i redovnica i na tisuće civila. Bilo je to vrijeme užasa i trepeta. To se može dokazati riječima koje je Stepinca izgovorio u lice svojim sucima i tužiteljima na procesu suđenja: „Rekao je jedan od vaših ljudi višeg položaja: 'Nema čovjeka u ovoj državi, kojega mi nismo kadri staviti pred sud i osuditi.'“ Evo, zbog čega su svi tada proživljavali užasan strah iako nisu na duši nosili nikakav krimen.

U svim tim razdobljima – prve Jugoslavije, Nezavisne države Hrvatske i komunističke Jugoslavije - Stepinac je bio glas koji više i nije prestao vikati, glas koji se čuo, glas koji je osuđivao svaku nepravdu i svaki zločin. Spašavao je što je mogao spasiti, ali je često bio glas vapajućeg u pustinji. Bez obzira što je znao da će ga to koštati, nikada nije zašutio. Držao se Božje naredbe proroku Ezekijelu kojemu je, kad je došao u napast odustati od svog proročkog poslanja jer ga nitko ne sluša, a mnogi mu prijete, Bog rekao: „Sine čovječji, govori im, poslušali oni ili ne poslušali, rod su odmetnički, neka znaju da je prorok među njima. A ti, ne boj ih se i ne plaši se riječi njihovih.“ (Ez 2,5.6.). Blaženi Alojzije se tako i postavio. Preživio je bijes vlasti prve Jugoslavije i bijes vlasti NDH, ali bijes komunističke vlasti, nije. Komunistima je njegov glas bio nepodnošljiv i ubitačan.

S druge strane nisu mogli shvatiti da postoji netko koji im se usudi suprotstaviti i još kritizirati njihovo ponašanje. On je komunističkoj vlasti bio baš ono što Knjiga Mudrosti govori kako grješnici doživljavaju pravednika, pa vele: „On je ukor utjelovljeni našim mislima, sama njegova pojava tišti našu dušu“ (Mudr 2,14). Baš tako su komunisti doživljavali nadbiskupa Stepinca.

Često puta se od nekih čuje kako se blaženi Alojzije miješao u politiku a to nije smio. Ako je tko bio alergičan na politiku bio je on. Nastupao je uvijek kao učitelj vjere,

a ne kao političar. I svojim svećenicima je strogo zabranjivao miješanje u politiku. Sam je rekao da nikada nije ni na koji način rušio ni jednu od država u kojima je živio, ali nije mogao šutjeti kada je u pitanju nepravda i zlo, ili kada su bile ugrožene istine vjere i kršćanskog morala. Šutnja bi tada bila prava izdaja. U svojoj propovijedi na svetkovinu Svih Svetih 1945. Stepinac je u jednoj rečenici sažeo svoje političko djelovanje: „Moja politika bila je i bit će uvijek ista: spašavati duše.“ U tim teškim vremenima zauzimao se za sve potrebite, bez obzira na vjeru i nacionalnost. Još od 1936. brinuo se za izbjeglice koji su bježale pred Hitlerovim režimom iz Njemačke i Austrije, a kasnije i iz drugih europskih zemalja.

Bio je posebno bliz sirotinji. Osnivao je pučke kuhinje i Caritas zagrebačke nadbiskupije u tom vremenu neimaštine i gladi. I na suđenju reći će tužiteljima: „Caritas je učinio goleme usluge našem narodu i vašoj djeci.“ Prehranio je tisuće pravoslavne djece i djece mnogih koji su pobjegli u partizane, što je bilo opće poznato, ali se sada to ne smije niti spomenuti.

Blaženi Alojzije bio je do kraja Božji čovjek. Suosjećao je sa svakom patnjom ljudi na bilo kojem kraju kugle zemaljske. Pozivao je stalno svoje vjernike na molitvu za ljude patnje, a i sam je puno molio i prikazivao dragom Bogu velike žrtve. Osjećao je unaprijed da rat u Europi samo što nije počeo te pozivao narod na molitvu i euharistijsko klanjanje za mir u svijetu. U okružnici od 10. siječnja 1938. piše: „Dužnost nam je da po euharistijskom štovanju radimo za mir u svijetu. Svaki od nas osjeća da danas nema mira u svijetu. U Španjolskoj se vodi bratoubilački rat, a na Dalekom istoku bijesni krvav osvajački rat Japana protiv Kine“. Vidimo, koliko god su Japan i Kina od nas udaljeni tisućama milja, ali on jako suosjeća s patnjama i tih ljudi jer su i oni djeca Božja. Poziva i moli, prije svega, da se živi mir unutar naših obitelji, da se živi mir u našim srcima, jer tu je izvor svakog nemira i svake zle nakane. Kada čovjek dopusti da zlo uđe u njega, onda on postaje velika opasnost za druge s kojima živi, da bi na kraju i sam bio žrtvom vlastitog zla.

Blaženi Alojzije uočavao je kako se zlo sve više uvlači u naše obitelji kroz različite vrste nemoralna. Zbog toga je jako trpi. On tu vidi znak da će i cijeli narod postati žrtva svoga zla. Bilo mu je toliko stalo da naše kršćanske obitelji budu i vjernički i ljudski zdrave obitelji. Znao je dobro da je obitelj jamstvo budućnosti naroda i Crkve.

Godine 1939, u jednom govoru, veli: „Žalosno gledamo kako se sve dobro pomalo ruši. Otrovnj crv zagrizao je u korijen. Taj je korijen obitelj koja je temelj naroda i Crkve. Sa strahom i tugom gledamo na tolike razvaline i ruševine naših hrvatskih obitelji.“ Te razvaline i ruševine obitelji za blaženog Alojzija su: sve češći razvodi brakova, pošast pobačaja, bijela kuga u mnogim dijelovima zemlje, sve manje zajedničke molitve u obiteljima, pošast kletve i psovke te urušavanje kršćanskog morala. Brakovi se razvode jer nestaje u srcima prave Božje ljubavi i Božjeg straha, nestaje smisla za žrtvu i služenje. Kada su u pitanju pobačaji, nadbiskup Stepinac ima informacije od liječnika iz bolnica da u Banovini Hrvatskoj godišnje ima oko 20.000 pobačaja te napominje kako su zbog toga u Hrvatskoj „počele izumirati obitelji i cijela sela“, te dodaje: „To pitanje abortusa zauzeo je toliki mah u našoj domovini, da pomalo dobiva karakter pravog narodnog samoubojstva. Pobačaj je zlo u sebi. Nikakve socijalne indikacije, nikakvi naučni razlozi ne mogu opravdati direktnog pobačaja, niti učiniti da on bude nešto drugo nego ono što uistinu jest, i što pred Bogom ostaje: ubojstvo

nevinog čovjeka. A hotimično ubojstvo čovjeka vapi u nebo za osvetom. Ovo je odurno i grješno uvijek, a osobito onda, ako mu je izvor osobni interes i pohlepna čežnja za stjecanjem.“

Nadbiskup Stepinac apelira na liječnike kojima se posebno obraća, da se ne dadu uvući u taj grijeh i to zlo. Potom dodaje: „Predviđam da će se neki možda, samo sažalno nasmijati nad mojim apelom. Ali nikakav prezirni smiješak ne može ukloniti nepromjenjive stvarnosti koje izviru iz naravnog zakona i pozitivne objave, a to su - da je direktni abortus u sebi teško etičko zlo.“ Vidi se jasno koliko su ove riječi blaženoga Alojzija i danas aktualne u našem narodu. „Ništa novo pod suncem“, kako bi rekao biblijski mudrac. Upućuje apel obiteljima da zajednički mole, napose krunicu. On tvrdi: „Krunica će vas spasiti, zagovor Bogorodice preporoditi. Blaženi koji se pouzdavaju u svetu Djevicu. Njihovo je ime upisano u knjigu života.“ Želi uvjeriti sve da će u molitvi naći snagu za sve životne poteškoće i protivštine te svijetlo za sve važne životne odluke. Poziva obitelji da svaka u svojoj kući ugradi neki mali oltarić, da ima križ, neku svetu sliku, napose BD Marije. Ne kao ukras zida, nego kao mjesto pobožnosti gdje članovi obitelji mogu podići oči u svojim životnim patnjama, pred kojima mogu malo zastati i izreći koju molitvu zahvale i zagovora. Kako je važno u tome dati primjer djeci i mladima!

Kao zadovoljštinu za teške psovke i kletve nadbiskup poziva vjernike na molitvu i euharistijsko klanjanje. I danas se na svakom koraku čuju najstrašnije psovke kojima se pogrđuje Božje ime, Isusov križ i likovi svetaca. Kako bi bilo dobro za svakog vjernika koji to čuje da u svom srcu tada kaže: „Blagoslovljen budi Bog“ ili „Slava tebi Gospodine“. Ovi uzdasi bili bi, dakako, Bogu dragi i bili bi zadovoljština za pogrđivanje Božjeg imena.

Blaženi Alojzije uočio je kako vjera u narodu slabi i baš zbog toga zlo raste. On poziva napose majke, koje su bile čuvarice kućnih ognjišta, da ne zataje u vjerskom odgoju svoje djece. U srpnju 1945. gledajući neizmjernu bujicu mržnje kojom se udara na vjeru i Crkvu, blaženi Alojzije na hodočašću u Mariji Bistrici, svjestan da je njegovo vrijeme blizu, obraća se posebno majkama. Propovijed je započeo riječima: „Vama, majke, pripada sveta dužnost prenijeti na svoju djecu i na svoju unučad vjeru koju su vaši predci, čak uz cijenu svoga života, usadili u vas.“ Kako je važno da i majke našeg vremena prime srcu ovu želju i oporuku blaženoga Alojzija Stepinca!

Zahvalni smo neizmjerne Bogu što nam je u tom najtežem vremenu za naš narod i Crkvu dao takvog pastira i takvog učitelja. Poučavao je svojim životom još više nego svojim riječima. Njegov lik i njegov primjer ni danas nisu nimalo izbljedjeli. Naprotiv, s vremenom postaje sve sjajniji i sve više nadahnjuje vjernike našega naroda koji ga doživljavaju kao ikonu vjere i kao siguran putokaz u hodu naše Crkve danas, u vremenima koja su drukčija, ali prepuna napasti i zamki. Neka nas njegov zagovor stalno prati. Amen.“ – završio je propovijed naš biskup.

Veći do hodočasnika primio je sv. pričest.

Nakon sv. mise obišli su grob bl. Alojzija Stepinca i preporučili mu potrebe svoje, svojih bližnjih, Crkve za novim duhovnim zvanjima, moleći njegov zagovor. Posjetili su i Muzej bl. Alojzija Stepinca koji se nalazi neposredno uz katedralu, prošetali Kaptolom, Jelačić trgom, obišli koju trgovinu, okrijepili se i nastavili put u Krašić.

(Mala digresija:

Podsjetimo se da je u župi Presv. Trojstva u Krašiću, u svibnju 2008. obilježavana 110. obljetnice rođenja Alojzija Stepinca i 100. obljetnica rođenja milosrdnice s. Žarke Ivasić, za koju je misno slavlje 16. listopada 2008. predvodio gospićko-senjski biskup, sada u miru, mons. Mile Bogović koju su nedužnu na montiranom procesu u Gospiću 1946. komunisti osudili na smrt i strijeljali partizani ispred gospićkog groblja, a pokopana je na groblju blizu kapele Marije Magdalene.

... Svi mi znamo da je bl. Stepinac branio slobodu Katoličke Crkve, nije dopustio da Crkva postane ropkinjom komunističke ideologije, da je komunisti odcijepili od Rima i stvore tzv. Hrvatsku nacionalnu crkvu. Na montiranom političkom procesu komunistički sud ga je 11. listopada 1946. osudio na 16 godina robije. U Lepoglavskoj kaznionici, uz zidove prekrasne barokne crkve i pavlinskog samostana, (koju su kasnije opustošili i pretvorili u magazin) provodio je dane mučenja i trovanja hranom, a u Krašić su ga doveli znajući da mu je tijelo pri kraju izdržljivosti.

... Mi iz ovog kraja pamtim, po našim roditeljima kamione koji su svakog dana prevozili mnoge hrvatske mučenike u jamu Jazovku.).

Autobusi su stizali iz Zagreba te je uskoro krašićka crkva s likom bl. Alojzija Stepinca bila pretijesna. Hodočasnike dočekaao je domaći župnik Ivan Vučak i upoznao ih sa životopisom Blaženika, posebno s njegovim zatvorskim danima u Lepoglavi i Krašiću. Nakon toga je naš biskup Zdenko Križić pročitao dijelove iz Duhovne oporuke Alojzija Stepinca.

Za vrijeme boravka u Krašiću, posjetili su i spomen-sobu u kojoj je blaženi kardinal Stepinac provodio posljednje godine svoga uzništva te razgledali sačuvani namještaj i predmete koje je blaženik koristio. Svatko je preporučiti svoj život, svoju obitelj i sav naš napaćen hrvatski narod ovom našem velikom mučeniku, blaženiku i kardinalu kojeg častimo i molimo kao sveca, da nas zagovara pred licem Svevišnjega!

s. Robertina Medven

BISKUP KRIŽIĆ NA BIJELU NEDJELJU U GOSPIĆU KRSTIO OSMERO DJECE

Na Bijelu nedjelju, 28. travnja, gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, u koncelecijaciji kancelara i tajnika Mišela Grgurića, župnika Maria Vazgeča, kapelana vojne kapelanije Bl. Alojzije Stepinac u Karlovcu Ivana Blaževca, predvodio je u gospićkoj Katedrali misno slavlje pod kojim je krstio osmero djece gospićke katedralne župe Navještenja BDM. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Biskup je propovijed počeo opisujući značenje Bijele nedjelje kada se slavi i svetkovina Božanskog milosrđa: „Ova Bijela nedjelja, negdje nazvana „Mali Uskrs“, u Crkvi se još naziva „Nedjelja Božjeg milosrđa“. Naziv je dobila prema objavi koju je imala sveta Faustina kojoj je Isus poručio: 'Želim da prva nedjelja poslije Uskrsa postane

u Crkvi blagdan moga Milosrđa. Kćeri moja, govori cijelom svijetu o mom neizmjernom milosrđu. Duša koja se taj dan ispovijedi i pričesti, zadobit će potpuni oprost od grijeha i svih kazni. Želim da se taj blagdan svečano slavi u cijeloj Crkvi'. Isus je za života pokazao neizmjernu Božju ljubav i njegovo milosrđe prema svim ljudima, a napose prema grešnicima, siromasima, bolesnima i patnicima. Na koncu, iz ljubavi prema ljudima dao je svoj život. Nakon uskrsnuća prvo pohađa ženu koja plače, skuplja učenike koji su se razbježali i ni na koji način im ne spočitava to što su ga u mucu zatajili ili napustili. Ima razumijevanja i za tvrdokorne i spore u vjeri.

U današnjem Evanđelju smo čitali o njegovom činu milosrđa prema jednom učeniku koji odbija vjerovati da je on uskrsnuo. Isus se učenicima ukazuje kao živ, ali jedan od njih nedostaje. Osam dana nakon uskrsnuća Isus dolazi učenicima samo zbog tog jednog. Stalo mu je do svake osobe. Isusovog učenika Tome nema u društvu s ostalima. Otišao je, zna se zašto, ali se ne kaže gdje. Navraća u društvo, ali i bježi od njega, jer mu u tom društvu netko nedostaje, onaj koji ih je okupio. Dojam je da je Toma od svih najviše patio zbog Isusove muke i u tom smislu doživio najjaču nutarnju dramu. Nema se više na što ili na koga osloniti osim na očaj. Toma je baš po ovom odlomku dobio negativnu kvalifikaciju: nazvan je 'nevjerni Toma'. Nešto što je postalo sinonim za svaku nevjernost.

Međutim, Toma je u ovom evanđeoskom odlomku predstavljen nadasve pozitivno. Predstavljen je kao onaj koji iskreno traži, koji hoće iskusiti susret s Uskrslim. Ne želi se osloniti na svjedočenje drugih učenika, jer njihovo svjedočenje nije uvjerljivo. Oni govore da su vidjeli Isusa uskrslog, a usprkos tome oni su dobro zaključani i u strahu. Čega se boje ako je Isus živ?

Bolja je jedna autentična sumnja nego neka laka sigurnost koja dispencira od napornog osobnog traženja. Nije lako ni povjerovati, nije lako nekoga obratiti. Nužno je osobno iskustvo. Kada se Isus pojavljuje u prisutnosti Tome, Toma odbija staviti ruku... nego svjedoči: 'Gospodin moj i Bog moj...' Toma odbija dodirnuti, zna da će od sada pa

nadalje kontakt s Isusom biti po vjeri unutar kršćanske zajednice i baziran na njezinu svjedočanstvu. Postaje nužno vidjeti ga i prepoznati u Crkvi po svjedočanstvu kršćana koji imaju iskustvo susreta s Bogom živim. Zato Isus veli: 'Blaženi koji ne videše a vjeruju'. Vjera je od sad naša ruka s kojom dotičemo Boga, iako vjera nije laka stvarnost.

Toma je jedan od nas, čovjek koji se bori sa vjerom. Ne pada olako na koljena; nema kod njega brzog povjerenja. Jedan spor tip koji ima potrebu Božje strpljivosti i njegova milosrđa. Tomin put do vjere prožet je nerazumijevanjem, otporima, odbijanjem, kašnjenjem... Na kraju ipak je stigao. Evanđelist Ivan, izgleda, ima prema njemu simpatije, jer ga možda smatra modelom pravog vjernika, vjernika koji se mučno bori sa svojom vjerom. Onaj tko se s vjerom bori do nje će sigurno doći. I Toma nije heroj, nije šampion, nije prvi u razredu. Došao je zadnji, ali je došao. Išao je vlastitim nogama, sa velikom mukom, nije odustao od traženja, što vidimo po tome jer navraća u zajednicu apostola, nije se pripustio umoru i očaju i nije se oslonio na neke samo utješne štake. Isus je njega čekao. On će moći konstatirati znake od čavala, tj. Isusovu ljubav koja mu nikada neće uzmanjkati, koja ga nikada neće ostaviti. Isus ima razumijevanja za one koji kasne. Dovoljno se prisjetiti razbojnika na križu. Put do Krista, do vjere, nužno poznaje i zakašnjenja. To je put zrenja; a sazrijeva se samo nakon što je čovjek uspio izgubiti na tom putu mnoge iluzije, umišljenosti, i neke svoje krive slike o Bogu. Tada će moći poput Tome iz srca reći: 'Gospodin moj i Bog moj'.

I Toma poznaje svoja trpljenja na putu svoje vjere. Koliko je tu bilo razočaranja! Ali Toma je uspio. Uspio je samo zato što nije stao, što se otvorio Isusovom milosrđu. Svatko ima svoj put do Krista. Nema tu 'shema' koje su strogo propisane i obvezujuće. No, kod svakoga u temelju mora biti želja da hoće do Isusa doći. Netko će u svom traženju i skrenuti, upasti u različite sekte, nastrane grupe, krive putove, ali ako je traženje iskreno Bog će ga dovesti do istine. Najvažnije je da čovjek ne traži Boga po svojoj mjeri, Boga koji će mu biti poslušan i koji će se s njim uvijek slagati... Takva vjera završava u razočaranju jer zapravo i nije vjera u Boga nego u sebe. Toma je tražio i našao. Nije trebao provjeriti mjesto od čavala, jer je iskusio ljubav, tj. da je voljen, da je tražen i da je čekan. Toma je tako zaštitnik onih koji se bore za vjeru, koji se muče, ali su uporni, zakasne, ali dođu. Stignu prije nego ga vide: 'Blaženi koji povjeruju prije nego vide'. Za susret s Bogom važnije je srce nego oči. Tko ga otrije srcem sigurno će ga i vidjeti. Tako Toma nije 'nevjerni Toma', jer ni drugi se od njega ne razlikuju ni po čemu. On je izabran da bude model vjerničkog traženja i borbe. I drugi su apostoli kao i Toma nađeni od Isusa. Nisu oni Isusa našli nego je Isus našao njih. Tako je i Toma nađen. On je dirnut od Isusa i zato nema potrebe da dodirne. Problem je danas mnogih koji su doduše povjerovali iako nisu vidjeli, ali nisu svi blaženi, jer neprestano traže da vide i dodirnu. Toma se nakon susreta s Isusom promijenio, ali nije primijetio da su se drugi, koji su već vidjeli, promijenili. Nedostajalo je svjedočanstvo iza susreta. To 'iza' postaje jako važno. Netko može postiti, napraviti velike žrtve, hodočašća, ispuniti neke zavjete, ali ostaje uvijek pitanje: što se dogodilo iza toga? Što se to kod mene u životu promijenilo? Mogu li drugi što vidjeti?

Apostol Toma ostaje model koji govori: smiješ sumnjati, smiješ odbijati, smiješ i pasti, ali nastavi tražiti. Kada se susretnoš, kada doživiš ljubav onoga koji je iz ljubavi

otišao na križ, neka to drugi uoče da po tebi i drugi mogu stići, makar sa zakašnjenjem“ završio je biskup Križić svoju propovijed.

Biskup je na kraju svete mise zahvalio roditeljima na predivnom daru novog života župnoj zajednici u Gospiću. Potaknuo je roditelje i kumove da uvijek brinu da djeca koja su danas krštena rastu u vjeri. Poručio im je da roditelji djeci darivaju fizički život, ali isto tako trebaju brinuti da uvijek rastu i u duhovnom životu kao članovi Crkve.

SV. IVAN NEPOMUK, MUČENIK, SUZAŠTITNIK ŽUPE I GRADA GOSPIĆA

Gospić je 16. svibnja 1919. sv. misom u 8,00 sati proslavio mučenika sv. Ivana Nepomuka, suzaštitnika župe i grada Gospića. Svetu misu u njegovoj crkvi predvodio je mons. Marinko Miličević, župni pomoćnik i generalni vikar, koji je u propovijedi iznio podatke o životu sv. Ivana Nepomuka, mučenika ispovjedne tajne.

Sv. Ivan Nepomuk, mučenik, zaštitnik Češke i grada Praga. Kao dijete bio je smrtno bolestan, a ozdravio je nakon molitava svojih roditelja, koji su ga posvetili Bogu. Postao je svećenik. Njegove su propovijedi obratile mnoge. Na dvoru kralja Václava IV. radio je kao savjetnik i odvjetnik siromašnih. Kod njega se ispovijedala kraljica, koju je savjetovao da strpljivo podnosi teški karakter svog supruga. Kralj je želio znati što kraljica govori za vrijeme ispovijedi, no sv. Ivan Nepomuk to je uporno odbijao, jer se kao svećenik obvezao čuvati ispovjednu tajnu. Zatvorili su ga u tamnicu i ubili 20. svibnja 1393. godine. Tijelo su mu zapalili, zavezali za kotač i bacili s mosta u rijeku Moldavu. Papa Inocent XIII. proglasio ga je svetim 19. ožujka 1721. Njegov kip nalazi se na Karlovom mostu u Pragu i na mnogim drugim mostovima, a tijelo u katedrali Sv. Vida u Pragu. Njegova slika u umjetnosti, simbol je sakramenta sv. ispovijedi. Zaštitnik je ispovjednika, graditelja mostova, kraljica, siromašnih i protiv poplava. Njemu su posvećene mnoge crkve i kapele.

U Gospiću se slavi kao suzaštitnik župe.

s. Robertina Medven

73. GODIŠNJICA MUČENIČKE SMRTI SLUŽBENICE BOŽJE S. ŽARKE IVASIĆ

U četvrtak, 16. svibnja 2019. u Gospiću je obilježena mučenička smrt s. Žarke Julijane Ivasić koja je na isti datum 1946. g. strijeljana na gospićkom groblju uz kapelu Sv. Marije Magdalene, gdje je i pokopana. Nakon molitve na groblju prisutni su u procesiji moleći sv. krunicu pošli u gospićku katedralu gdje je svečano misno slavlje u 18 sati predvodio gospićko-senjski biskup u miru mons. Mile Bogović. Koncelebrirali su domaći župnik preč. Mario Vazgeč, kancelar biskupije i biskupov tajnik preč. Mišel Grgurić, postulator u postupku proglašenja dr. Zvonimir Kurečić, ekonom biskupije

preč. Nikola Turkalj, vlč. Antun Luketić, don Anđelko Kaćunko, vlč. Jure Ladišić, preč. Josip Šimatović, te redovnici okupljeni na Vijećanju redovničkih odgojitelja koje se održava od 16. do 18. svibnja 2019. u Pastoralnom centru župe sv. Josipa u Ličkom Osiku, asistirali su bogoslovi Bruno Lovaković i Domagoj Tujmer. Na slavlje su pristigle sestre milosrdnice iz Zagreba, Rijeke, Splita i drugih mjesta sa svojim provincijalnim poglavaricama i neke članice Udruga sv. Vinka Paulskog. Uz domaće župljane, slavlje su uzveličale i redovnice odgojiteljice pristigle na spomenuto Vijećanje u Lički Osik na temu: Posvećena osoba pred izazovom duhovne pratnje /duhovnoga vodstva. Ovaj seminar organiziralo je Povjerenstvo za početnu formaciju redovnika i redovnica pri Hrvatskoj redovničkoj konferenciji u Zagrebu.

Biskup je u propovijedi govorio o mučeništvu te nastavio: "Nedavno je u Katoličkom tjedniku objavljen članak kako su stradali koptski kršćani. Ovaj događaj izgleda kao iz vremena prvih kršćana, kada se posebno širila pobožnost vezana uz krštenje i mučeništvo. Mučeništvo je najjasnije svjedočanstvo krsnih obećanja. Kada je jedan nekršćanin gledao mučenje kršćana i način kako podnose patnju, priključio im se i izjavio da je njihov Bog i njegov Bog. I on je tada završio kao mučenik. Širom zajednice raznosi se glas o istinskim velikanima, njihove slike stavljaju u se u kuće. Njihov spomen živi u zajednici.

Crkva u Hrvata postala je osjetljivija za mučeničke vrjednote. U zadnje vrijeme govori se posebno o odnosima prema žrtvama u II. svjetskom ratu. Pri tom se najviše govori o žrtvama križnog puta i o mučeništvu bl. Alojzija Stepinca. Svijet nameće neke svoje veličine, a za kršćane je najveća vrijednost žrtvovati se za braću. Zbunjuje nas da iz

crkvenih krugova dolaze poruke koje ispred mučeništva stavljaju neke značajnije formacije, kao antifašizam, diplomaciju, europske vrijednosti, gospodarski napredak, ili nešto slično. Nije to ništa loše, ali se to ne smije pretpostaviti pravim kršćanskim vrjednotama, a na vrhu je ona koju je Krist posvjedočio: mučeništvo.

Sagradili smo CHM na Udbini da nas stalno podsjeća na mučenička svjedočanstva u našem narodu. To je odgojna vrjednota koju treba prenositi i svjedočiti svuda. Posebno je pozvana tu vrjednotu svjedočiti Crkva i redovničke zajednice. Kad se Isus javio kao Pobjednik, pokazao je svoje rane, kao svoja odličja, koje je podnio za spasenje ljudi. Apostolima je dao vlast da to navješćuju cijelom svijetu.

U redovničkim zajednicama bilo je vrijeme kada su se više otvarale svijetu, a onda kada su se više okretale izvorima. Vrijeme je da se okrenemo svojim izvorima da nas svijet ne povuče za sobom, da se ne razvodni ono čime ćemo svijetu biti sol i svjetlost. Ako su prvi kršćani gajili posebnu važnost prema krštenju i mučeništvu,

svakako je redovništvo prvo pozvano da te vrijednosti razvija u sebi i daruje svijetu. To je put spasenja. Mučenici se najviše približe Kristu mučeniku te i oni, poput Krista tijelo svoje predaju i krv svoju prolijevaju za spasenje svijeta. Papa Ivan Pavao II. pozvao je sve narode da takve popišu, proučavaju i slijede. U prvoj Crkvi navještanje mučeništva Kristova i kršćaninova bio je bitni dio svake kateheze. To treba biti i u našim zajednicama, napose redovničkim.

Spomenuli smo primjer koptskih mučenika naših dana. Sestre milosrdnice okrenule su se svojim mučenicima, najprije sestri Žarki, a onda i drugima koje su slično završile kao ona. Autorica životopisa s. Žarke ističe kako se savjesno obavljajući svoju službu može i danas postati mučenik.,,

Biskup je zatim najprije pozvao Gospićane: „Sudovi poput ovoga s. Žarke bili su ovdje brojni, nedaleko mjesta njezina mučeništva. Prepoznatljiva je logika zloće u svima njima. O njima je bila nametnuta šutnja, a i danas se istina o njima teško probija. Crkva treba o njima biti što glaslija. Poštivanje prema nevino stradalima obvezuje nas da budemo svjedoci istine. Molimo se s. Žarki, mučenici iz Gospića, da nas preporuči Gospodinu za snagu svjedočenja istine.“

Na kraju se svoju riječ uputio i redovnicama: „Drage susestre s. Žarke, budite ponosne na patnju koju je pretrpjela s. Žarka i druge vaše sestre jer je i po toj patnji istina o vašem djelu milosrđa došla još više do izražaja. Svjedočila je vašu karizmu u zgodno i nezgodno vrijeme. Zasluhuje da je ne samo poštujete nego da se molite sa svima nama da je njezina žrtva dovede do časti oltara. Amen.,,

Na kraju sv. mise postulator mons. dr. Zvonimir Kurečić, predstavio je ukratko, uz s. Žarku Ivasić još 6 sestara za koje je prošle godine otvoren biskupijski postupak beatifikacije ili proglašenja mučeništva službenica Božjih: s. Kornelije Armine Horvat, s. Lipharde Josipe Horvat, s. Geralde Ane Jakob, s. Konstantine Roze Mesar, s. Trofime Mande Miloslavić, i s. Blande Katarine Stipetić. Pjevanje je predvodio sestarski zbor uz glazbenu pratnju i pod vodstvom s. Elizabete Perišić.

s. Robertina Medven

GOSPIĆKO-SENJSKA BISKUPIJA PROSLAVILA JE DAN BISKUPIJE

U subotu, 25. svibnja 2019. Gospićko-senjska biskupija proslavila je Dan biskupije, a njezin prvi biskup, sada u miru mons. dr. Mile Bogović proslavio je svečanom sv. misom u gospićkoj katedrali, 20. obljetnicu biskupskog ređenja i 80. obljetnicu života. Koncelebrirali su: nadbiskup i metropolit riječki mons. Ivan Devčić, nadbiskup zadarski i predsjednik HBK mons. Želimir Puljić, biskup porečki i pulski mons. Dražen Kutleša, biskup šibenski mons. Tomislav Rogić, biskup porečki i pulski u miru mons. Ivan Milovan, biskup šibenski u miru mons. Ante Ivas, biskup ordinarij gospićko-senjski mons. Zdenko Križić, izaslanik krčkog biskupa mons. Franjo Velčić te tridesetak domaćih svećenika i redovnika, kao i uzvanika. Asistirali su đakon vlč. Josip Tomljanović,

bogoslovi i sjemeništarc. Pjevanje je uzveličao katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

Na početku je svečara i sve nazočne pozdravio biskup ordinarij mons. Zdenko Križić te najprije zahvalio svima koji su dali poticaj da se o 20. obljetnici biskupskoga ređenja i 80. obljetnici života mons. dr. Mile Bogovića priredi Zbornik „SPAŠAVANJE POVIJESTI“ i svima koji su dali svoj prinos njegovu sadržaju. Zahvalio je Bogu za njegovo zauzeto služenje u Crkvi, kao svećenika, profesora na Teološkom fakultetu u Rijeci, crkvenog povjesničara i biskupa. Teško je reći u čemu je njegov doprinos bio veći. Nije niti približno moguće u jednom zborniku sažeti cijeli njegov znanstveni opus ili njegov pastoralni doprinos novoosnovanoj biskupiji.

Potom je biskup Križić predstavio dio biografskih podataka mons. Bogovića: „Zaređen je za pomoćnog biskupa Riječko-senjske biskupije 29. lipnja 1999. Godinu dana kasnije osniva se nova biskupija sa sjedištem u Gospiću, a mons. Bogović postaje ordinarijem nove biskupije koja je velikim dijelom teško razorena u velikosrpskoj agresiji, u kojoj je izgubljeno mnogo nevinih života, a prognanici, koji su se tek počeli vraćati, nalaze svoja naselja potpuno porušena i spaljena. Mnoge župe ostale su bez svojih crkva i župnih stanova, mnoga naselja bez svojih zavjetnih kapela. U mnoga mjesta dolaze Hrvati, prognanici iz Bosne i Hercegovine i nastanjuju se u naseljima gdje nema ni crkve niti ikakvoga prostora za pastoralni rad. Tako su dobar dio biskupije naselili oni najsiromašniji i najpotrebitiji: povratnici iz progonstva i prognanici iz BiH koji se nemaju kamo vratiti. U govoru prigodom svoga ustoličenja za prvoga gospičko-senjskog biskupa, biskup Bogović predstavio je program svoga djelovanja u novoj biskupiji

ističući posebno tri najvažnije stvarnosti:

1. brigu za povratnike koji su postali beskućnici sa svim jadima neimaštine;
2. naglasak na duhovno djelovanje s kojim bi se, kroz opraštanje i pomirbu, pripomoglo liječenju mnogih ratnih rana koje su još uvijek bile svježije;
3. zauzetost za prognane Hrvate iz Bosne i Hercegovine koji su sve izgubili i praznih ruku došli na područje gospičko-senjske biskupije.

Mons. Bogović ostao je dokraja vjeran ovom programu.

Biskup je pozdravio gospićkog župana Darka Milinovića, gradonačelnika Karlu Starčevića i njihove suradnike, predstavnike iz javnog i kulturnog života, prisutne vjernike, posebno one koji su priredili Zbornik i svim prisutnima izrazio dobrodošlicu.

Tada je riječ uzeo svečar biskup Bogović, pozdravio je sve nazočne i ukratko predstavio osnivanje Gospićko-senjske biskupije, svoje imenovanje za biskupa i protumačio svoje biskupsko geslo: „U ime Oca i Sina i Duha Svetoga“, jer kršten sam u slunjskoj crkvi posvećenoj Presv. Trojstvu. Zahvaljujem Bogu za sve što sam učinio, a kajem se za sve što nisam učinio“ i pozvao je sve na Pokajnički čin.

Propovijedao je biskup šibenski u miru Ante Ivas na temu: “Po čemu unutar zbora naših biskupa posebno pamtim Milu Bogovića.”

- „U ona vremena, na našim čestim putovanjima (autobusom ili osobnim automobilom iz Dalmacije – južne Hrvatske, starom cestom preko Plitvica, prolazili smo i kraj Udbine. Na podnožju udbinskoga brijega stajala je vrlo vidljivo istaknuta tabla sa slikom prekrštenoga fotoaparata. To je značilo: 'zabranjeno fotografiranje!' Ni autobusi nisu vozili preko brijega, ni osobni automobili, pa smo ga redovito zaobilazili. Prolazili smo Udbinom s nekim osjećajima duboke mučnine u sebi, čak i nekoga straha, ali nadasve i velike znatiželje, naslućujući kako se vjerojatno, tu u Udbini, skriva nešto sudbonosno važno, što se nije smjelo vidjeti. Da se s Udbine možda, pružaju neki drugi i drukčiji vidici i istine od onih 'službenih' na (cijelu) našu povijest. Da je Udbina jedna drukčija sudbina, koja se nije smjela otkriti, vidjeti, pa je bilo strogo zabranjeno svako snimanje, istraživanje... i drukčije viđenje od 'službenoga'.

Danas podno udbinskoga brijega stoji drukčiji putokaz, koji pokazuje i poziva da treba ići, da se treba popeti na udbinski brijeg. I ne samo ići i proći, nego poziva da treba hodočastiti na Udbinu, u sasvim novo bijelo svetište, u 'Crkvu hrvatskih mučenika'. Treba ići i hodočastiti jer se s toga mjesta otvaraju daleki, široki i jasni vidici. Ne samo na jedno veliko Krbavsko polje krvavo, nego na sva polja, brda i doline, na more naše Jadransko i planine, na Velebit i Liku svega roda našega diku. Treba nam hodočastiti na Udbinu s koje se otvaraju časni i jasni vidici na svekoliku svetu mučeničku i slavnu sudbinu našega naroda hrvatskog i cijele naše lijepe domovine Hrvatske, kojoj je 'slikovito' baš Udbina gotovo zemljopisno središte. I tada nam postaje jasno zašto je toliko dugo bilo zabranjeno fotografirati i uspinjati se na brijeg udbinski. I zašto je tako sudbinski bilo osloboditi i otvoriti vidike istine o nama koja se nije smjela vidjeti, ni istraživati... pa čak ni poštovati ni voljeti...

Biskupu Mili Bogoviću kao da je već po rođenju i odrastanju u Slunjskome kraju bilo od Boga dano da bude čovjek slutnji, čovjek koga će mnoge slutnje, napose slutnje naše povijesti, obuzimati, zanimati ... upućivati na istraživanje i razjašnjavanje, pa su gotovo, usmjerile cijeli njegov život. Često je govorio da je on “pun povijesti”, svećenik povjesničar po pozivu, reklo bi se gotovo, po rođenju. Naslućivao je da se u povijesti hrvatskoj nešto drugo, nešto važno krije, drukčije od onoga o čemu se onih teških jednoumnih godina “službeno” govorilo, pisalo i na sve moguće načine propagiralo uvijek i svuda. Od školskih dana i svih mogućih proslava u kojima je sve izvan 'Maršala, drugova i narodnih heroja' bilo mrsko, neprijateljsko, protunarodno, klerofašističko i ustaško.

Sjećam se jednoga događaja o kojemu nam je biskup Mile pričao: 'God. 1966. tragali smo po Lici za srednjovjekovnim stećcima... Naišli smo u Mogoriću na seoskog učitelja za kojega su nam rekli da sve zna. Prve riječi bile su mu: 'Ovdje je pukla prva puška'... Čudio se kad smo mi pitali što je bilo prije te puške. Kult puške, nasilja, proširio se ovim krajem i još se danas tom idolu mnogi klanjaju... I kad sam desetak godina poslije s arheolozima i povjesničarima pješačio Krbavskim poljem, naišli smo na mnoge, pa i bizarne spomenike puškonoscima koji su prognali katolike iz Udbine i spalili im crkvu, ali nismo nigdje mogli naći ni jedno slovo koje bi upućivalo na tragediju našega naroda koja se na tome polju dogodila u rujnu 1493.'... 'I iza Oluje smo, obilazeći morali ustanoviti da nijedan križ ni bilo koji spomenik na katoličkim grobljima nije stajao uspravno. Naša crkvena i svjetovna povijest su sustavno prljane', govorio je biskup Mile.

'Još i danas mnoge debele naslage laži prekrivaju našu prošlost i naše velikane tako da i najdobronamjerniji ne mogu vidjeti njezinu pravu sliku. Žalosno je da nam se isti oni koji su proizvodili te laži i danas nameću kao učitelji ...' I biskup zaključuje: 'Ne kult puške, laži i nasilja, koji i danas neki uporno održavaju, nego kult križa i čašćenja onih koji su pretrpjeli nasilje raznih pušaka i nasilnika. Ne idemo ni na kult nacije, nego onoga plemenitoga i dobroga u našem narodu, što nikoga ne ugrožava, što je dobro za narod i za cijeli svijet.'

Uz sve obveze kojima je ispunjeno i opterećeno biskupsko služenje biskupiji i narodu, usuđujem se reći da je biskup Mile bio nadasve obuhvaćen silnom željom i neumornim nastojanjem da u sve slutnje naše Crkve i našega naroda unese Božje svjetlo, svjetlo Kristovo, svjetlo istinito koje prosvjetljuje svakoga čovjeka. I da to svjetlo ne stavi pod sud, nego na svijećnjak, da bude svjetionik, da pokazuje onoga koji je Put, Istina i Život. Ono svjetlo koje je Krist Spasitelj zavazda i za cijeli svijet 'upalio' na križu i svojoj Crkvi predao, dao i naredio da to svjetlo križa kao svoj jedini zadatak raznosi svijetom, svim narodima do svršetka svijeta... I da ona sama bude svjetlo njegovo i hrvatskomu narodu, kao i kroz stoljeća duga. Zato je biskup Mile gotovo sav svoj biskupski život posvetio upravo izgradnji svjetionika 'Crkve hrvatskih mučenika', svetišta na Udbini, pred kojom se nalazi veliki kip pape Ivana Pavla II. koji je i pozvao sve narode, pa tako i hrvatski, da otkriju i popišu svoje mučenike, koji su žrtvom života posvjedočili životnu važnost Kristova svijetla. I da s Papom u iskoraku, s tim svjetlom križa Kristova gradimo povijest i koračamo naprijed, u bolju, svjetliju i sretniju, osobnu i narodnu povijest. 'Pokrenuli smo ovaj projekt', govorio je biskup, 'i zato da pridonesemo ozdravljenju hrvatskoga društva ..., da ojačamo optimizam u narodu ..., da uvidimo da je dobrota u našoj prošlosti i današnjosti tako uočljiva, ali je nepovezana... U ovu crkvu na Udbini nećemo ugrađivati neprijateljstvo ni prema kome. Želimo izgraditi crkvu u čast svih onih koji su znali živjeti i umirati zato da bi se ovdje nastavio život u miru i sigurnosti; u miru i slobodi za sve one koji ovdje žive ili će živjeti, za katolike i pravoslavce, vjernike i nevjernike... Govor o mučenicima nije vraćanje u prošlost nego otkrivanje pravoga puta, sada za budućnost, za vječnost... Ti putovi bili su često rušeni, brisani, proglašavani stranputicama, bili su osuđivani, zatrpavani u groblja.' Udbina je stoga, kao riječ, kao vika, krik proroka. Kao uspon na sveto brdo, našašće i otkrivanje Križa, Veliki petak, kao otvaranje groba u vrtu uskrsnuća. Odatle pucaju novi vidici na povijest i život... Vidici svijetla uskrsloga Krista koga će

majstor Kuzma Kovačić uklesati u kamen na velikom reljefu koji dominira unutrašnjošću svetišta.

Često sam biskupa Milu u njegovim nastojanjima doživljavao kao proroka Ezekijela nad poljem mrtvih: 'I stadoh prorokovati kao što mi bijaše zapovijeđeno!' (Ez 38). Biskup je zaista proročki shvatio i prihvatio to nadahnuće i poziv. Kao član HBK, uza sva ostala zaduženja i aktivnosti, prihvatio je zdušno ostvariti projekt Crkve hrvatskih mučenika na Udbini. Najviše ga pamtim po mnogim interventima na gotovo svim redovitim i izvanrednim zasjedanjima HBK. Nije se dao ničim omesti i uvijek je 'branio svoje pravo' da govori ono što je planirao govoriti, da ga se ne prekida dok ne dovrši cjelovitu misao. Nošen tim proročkim duhom, biskup Mile je obišao gotovo cijeli svijet, susretao se s 'prognanim i iseljenim narodom', s 'malim' ljudima iz puka i s vlastima, s ljudima iz znanosti, kulture, umjetnosti... Održao je bezbroj nagovora, konferencija, izjava, predavanja, propovijedi... Susreo se i sa Svetim Ocem i izložio mu program. Nije propuštao ni jednu priliku da iznese svoja znanja, nakane, planove, projekte... Često je ponavljao da je on povjesničar, ali ne zato da se vraća natrag u povijest..., nego da povijest ide naprijed u dobru i plemenitosti. I da to dobro ne zaboravimo, ne omalovažimo ili obezvrijedimo, nego da ga ugrađujemo u zgradu koju mi sada imamo poziv i dužnost i poslanje graditi. Da bude dobra i poželjna povijest i za generacije koje stasaju i dolaze. U pismu Hrvatskome saboru 2003. godine piše: 'Čini se da sadašnja generacija treba odraditi svoju obvezu, da nas ne okrive oni koji će iza nas doći, što smo propustili ono što nismo smjeli... Trebamo se danas ispravno i odgovorno postaviti prema našoj prošlosti, jer je i to garancija za našu bolju budućnost... Za ostvarenje toga nacionalnog projekta potrebno je uključiti svekoliku hrvatsku javnost u zemlji i inozemstvu... Na putu između hrvatskoga sjevera i juga potrebno nam je jedno svetište, jedno duhovno odmorište, nešto što bi povezivalo i sažimalo našu povijest u svom najpozitivnijem gledištu, što bi bilo trajni spomen na one koji su branili ovaj prostor od vjekovnih i vanjskih i nutarnjih opasnosti.' To bi trebala biti Crkva na Udbini.

Govorio je: 'Cvjetaju tvornice lažnih obećanja koja stalno nude i 'otkrivaju' mjesta gdje se obećanja o 'boljem životu' navodno mogu 'uspješno i lako' ostvariti. Put koji zaobilazi svaku teškoću nije put spasenja nego put propasti i za pojedince i za svijet... Valja slijediti primjer onih koji se nisu poslušno okretali kako su vjetrovi vlasti i moći puhali, nego su bili vjerni svjedoci ljubavi prema Bogu u narodu: Mnogi su tu ljubav platili vlastitim životom. Potrebno ih je popisati i izraziti im zahvalnost: Na to nas potiče i papa Ivan Pavao II. Mnogi i dalje misle, a neki to i javno nameću, da se o nekim političkim opcijama smije pisati samo dobro, a o drugima samo loše, bez obzira na(zlo)djela koja su učinili... Nije na Krbavskom polju jedina hrvatska patnja i jedini hrvatski križ. Bilo ih je i u drugim vremenima i na drugim prostorima. Mi ne želimo dizati spomenik osvetničkim, nasilnim, prkosnim djelima naših predaka – a bilo ih je – nego samo onima koji su bili ispunjeni plemenitom pobudom da se pomogne drugome, a takvih je bilo mnogo... To su naši mučenici... Mi nismo došli ovamo s kamenjem u rukama da ga bacamo po krivcima, tim više što smo svjesni da ni hrvatska katolička ruka nije bila bez grijeha. Odavle se navješćuju mučeničke vrline, spremnost darovanja života za drugoga, a ne nasilje i osveta, ugroza života drugoga. Želimo i molimo da naš hrvatski narod, poput Ivana Pavla II. visoko drži križ kao našu nadu, naš stijeg i našu snagu. To neka bude trajna poruka ove bijele golubice na udbinskom brdu.' (2015.)

I dogodilo se kao u dane Ezekijela proroka: "Ovako govori Jahve Gospod: Ja ću otvoriti grobove vaše, izvesti vas iz vaših grobova, narode moj, i odvesti vas u vašu zemlju. I znat ćete da sam ja Jahve, kad otvorim grobove vaše, i kad vas izvedem iz grobova vaših, narode moj. I duh svoj ću udahnuti u vas da oživite, i dovest ću vas u vašu zemlju, i znat ćete da ja, Jahve, govorim i činim!" (Ez 37, 12,14). Gospodin je dao da se uz svesrdnu podršku i materijalni doprinos cijele Crkve u Hrvatskoj i inozemstvu, uza sve poteškoće i probleme upravo na udbinskome brijegu 'otvore grobovi naše mučeničke povijesti' i da ožive i progovore 'kosti satrvene'. Da nas Gospodin i odatle nadahnjuje svojim Duhom. Da nas izvodi iz grobova naših i pokazuje nam svoj put u zemlju našu, vječnu domovinu na nebesima. Bogu neka je hvala i čast!

Čini mi se danas, dok gledam 'bijelu crkvu' na udbinskome brijegu, kao da su se u njoj proročki pohranile sve slutnje biskupa Mile koje su postale zbilja naše povijesti. Slutnje što mu ih je uvijek nanovo (do)nosio gorostas Velebit, njegove tajne vile i bespuća, kamen od koga vjekovima tkaje Krbavu i Liku, i more iz kojega poput diva izranja, a Grgur i Goli kao da mu pučinom plove... I slutnje iz "Čuvaj se senjske bure i senjske ruke". I slutnje Modruša, Gospića, Otočca, Ogulina, Krivoga Puta... I slutnje Kvaternika i Starčevića i Kranjčevića, Marka Mesića i brojnih biskupa: Mateja splitskog, Filipa senjskog, Nikole modruškog, Šime Kožičića zadarskog, Mirka Ožegovića zagrebačkog do biskupa Burića riječkog, Pavlišića istarskog i Tamaruta krčkog – sve do 2000. godine, do uspostave Gospićko-senjske biskupije., koja je, promislom Božjim, upravo njemu povjerena. I slutnje pisane glagoljicom, ćirilicom i latinicom. Slutnje mnogobrojnih arhiva, listina, spisa i dokumenata. Slutnje jama i grobova bezimenih, pustoši i stratišta posvudašnjih... I slutnje što su ih donosili Grci i Turci, i Svetoslavci, i Milaši., revolucije, ratovi, ideologije, i komunisti i ateisti... Čitav je roj slutnji svakojakih što su se spuštale u guste i mučne magle svekolike povijesti naše hrvatske. Trebalo je mnogo krjeposnih i jakih osoba i mučeničkih svjedoka i svjedočanstava, da se probiju zrake Sunca što donose jasnoću i radost života u Božjoj slobodi, pa da zablistaju s udbinskoga brijega. Mogli bismo s pravom reći – s udbinskoga svjetionika biskupa Mile. Da nam svijetli i danas, novim generacijama sve do vijeka.

To nam je, tim više potrebno, jer kako napominje biskup Mile, 'i u novoj hrvatskoj državi ima tendencija zaokreta prema natrag... Jaki su otpori recidiva totalitarnog komunističkog sustava, jugonostalgičara i a(nti)nacionalnih tendencija. Predstavnik prijašnjih ideologija i sustava... Kriminalizira se početke hrvatske države i zaslužne za njezino stvaranje... Domoljublju se u medijima daje negativni prizvuk... Osjeća se jak otpor traženju žrtava komunističkog režima, i pored toga što su otkrivene mnoge jame, dokazi zločina tog režima i da 'krv viče iz zemlje'... Ovaj projekt Crkve hrvatskih mučenika zapravo, je rovovska bitka da se ti okviri, ti kavezi koji su nam nametnuti, sruše i da postanemo slobodni ljudi, slobodni kršćani. To je velik posao i tu treba pokrenuti cijeli naš narod da počne drukčije misliti...!"

Reče jedan biskup za Milu da je 'čovjek ostvarenih snova'. On odgovara: 'Ima još nedosanjani san o Svehrvatskom grobu na Krbavskom polju, podno Crkve hrvatskih mučenika.' Zamišljeno je to kao jedinstvena cjelina. Kaže da je tu želju pročitao u svome narodu kao što je prije toga pročitao u narodu i želju da se gradi Crkva hrvatskih mučenika. A svehrvatsko 'Svetošće hrvatskih mučenika' (i budući svehrvatski grob) postaje mjesto molitve sve brojnijih hodočasnika iz svih krajeva Hrvatske, ali i iz

inozemstva. Mole da nas Gospodin, po zagovoru Gospe, Kraljice Hrvata, oslobodi svih okova povijesti kojima su nas zaslužnjivali mnogi zbog svojih pogubnih ideja i sebičnih prohtjeva. Da bi u nama zavladao Kristov Duh, duh spremnosti da služimo jedino Bogu Svemogućemu, s njegovom milošću, ljubeći i poštujući svakoga čovjeka, narod i domovinu i sve ljude i narode svijeta, sve do spremnosti položiti svoj život, po primjeru svetih naših

mučenika. To je bila i jest najveća želja i molitva koju je biskup Mile ugradio u 'bijelu crkvu' na udbinskome brijegu.“ Biskup Ivas zaključio je svoju propovijed, zapravo osebujni životopis biskupa Bogovića riječima: “Dragi Mile, 80 puta Ti hvala za 80 godina života i 20 puta hvala za 20 godina biskupstva! Hvala Ti 100 put! Čestitam Ti! Amen.”

Nakon zahvalnice „TEBE BOGA HVALIMO“ – Biskupu Bogoviću izručeni su darovi: u ime Gospićko-senjske biskupije misnica i mitra, a u ime gospićke župe cvijeće i replika oltarne slike Navještenja Blažene Djevice Marije.

Biskup Bogović je na kraju zahvalio biskupu Križiću za darove, za ovo slavlje, pozdravio je pisce Zbornika, zahvalio svima s „hvala lijepa“!

s. Robertina Medven

PROMOCIJA ZBORNIKA „SPAŠAVANJE POVIJESTI“

U Pučkom otvorenom učilištu „Dr. Ante Starčević“ Gospić, u subotu 25. svibnja 2019. upriličeno je predstavljanje zbornika „Spašavanje povijesti“ o svećeničkom, profesorskom i biskupskom radu te o znanstvenim djelima gospićko-senjskog biskupa u miru mons. Mile Bogovića, prigodom 80. obljetnice njegovog rođenja i 20. obljetnice biskupskog ređenja. Nakon svečane zahvalne sv. mise u gospićkoj katedrali gotovo svi prisutni preselili su se na ovo predstavljanje. Zbornik, u osam poglavlja, na 460 stranica, prezentira radove 54 autora o biskupu Bogoviću. U izdanju Riječke nadbiskupije i Gospićko-senjske biskupije objavila ga je izdavačka kuća Alfa d.d. Predgovore su napisali zagrebački nadbiskup i kardinal mons. Josip Bozanić, gospićko-senjski biskup ordinarij mons. Zdenko Križić i glavni urednik zbornika Bruno Lončarić. U skladu s naslovom zbornika, na njegovoj naslovnoj stranici dominira prikaz Meštrovićevog kipa „Povijest Hrvata“ prikazana u liku majke, „bez čijeg krila znanost nam neće puno pomoći“, rekao je biskup Bogović. Na zadnjim koranicama stoji tekst o potrebi spašavanja povijesti od ideološki fabriciranih neistina naše prošlosti koji je biskup Bogović 2008. godine objavio u prilogu „Novog lista“. Posebno zanimljiv dio zbornika je autobiografija biskupa Bogovića pod naslovom „Moje čitanje naroda“. Nakon uvodnih riječi biskupa mons. Zdenka Križića te zadarskog nadbiskupa i predsjednika HBK mons. Puljića, katedralni zbor izveo je pjesmu „Samo Bog je ljubav moja“, a potom su zbornik predstavili: dr. sc.

Ante Bežen, umirovljeni profesor Učiteljskog fakulteta u Zagrebu, Božidar Petrač, glavni urednik izdavačke kuće Alfa d.d., Bruno Lončarić, idejni začetnik i glavni urednik zbornika te biskup mons. dr. Mile Bogović.

Profesor Bežen izložio je strukturu zbornika i u najkraćim crtama naveo o čemu je svaki pojedini autor pisao u svome radu, odnosno, koji je segment života i rada biskupa Bogovića opisao. Čitateljima je posebno preporučio poglavlje „Moje čitanje naroda“ kao vrlo intrigantno poglavlje u kojem Bogović opisuje ljude i događaje na svome životnom putu, što je sve proživio i kako danas gleda na te ljude i događaje. Činjenica, da je u zborniku posvećenom njemu u čast, okupio oko sebe više od 50 znanstvenika, crkvenih dostojanstvenika, prijatelja i drugih suradnika, govori o Bogoviću kao čovjeku koji je dao veliki doprinos hrvatskom narodu, hrvatskoj povijesti i kulturi što mu nitko ne može ni na koji način osporiti. Spomenuo je i najnoviju knjigu biskupa Bogovića „Glagoljica – bitna odrednica hrvatskog identiteta“ kojom je biskup Bogović dao prikaz povijesti nastanka i širenja glagoljice na hrvatskom prostoru.

Božidar Petrač govorio je o suradnji biskupa Bogovića i nakladničke kuće Alfa d.d., odnosno, o razlozima zbog kojih je ova kuća pristala biti suizdavač ovog zbornika, kao i još tri Bogovićeve knjige: „Žao mi je naroda“, „Srpsko pravoslavlje i svetosavlje u Hrvatskoj u prošlosti i sadašnjosti“ i „Glagoljica – bitna odrednica hrvatskog identiteta“. Čestitajući Bogoviću na dvostrukom jubileju, Petrač mu je zaželio još puno uspjeha u znanstvenom radu i spašavanju hrvatske povijesti.

O zborniku i suradnji s biskupom Bogovićem još od devedesetih godina prošlog stoljeća govorio je i djelatnik u marketingu „Novog lista“, Bruno Lončarić. Godine 2008. priredio je u Novom listu prilog „Spašavanje povijesti“. Ono što je biskup Bogović tada napisao u prilogu oduševilo je Lončarića i potaknulo ga na ideju da priredi zbornik u čast biskupa Bogovića čim se za to ukaže mogućnost. Tu ideju razvijao je tijekom narednih godina i izložio je biskupu Bogoviću početkom prošle godine te se ubrzo počelo s njezinim ostvarenjem. Spomenuo je zaslužne suradnike u priređivanju zbornika i sponzore koji su zbornik materijalno poduprli.

Biskup Bogović dao je kratki presjek svih objavljenih knjiga kojima je od početka svog znanstvenog rada sve do danas nastojao spasiti povijest od neistina i

zaborava. Podijelio ih je prema tematici u tri skupine: pravoslavlje, glagoljica i povijest biskupije. Naveo je da je građu za knjige crpio iz knjižnica i arhiva (prvenstveno iz Vatikanskih arhiva i Biskupskog arhiva u Senju) i čitajući narod s kojim je živio i s kojim živi danas. Kao biskup činio je sve u znaku križa, a s velikim ponosom istaknuo je zasluge za izgradnju Crkve hrvatskih mučenika na Udbini i popisivanje hrvatskih ratnih i poratnih žrtava. Nije zaboravio niti ovaj put spomenuti ideju Svehrvatskog groba. Bogović se također, zahvalio autorima koji su napisali svoje priloge za zbornik, svima koji su sudjelovali u njegovu priređivanju, predstavljacima i organizatorima predstavljanja.

U glazbenom dijelu nastupili su i učenici folklorne skupine „Degenija“ iz Osnovne škole dr. Jure Turić Gospić, pod vodstvom prof. Antonije Rosandić. Program predstavljanja vodio je potpisani vjeroučitelj.

Franje Puškarić

MAJČIN DAN U NAŠOJ ŽUPI

Majčin dan kao blagdan slavi se druge nedjelje u svibnju u čast majki i majčinstva. U našoj župnoj zajednici obilježili smo ga misnim slavljem, koje je u koncelecijaciji s fra Damirom Pavićem i preč. Mariom Vazgečem predvodio vlč. Ivica Tolla i prigodnim recitacijama. Prvopričesnica Monika Gergi krasnoslovila je recitaciju koju je sama napisala i posvetila svojoj majci. Riječi zahvale našoj nebeskoj Majci Mariji krasnoslovio je prvopričesnik Karlo Matijević.

Istog dana proslavili smo Nedjelju Dobrog Pastira pa je tom prigodom o svom duhovnom pozivu svjedočio bogoslov naše biskupije Bruno Lovaković. Uz to, treba također spomenuti da je tijekom misnog slavlja župnik preč. Mario Vazgeč krstio četvero djece.

Jelena Majer, vjeroučiteljica

PRVA SVETA PRIČEST U GOSPIĆU

Na sedmu vazmenu nedjelju, 2. lipnja, 2019. u Gospiću održano je slavlje prve svete pričesti. Pod svečanim euharistijskim slavljem koje je u katedrali Navještenja BDM predvodio župnik preč. Mario Vazgeč uz asistenciju đakona vlč. Marija Kralja, k stolu Tijela i Krvi Kristove prvi put pristupilo je 82 prvopričesnika.

Misno slavlje započelo je pozdravom prvopričesnicima koji im je u ime svih roditelja uputila Marija Milinović Marković, a potom su prvopričesnici iz 3.b razreda, Jakov Mataija, Marija Krpan i Matija Vukić izrekli recitaciju Moja prva pričest. Prostor ispred oltara bio je ukrašen likom Presvetog Srca Isusova i srcima s imenima prvopričesnika za što su se pobrinuli učiteljica Šejla Kolatahi, studentica Dora Kolatahi i vjeroučitelji u suradnji s cvjećarnom „Marta“ i foto-studijem „FMI“. Prvo čitanje pročitala je Marijana Ratković, psalam Sanja Vrcić – Mataija, a drugo čitanje ravnatelj

škole Ivica Radošević. Evanđelje je navijestio đakon vlč. Mario Kralj, a propovijedao župnik preč. Vazgeč. Prije obnove krsnih obećanja, prvopričesnici iz 3.d razreda, Ivona Župan, Nikola Stopić i Melani Fajdetić recitirali su pjesmicu Majko, upali svijeću, a majke Marija Župan i Josipa Krpan upalile su krsne svijeće na uskrsoj svijeći. Molitvu vjernika pročitale su učiteljice Vlatka Galac, Jelena Župan i Anamarija Asić. Darove na oltar (hostije, kalež, vino, vodu, Bibliju i srce) prinijeli su prvopričesnici iz 3.a razreda: Romano Bako, Petra Balenović, Matej Bašić, Josipa Devčić, Jakov Škulj i Katarina Svetić, dok je prigodne tekstove čitala vjeroučiteljica Jelena Majer. Prije pričesti, recitaciju Dok je nebo slavilo izrecitirali su učenici 3.c razreda, Iva Rukavina, Ivano Jurić i Iva Štajdohar.

Nakon vrhunca mise, svete pričesti, recitacijom Utihnite valovi svoju zahvalu Isusu izrazili su učenici 3.e razreda, Filip Černušak, Gabrijela Balen i Igor Jelinić, a potom su recitaciju Zahvala roditeljima izrekli predstavnici svih pet razreda: Filip Mraović, Josip Bilen, Sara Vukelić, Iva Vrkljan i Nikola Pećina. Cijelo misno slavlje animirali su pjesmom sami prvopričesnici uz glazbenu pratnju vjeroučitelja Franje Puškarića.

Nakon završnog blagoslova i podjele uspomena na prvu pričest, prvopričesnici su se fotografirali zajedno sa svećenicima, svojim učiteljima i ravnateljem škole Ivicom Radoševićem, a potom su im u župnom stanu podijeljene krunice.

Franje Puškarić

POPIS PRVOPRIČESNIKA 2019.

1. LUKA BABURIĆ	42. FILIP MRAOVIĆ
2. ROMANO BAKO	43. KARMELA NAGLIĆ
3. GABRIJELA BALEN	44. MARIJA OREŠIĆ
4. PETRA BALENOVIĆ	45. LUCIJA OREŠKOVIĆ
5. MARIO BASTA	46. FIONA PAVIČIĆ
6. MATEJ BAŠIĆ	47. NIKOLA PEČINA
7. MARKO BIČANIĆ	48. DRAGANA PETROVIĆ
8. JOSIP BILEN	49. NIKOLA PRPIĆ
9. LEONARDO BILJAN	50. PETRA RADOŠEVIĆ
10. LAURA BILJANIĆ	51. ANDRIJA RATKOVIĆ
11. MAGDALENA BIŠKUPIĆ	52. FILIP RUKAVINA
12. DALIA BOROVAR	53. IVA RUKAVINA
13. IVAN BOROVAR	54. MATEA RUPČIĆ
14. BOŽIDAR BRKLJAČIĆ	55. ELA SEKULIĆ
15. MATIA-S ČAČIĆ JURKOVIĆ	56. EMA SEKULIĆ
16. FILIP ČERNUŠAK	57. GABRIEL SERTIĆ
17. LORENA ČAČIĆ	58. NIKOLA STOPIĆ
18. JOSIPA DEVČIĆ	59. IVANO STRUČIĆ
19. BORNA DUIĆ	60. FRANE SVETIĆ
20. MELANI FAJDETIĆ	61. KATARINA SVETIĆ
21. MONIKA GERGI	62. LUCIJA ŠABAN
22. MATEA GOLIĆ	63. JAKOV ŠKULJ
23. LUKA GRANDIĆ	64. MATEA ŠPOLJARIĆ
24. IVAN GRGURIĆ	65. MIHAEL ŠPOLJARIĆ
25. ALAN HEĆIMOVIĆ	66. IVA ŠTAJDOHAR
26. EMMA HUSIĆ	67. SEBASTIAN ŠTAVLIĆ
27. IGOR JELINIĆ	68. KORINA ŠUPER
28. MIHAEL JURČIĆ	69. ANDRIJA TOMAŠIĆ
29. IVANO JURIĆ	70. MARIJA TOMLJENOVIĆ
30. ANA KLOBUČAR	71. DAVID LEON TROHA
31. LARA KLOBUČAR	72. IVAN UZELAC
32. MATEJ KLOBUČAR	73. KARLO UZELAC
33. LETICIA KOVAČEVIĆ	74. ANTONIO VOJNIĆ
34. IVANA KOZMIĆ	75. HELENA VOJNIĆ
35. MARIJA KRPAŃ	76. KARLA VRBAN
36. MARTA KULAŠ	77. IVA VRKLJAN
37. MATAN MARKOVIĆ	78. SARA VUKELIĆ
38. ANTONIO MATAIJA	79. MATIJA VUKIĆ
39. JAKOV MATAIJA	80. MARKO VUKOVIĆ
40. KARLO MATIJEVIĆ	81. IVA ŽUPAN
41. DAVID MESIĆ	82. IVONA ŽUPAN

DOJMOVI PRVOPRIČESNIKA O SLAVLJU PRVE SVETE PRIČESTI

Dan prije slavlja Prve pričesti ispovjedili smo se prvi put, a kad smo se pričestili bilo je lijepo. Svi smo došli u bijelim haljinama. Zajedno smo pjevali, slušali one koji su recitirali. Naša učiteljica rekla je da smo svi zaslužili peticu iz pjevanja. Najvažnije je da smo primili Tijelo Kristovo. Kod kuće smo poslije slavili uz kolače i razna jela. Mom bratu je dan ranije bio rođendan pa smo imali dvostruko slavlje.

Marija Orešić 3.d

U subotu, dan prije Prve pričesti imali smo sv. ispovijed i probu za sutrašnje slavlje. Pjevali smo i vježbali sve što treba. Drugog dana došli smo u crkvu u bijelim haljinama, pjevali, molili i primili Tijelo Kristovo. Na kraju smo se slikali, svatko je dobio Uspomenu i krunicu. Bilo mi je lijepo i osjećao sam se ponosno.

Mario Basta 3.d

To mi je bio najljepši dan, dan moje Prve svete pričesti. Probudila sam se u šest sati ujutro, bila sam jako uzbuđena. Kad sam se spremila, išli smo u crkvu i nosili svijeće. Bilo je puno ljudi. Mi smo pjevali. Jedva sam čekala da dođem na red da primim Tijelo Kristovo. Poslije sv. mise išli smo u restoran i častili se.

Marija Tomljenović 3.d

Na mojoj Prvoj pričesti bilo je sve dobro. Puno smo se pripremali, pjevali, recitirali, neki su nosili darove. Sve smo odlično odradili i zaradili petice iz glazbenog. Najljepši trenutak bio je kad je moja mama čitala i kad sam primio pričest. Na kraju smo se slikali razred po razred. Nakon mise još smo kod kuće slavili i svi bili veseli.

Andrija Ratković 3.d

Dan prije sv. pričesti ispovjedila sam se. Na početku sam se malo bojala, ali poslije sam se dobro osjećala. Na misi smo molili i pjevali. Drage su mi pjesme „Vijek hvaljen budi“ i „Isuse volim te“. Najvažniji trenutak bio je kad sam primila Tijelo Kristovo. Bila sam druga po redu. Kad je misa završila slikali smo se, a brat mi je donio buket cvijeća. Kod kuće sam jedva čekala da mi dođu gosti. Donijeli su mi puno poklona.

Ivona Župan 3.d

SVETKOVINA DUHOVA I PODJELA SAKRAMENTA SV. POTVRDE

U nedjelju 9. lipnja 2019. svetkovali smo Duha Svetoga koji je nakon Kristove pobjede ispunio apostole i po njima počeo svoje djelovanje u svijetu, obnavljajući srce čovjeka i lice zemlje. Oluja i oganj simboli su te duhovne snage, a korintska zajednica o kojoj piše drugo čitanje, primjer je djelovanja toga Duha među ljudima koji su tako različiti, a ipak mogu biti jedinstveni i skladni ako se otvore tom Duhu.

U gospićkoj katedrali Navještenja BDM, na sv. misi u 10,00 sati bilo je posebno svečano i radosno. Misno slavlje predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić i podijelio sakrament sv. potvrde kandidatima iz gospićke župe kojih je bilo sedamdeset i pet i 3 iz župe Bilaj - ukupno 78.

U koncelebraciji bili su kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, asistrali su đakoni Josip Tomljanović i Mario Kralj, bogoslovi Domagoj Tujmer i Bruno Lovaković i sjemeništara Marko Butković.

Na početku je biskupa u ime svih krizmanika i njihovih obitelji pozdravio krizmanik Jakov Starčević, a krizmanica Marija Borovac predala mu je buket cvijeća.

Preuzvišeni oče biskupe!

Pozdravljam Vas u ime krizmanika, roditelja, kumova te u ime cijele župne zajednice. Danas je pred Vama 75 krizmanika župe Navještenja Blažene Djevice Marije iz Gospića i 3 župe Sv. Jakova iz Bilaja. S radošću iščekujemo trenutak u kome ćete nam podijeliti sakrament kršćanske zrelosti.

Mi se nalazimo na raskrižju života. Uz svu mladenačku zaigranost često smo zbunjeni i uplašeni. Mnoštvo je odluka pred nama: kojim putem krenuti, kako pravilno odabrati. Mnoštvo je izazova i primamljivih želja! Molite danas zajedno s nama, našim roditeljima, kumovima i cijelom župnom zajednicom za nas krizmanike, da na svom životnom putu nastojimo surađivati s Duhom Svetim i njegovim darovima kako bismo iznad svega tražili Boga i njegovu volju u svom životu; osluškivali njegove poticaje i savjete; otkrivali put koji nam je Bog pripremio; bili radosni Kristovi svjedoci; rasli u ljubavi prema Bogu i ljudima.

Molite za naše roditelje i kumove da nama krizmanicima pruže zdravo duhovno ozračje za rast u vjeri – da bismo bili istinski svjedoci evanđeoskih vrijednosti. Neka nas sve Duh Sveti uvede u novi zanos vjere i služenja zajednici, kao onda kad su učenici Kristovi doživjeli snagu Duha Svetoga. Za taj dar molite s nama, a isti Duh neka i Vas prati u Vašem svakodnevnom služenju Bogu i ljudima.

U znak dobrodošlice i zahvalnosti primite ovaj buket cvijeća koji Vam predajemo u ime svih krizmanika!

Biskup im je zahvalio i u propovijedi istaknuo važnost Duha Svetoga, jer po njemu u čovjeka ulazi Božji život. To svjedoči Knjiga Postanka (2,7) ističući dvije stvari: „Prva, da Bog načini čovjeka od praha zemaljskog. Ova istina je iskustvo svakog čovjeka. Svi znamo kako je ljudski život krhak. Psalmist u tom smislu veli: 'Dani su čovjekovi kao sijeno, cvate k'o cvijetak na njivi; jedva ga dotakne vjetar, i već ga nema, ne pamt ga više ni mjesto njegovo.' (Ps 103,15-16). Čovjek se po smrti vraća u prah od kojeg je načinjen. To je sudbina svih: i bogatih i siromašnih i velikih i malih i moćnih i jadnih. Što

se čovjekov život više približava smrti to iskustvo ove istine u njemu sve više raste. Kako je nekada žalosno vidjeti na smrtnoj postelji velike i moćne ljude u potpunoj nemoći. S druge strane, može se to gledati kao izričaj pune pravednosti: u toj smrtnoj nemoći svi su jednaki, svi su isti, bez obzira na to što neki imaju sprovodni ispraćaj s planetarnim počastima. Ali i oni idu na isto mjesto kamo ide i sirotinja pokopana u neke zajedničke grobnice i bez ikakvog ispraćaja.

Tu istinu liturgija nam posvješćuje na početku korizme, na Čistu srijedu obredom pepeljenja kada se mogu čuti riječi: 'Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti.' Zaista je važno da nikada ne izgubimo iz motrišta ovu istinu! Bog je stvorio čovjeka na svoju sliku, ali čovjek nije Bog, niti smije pretendirati zauzeti mjesto Boga. Zato apostol Pavao daje poruku koju smo čuli u drugom čitanju, kada veli: 'Ne težimo za taštom slavom.' Neke taštine čovjeka često izdignu iznad realnosti života i dovedu do umišljenosti o sebi i svojim mogućnostima! Mi dobro znamo što znači kada se za nekoga kaže da je napuhan čovjek. Nije, nažalost, napuhan od Duha Svetoga, nego od svoga egoizma, od svoje taštine, od svoga sebi ljublja. To nije nikakvo postignuće, nego duhovna bolest.

Međutim, istaknuta je u stvaranju i druga stvarnost čovjeka da je Bog, samo njemu, između svih stvorenih bića, udahnuo svoga Duha, po kojem on ulazi u Božji život, postaje, kako piše Biblija, 'živa duša' ili slika Božja. Čovjek se vraća u prah kada ovaj Božji duh iz njega izađe. Stoga se, za onoga tko je umro govori da je „izdahnuo“, tj. ostao bez daha života.

Prorok Ezekiel govori o jednom svom viđenju kako se nalazi u jednoj dolini punoj suhih ljudskih kostiju. I Bog ga pita: 'mogu li ove kosti oživjeti?' Prorok odgovara: 'Bože, to samo ti znaš.' Onda mu Bog veli da će svoga Duha udahnuti u ove kosti i one će opet oživjeti. Nakon toga prorok vidi kako se kosti prebiru te kada duh Božji uđe u njih, 'oživješe i stadoše na noge'. Poruka je jasna: bez Duha Božjeg čovjek nema života. On nije na svojim nogama. No, moguće je da se čovjek osiromaši Božjim duhom do te mjere i nastavlja živjeti vegetirajući. Čovjek fizički nije mrtav, ali je prazan životom.

Žalosno je susresti mlade osobe praznog života, a još su na početku života. Može ih se vidjeti kako, gotovo beživotni, leže u nekim zabačenijim kvartovima naših gradova, omamljeni drogom ili alkoholom. Zašto su posegnuli za te opijate? Osjećali su da njihov život nema smisla, jer se nisu znali nositi s nekim životnim neuspjesima i problemima. To je bježanje od života, biranje smrti kao životno rješenje. Za svakog je to tragično! Čovjek lako u životu klone i izgubi nadu. Ljudi, posebno mladi, uvjere sami sebe da iz nekih problema nema izlaza. Onda smrt malo-pomalo osvaja njihov život. Prihvate umirati na rate prije negoli su i počeli ozbiljno živjeti. Evo ovdje nenadomjestive uloge Duha Svetoga koga Isus zove Braniteljem, snagom i svijetlom. Isus, znajući s kakvim se sve poteškoćama čovjek mora hrvati, jamči učenicima da ih neće ostaviti kao siročad nego će poslati Duha Branitelja koji će s njima ostati zauvijek.

U Posljednici, a to je himan koji smo čuli prije Evanđelja, sažeto opisuje značenje Duha Svetoga u životu kršćanina. Evo samo nekih zaziva: Molimo ga: 'Dođi Oče ubogih, djelitelju dara svih, dođi, srca svijetlosti.' Duha Svetoga naziva se Ocem ubogih. On je snaga ubogih da mogu izdržati, da ne klonu. Svi se mi ponekad, osjetimo ubogima, nemoćnima, kada nas samo Božji Duh može pridići. Zato ga i molimo: 'U

nemoćima tjelesnim, potkrepljuj nas bez prestanka.' On je umornima odmor, žalosnima utjeha, razočaranima nada. 'On je svijetlost srca.' Kako je važno imati tu svijetlost u našim životnim izborima, u našim životnim odlukama! Kako nam samo pogriješne odluke ili pogriješni izbori mogu zagorčati život i ostaviti trajne teže posljedice za našu budućnost! Zato ga i molimo: 'Sjaj u srcu puka svog.' Duh Sveti ne dopušta da postanete djeca tame. Bez snage i svjetlosti Duha Svetoga, čovjek, kako veli himan, 'tone sav u crnom zlu'. Zatim ga molimo: 'Nečiste nas umivaj, suha srca zalijevaj, vidaj rane ranjenim. Mekšaj čudi kamene, zagrij grudi ledene, ne daj nama putem zlim.' Kada čovjek ostane bez Duha, njegovo srce postane suho, hladno, kameno, izgubi sposobnost suosjećati s drugima, pa i s onima s kojima živi. Teško je živjeti s osobom čije srce postane hladno i kameno! Kolike obitelji trpe zbog toga! Uloga Duha Svetoga je formirati čovjeka u ljubavi, dobroti, velikodušnosti, finoći. Znamo što znači kada se za nekoga kaže da je duša od čovjeka. To je želja Božja za svakoga od nas.

Dragi krizmanici! Danas vas posebnije pozdravljam i Bogu preporučam. U ovom sakramentu Bog vam udjeljuje poseban dar Duha Svetoga, životvorca, onoga koji daje život. Bog želi da život svakoga od vas bude sretan, ispunjen radošću, i on sam za to jamči osiguravajući svoju pomoć. Nažalost, ima toliko mladih koji su se prevarili i krenuli za lažnim ponuditeljima sreće. Ima puno onih koji su zbog toga završili u praznini i preziru života. Ima puno onih koji su, iako jako mladi, ostali bez života, kojima je život izgubio svaki smisao. Nemojte izgubiti kontakt s Božjim Duhom, napose kroz molitvu. Dopustite Duhu Svetom da upravlja vašim životima jer to je jamstvo da nećete ostati bez života. To ne znači da u životu nećete imati nikakvih poteškoća, to nije realno, nego nećete imati takvih poteškoća koje s Bogom nećete moći pobijediti." Biskup je završio propovijed pozivom: „Neka Duh Sveti koga ćete na poseban način primiti u sakramentu potvrde, trajno prebiva u srcima vašim, neka bude svijetlo u vašim životnim izborima, i snaga na vašem životnom putu, da ostanete svjedoci vjere i praktični vjernici. Nakon propovijedi i obnove Krsnog zavjeta slijedila je sv. krizma.

Poslije pričesti, krizmanica Tea Tomljenović i krizmanik David Bilić izrekli su prigodnu meditaciju. Na kraju je svima koji su pridonijeli ovom slavlju, posebno roditeljima krizmanika, obiteljima, kumovima, zahvalio župnik preč. Vazgeč, a potom i biskup Križić te je čestitao krizmanicima i pozvao obitelji na svakodnevnu molitvu koja jedina može obnoviti pojedince i narod.

Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz orguljsku pratnju Franje Puškarića.

s. Robertina Medven

KRIZMANICI ŽUPE GOSPIĆ – 2019. GOD.

1. FILIP ABRAMOVIĆ	36. NIKOLA KOVAČEVIĆ
2. ANTONIJA AMIĆ	37. MARIN LISAC
3. DARIJA ASIĆ	38. DINO MARAS
4. DAVID BILIĆ	39. MATEA MARKOVIĆ
5. LUKA BIŠKUPIĆ	40. RINO MAŠIĆ
6. ALEN BRAJKOVIĆ	41. MARIJA MILANOVIĆ
7. FRANKO BOBINAC	42. JOSIPA TONI MILINKOVIĆ
8. FILIP BOGOJEVIĆ	43. BORNA MILKOVIĆ
9. ANTONIO BOROVIĆ	44. ANTONIO MATANOVIĆ
10. BARBARA BOROVIĆ	45. MIAMARIJA MATIJEVIĆ
11. MARIJA BOROVIĆ	46. ALEN ORDAGIĆ
12. MARINO BOŽIČEVIĆ	47. ANTONIO PLEŠA
13. PAVLE BUBAŠ	48. MARIJO PODNAR
14. ĐURĐICA BUCONJIĆ	49. ANAMARI RUKAVINA
15. LUKA ČANIĆ	50. MIHOVIL RUKAVINA
16. MARIJA ČANIĆ	51. IVAN RUPČIĆ
17. STIPE ČAČIĆ	52. PETRA RUPČIĆ
18. IVAN DASOVIĆ	53. IVAN SERDAR
19. DARIO DEVČIĆ	54. NIKOLA SERDAR
20. ANTONIO DOŠEN	55. IVAN STARČEVIĆ
21. MAJA DRAŠKOVIĆ	56. JAKOV STARČEVIĆ
22. MAŠA FRANIĆ	57. ANTE STILINOVIĆ
23. ANTONIA GALAC	58. LINA STILINOVIĆ
24. LEO GALIĆ	59. MARIJA ŠARIĆ
25. ANTONIO HORVATOVIĆ	60. ROMANO ŠARIĆ
26. SANJA IVŠINOVIĆ	61. DANIJELA ŠOP
27. NIKOLA JERKOVIĆ	62. LUNA ANTONIJA TONKOVIĆ
28. ANA-MARIJA JOVANOVIĆ	63. ELENA TOMLJENOVIĆ
29. MARINA JOVANOVIĆ	64. TEA TOMLJENOVIĆ
30. TEA JURIĆ	65. DOMAGOJ VALENTIĆ
31. KARLO JURKOVIĆ	66. MARIO VESELIN
32. VALENTINA JURKOVIĆ	67. JANA VOJTA
33. MARTINA KATALIN	68. GORAN VRANEŠIĆ
34. IVA KONJIKOVAC	69. ANTONIO VRKLJAN
35. IVANA KOVAČEVIĆ	70. IVAN VRKLJAN

71. NEVEN VUČENović
72. ANTONIO VUKELIĆ
73. MATIJA VUKELIĆ
74. ANTONIJA VUKOVIĆ
75. MARIJA ŽUPAN

KRIZMANICI ŽUPE BILAJ
MARIN ILIĆ
IVAN PAVELIĆ
NIKI PODNAR

ZAHVALA OSNOVNOŠKOLACA ZA KRAJ ŠKOLSKE GODINE

U petak 14. lipnja, vjeroučenici Osnovne škole dr. Jure Turića Gospić okupili su se zajedno sa svojim razrednicima, ostalim nastavnicima i ravnateljem Ivicom Radoševićem u katedrali Navještenja BDM na službu riječi i molitvu zahvale za kraj školske i vjeronaučne godine. Zahvalno slavlje započelo je pjesmom Isuse, volim te i riječima pozdrava koje je svima prisutnima uputio gospički župnik preč. Mario Vazgeč. Preč. Vazgeč pročitao je odlomak iz evanđelja i kratko ga protumačio te pozvao učenike i učitelje da uvijek budu zahvalni Bogu za sve što su od njega primili i da tijekom ljetnih praznika nikako ne zanemare dolazak na misu, na susret sa živim Bogom.

Župnik je potom izrekao molitvu vjernika i slavlje zaključio blagoslovom. Nakon toga, za učitelje je upriličeno prigodno čašćenje u župnom domu.

Franje Puškarić

TIJELOVO U GOSPIĆU

Danas, 20. lipnja 2019. svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove, Tijelovo, proslavili su Gospićani svečano euharistijskim slavljem u gospićkoj katedrali koje je u 10 sati predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su: kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić i domaći župnik preč. Mario Vazgeč, asistirali su đakoni vlč. Josip Tomljanović i vlč. Mario Kralj, bogoslovi Domagoj Tujmer i Bruno Lovaković, sjemeništarc Marko Butković i ministranti.

Biskup je u propovijedi protumačio današnji evanđeoski odlomak u kome evanđelist Luka sažeto predstavlja tri glavna područja Isusovog djelovanja: navješćivanje Radosne vijesti, liječenje bolesnih, hranjenje gladnih.

Navješćivanje Radosne vijesti nije samo glavno Isusovo poslanje, nego i najvažnija Božja objava koju donosi jadnim i siromašnim ljudima. Treba znati da su više od 80% ljudi tog vremena bili siromašni ili u bijedi. Kraljevi su nametali poreze da bi mogli održavati vojsku, policiju i cijeli aparat vlasti. Najveći dio puka to nije mogao plaćati, stoga su ostajali bez zemlje i postajali roblje mogućnika. Narod vapi pod težinom ropstva, a mogućnici ih optužuju da su siromašni jer ih Bog kažnjava zbog njihovih grijeha. Moćnici im nameću svoju istinu da ih je Bog odbacio i zato nemaju pravo

buniti se. Protiv takvog stava moćnika prema sirotinji ustaju proroci, stoga svi završavaju mučeničkom smrću. U takvom ambijentu odjeknuo je kao bomba Isusov navještaj prvog blaženstva: „Blago siromasima njihovo je kraljevstvo nebesko“. Božje kraljevstvo dakle, pripada onima koje je, po bogatašima, Bog odbacio. Time je Isus izazvao prema sebi prezir i ruganje bogataša i uglednika onog vremena. Isus objavljuje siromasima, ne samo da nisu prezreni i odbačeni od Boga, nego Bog je na njihovoj strani i oni su u samom Božjem srcu. A za sebe veli da je došao donijeti sužnjima oslobođenje. Teško je i zamisliti što je tim siromasima značio ovakav Isusov navještaj i njegovo zauzimanje za njih i prihvaćanje njihove sudbine.

Isus liječi bolesne, a najviše ih je iz siromašnog staleža: oboljeli su od izgladnjelosti, od naporna rada i nehumanih uvjeta u kojima su živjeli. Bili su to često odbačeni ljudi, napose ako se radilo o zaraznim bolestima kao što je kuga. Takve su udaljavali iz društva i prepuštali ih umiranju, bez ikakvog ljudskog dostojanstva, izvan naselja, da ne budu zarazna prijetnja drugima. Pored teške bolesti, još teža im je bila ta odbačenost i poniženost. Isus međutim, krši sve te nehumane zakone i druži se baš s ovakvima: njih liječi i njima iskazuje ljubav.

Majka Tereza iz Kalkute svjedočila je kako su ti teški bolesnici i gubavci koje je ona skupljala po pločnicima, umirali u kući njezinih sestara sa smiješkom na usnama. I prihvatili su smrt s osmijehom jer su ipak umirali kao ljudi koje netko voli i poštuje.

Koliko je prigovaranja Isus morao pretrpjeti što se druži s ljudima fizičke, moralne ili duhovne bijede. Međutim, tu Isus nije odstupio niti milimetra.

Naprotiv, kada šalje svoje učenike, briga za siromašne i bolesne je među glavnim zadaćama njihova poslanja. Isus im daje moć da mogu ozdravljati bolesne.

Čitamo u Djelima apostolskim kako Petar i Ivan, ulazeći u Hram, susreću čovjeka paraliziranog od rođenja kojega na nosilima unose u Hram. Ovaj im se obraća tražeći od Petra i Ivana milostinju. Ivan i Petar nisu imali novca, pa mu Petar veli: „Ja nemam ni srebra ni zlata, ali što imam, to ti dajem: u ime Isusa Krista Nazarećanina ustani i hodaj.“ Nakon toga primi ga za ruku i pridigne te ovaj počne od sreće, ne samo hodati, nego skakutati.

Braćo i sestre, mi danas nemamo taj dar da možemo ozdravljati, ali možemo nevoljne primiti za ruku, možemo ih pohoditi, možemo im uputiti lijepu riječ, mali znak pozornosti. I ovi znaci ljubavi duhovno ozdravljaju, donose radost i ohrabrenje mnogima koji su prikovani za krevet, ili su toliko onemoćali da su im potrebne tuđe ruke i tuđa srca. Kako je veliko djelo znati ublažiti patnje drugih, donijeti malo radosti onima kojima je patnja i muka oduzela sposobnost osmijeha. U tom smislu Isusova zapovijed vrijedi i za nas koji smo danas njegovi učenici. Ta čuda ljubavi moguće nam je činiti.

Isus hrani gladne: Isus je u više navrata posegnuo za čudom gledajući pred sobom narod koji nema ništa za jesti. U današnjem odlomku čujemo njegove učenike koji mu savjetuju neka narod otpusti da se sklone po okolnim selima i zaseocima i nađu jela jer smo ovdje u pustu kraju. Rješenje koje Isusu nude učenici nije nimalo prihvatljivo. Zna unaprijed da ogromna većina nema čime kupiti hranu. Zato Isus, odbijajući njihov prijedlog, reagira riječima: „Podajte im vi jesti“. Isus zna da učenici nemaju hrane da bi mogli ponuditi tolikom svijetu, ali ne dopušta olako rješenje, u smislu: „Nek' se snađu.“ Isus želi barem to: da učenici traže neka rješenja, da se zapitaju: možemo li mi u čemu pomoći tim ljudima koji su u potrebi?

Činjenica je da mnogi ljudi danas umiru od gladi, ne toliko u našoj sredini koliko u siromašnim predjelima svijeta gdje hara bijeda. Ali Isusovi učenici danas snose odgovornost za to. Istina, nitko od nas ne može sam riješiti te probleme. Ali svatko od nas može sudjelovati s nekom svojom mrvicom. Isus ne želi pretvarati kamenje u kruh, ali je spreman umnožiti kruh ljudskog dara i ljudske solidarnosti. Nije Isusu problem umnožiti kruh koliko umnožiti ljudska srca za ljubav i solidarnost. Naša zemlja daje više nego dovoljno kruha za sve. Ne znam napamet podatak koliko se samo kruha godišnje baci u našoj domovini, da ne govorimo o drugima. Uplašimo se tog podatka. Pa zašto onda neki moraju umirati u nedostatku kruha? Dokle će Bog ovo gledati? Svaki put kada Isus umnaža kruh, umnaža onaj kruh koji je netko donio, koji je netko darovao. I gotovo, se uvijek potvrđuje, na kraju svega, nakon što su svi jeli, ostane još puno više nego što je na početku bilo. Čovjek, darujući, neće nikada izgubiti. To samo misle one sitne i škrte duše. Iskustvo velikodušnih je drukčije. Isus je dao jamstvo svojim učenicima kada im je rekao: „Dajte i dat će vam se“. I ta se istina stalno potvrđuje.“ Biskup je propovijed završio obraćajući se prisutnima riječima:

„Draga braćo i sestre, slavimo blagdan Tijelova, svetkovinu kojom zahvaljujemo Isusu što nam je u daru kruha, u Euharistiji, ostavio za hranu samoga sebe. Taj kruh je naša snaga na putu vjere i ljubavi. Po tom kruhu on želi u nas prenijeti svoje osjećaje za Boga i čovjeka. Isus želi da njegovi vjernici koji blaguju taj kruh koji silazi s neba i sami budu kruh drugima: po dobroti, po ljubavi, po služenju. Svi mi znamo što znači kada se za nekoga veli da je „dobar kao kruh“. Neka nas euharistijski kruh koji

često blagujemo ne ostavi nikada ravnodušnima prema ljudima koji trpe od gladi: ne samo gladi kruha, nego i gladi ljudske blizine, lijepe riječi, ohrabrenja, malih usluga i znakova ljubavi. Ovog kruha gladuju i mnogi među nama. Na koncu, nitko od nas nije toliko sit da ne bi imao potrebu i ovog drugog kruha. Neka Isus umnoži one koji će znati biti kruh za druge da takvih nikada ne ponestane ni u našoj sredini. Amen.“

Nakon misnog slavlja krenula je tijelovska procesija središtem grada. Na misnom slavlju i u tijelovskoj procesiji sudjelovali su brojni vjernici: ministranti, djeca, djevojke i gospođe u narodnim nošnjama, Puhački orkestar. Baldahin iznad Presvetog Oltarskog Sakramenta nosili su članovi Povijesne postrojbe Ličke pukovnije. Na misnom slavlju i u procesijskom hodu pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Euharistijskom slavlju i procesiji pridružili su se učenici, njih 34 od 2. do 6. razreda iz Splita, predvođeni voditeljicama iz misionarske udruge Zdenac – Zdenac Milosrđa koji sudjeluju u projektima za učenike osnovnih škola pod motom koji im je utisnut na bijelim košuljama „Učimo živjeti.“

s. Robertina Medven

SESTRE U GOSPIĆU PROSLAVILE SVETKOVINU SRCA ISUSOVA

Sestre Presv. Srca Isusova koje djeluju u samostanu i župi Otočac, proslavile su u petak, 19. lipnja 2019. svečano svetkovinu Presvetog Srca Isusova zajedno sa sestrama koje djeluju u biskupskom domu u Gospiću. U dvorani biskupije biskup mons. Zdenko Križić održao im je predavanje o štovanju Srca Isusova i Njegovoj ljubavi prema nama. Iz ovog predavanja donosimo sljedeće:

„Blagdan Srca Isusova započeo se slaviti u nekim crkvama još od 17. stoljeća a uveden je kao obvezan za opću Crkvu u 19. stoljeću, odnosno 1856. Međutim, pobožnost prema Srcu Isusovu datira još od početka 13. stoljeća. Vrlo stara kršćanska

tradicija uočila je mistično rađanje Crkve baš u trenutku kada je probodeno Isusovo srce. Uvođenje blagdana za opću Crkvu izazvalo je protivljenje nekih teoloških struja koje su tvrdile da Crkva s ovim čini idolatriju jer slavi, ne realno nego neko metaforičko srce. Odgovor Crkve bio je da se s ovim blagdanom slavi, s jedne strane Isusovo čovječstvo, s druge strane Božja ljubav prema ljudima koja se očitovala u Isusu kad je svoj život dao za spas ljudi. U Isusu Bog je ljudima objavio svoje lice i svoje srce, a Isus je Boga objavio kao ljubav. Ta objava Boga kao ljubav tako je velika da je ljudima to teško i vjerovati. Isusove prispodobе o Rasipnom sinu, izgubljenoj ovcі, i druge, kao i sami Isusovi susreti s grješnicima i patnicima pokazuju tu nevjerojatnu ljubav i otkrivaju Božje lice za kakvim je čovjek čeznuo od svoga postanka. Crkva ovom svetkovinom daje zahvalnost za tu Božju ljubav koju nećemo nikada dostatno razumjeti i za nju zahvaliti. Da bismo bolje razumjeli sâm naziv blagdana potrebno je bolje razumjeti značenje srca u Svetom pismu. U odnosu na nas i naše vrijeme gdje srce, prije svega, označava stvarnost koja sadrži ljubav, osjećaje, nježnost i slično, značenje srca u biblijskoj tradiciji je daleko šire i jače. Ono je središte cjelokupnog života čovjeka. U Mudrim izrekama stoji: „Sine moj, povrh svega čuvaj svoje srce, jer iz njega izvire život.“ (4,23). U tom smislu nalazimo u Bibliji najrazličitije uloge i funkcije srca.

1. Srca je organ razumijevanja i shvaćanja

U knjizi Ponovljenog zakona čitamo: „Mojsije veli narodu: 'Vidjeli ste na vlastite oči što je Jahve učinio u zemlji egipatskoj... Ali vam ne dade Jahve do danas srca da shvatite...'“ (29, 1-3). Jošua se pred kraj života obraća narodu riječima: «Evo ja krećem danas na put

kojim je svima poći: spoznajte i priznajte svim srcem svojim...: ni jedno od svih obećanja koje vam je dao Jahve, Bog vaš, nije ostalo neispunjeno.“ (23,14). Kod Izaije čitamo Božju uputu proroku: „Idi... otežaj salom srce tom narodu... da očima ne vidi, da ušima ne čuje i srcem da ne razumije.“(6,10). Citate kod Mateja 13,15 i Ivana 12,40, preuzet će sam Isus kako bi istaknuo „okorjelo srce tog naroda... koji srcem ne razumije“. Bez srca se ne može posve razumjeti glas istine, glas Božji. Zato poziv: „Ako danas glas mu čujete ne budite tvrda srca.“(Ps 94,7). Psalmista blagoslivlja Jahvu „koji me svjetuje, te me i noću srce opominje“ (17,7). Za biblijskog čovjeka nije dovoljan zdrav razum da bi se nešto dobro razumjelo. Nužno je i srce, odnosno ljubav. Velika je istina da nećeš nikada dobro razumjeti ili upoznati osobu koju ne voliš. Isus poznaje dobro svoje ovce zato što ih voli, zato što za njih daje život.

2. Srce služi za razmišljanje

Mudrac Sirah govori o stvaranju ljudi i ističe: „Oblikovao im jezik, oči, uši, i srce im dade da razmišljaju (17, 6). Salomon moli od Boga: „Podaj svome sluzi pronicavo srce da može suditi tvom narodu, da može razlikovati dobro od zla“ (1Kr 3,9). Imamo u Bibliji bezbroj citata gdje je naglasak da čovjek srcem razmišlja. I Isus će to potvrditi kada veli da iz srca izlaze zle misli i ostalo, jer tamo je sve skovano. Marija u svom srcu razmišlja o riječima koje umom nije razumjela. Ovo nema značenje da osoba u svom razmišljanju i donošenju odluka treba isključiti razum. Nipošto. Bilo bi to vrlo opasno. Naglasak je na tome da sam razum nije dostatan. Kod otaca u pustinji čitamo, kada su pitali jednog iskustnog duhovnog učitelja: „Što moramo slušati više, razum ili srce?“ On odgovara: „Srce“. I pojašnjava: „Srce nam redovito dobro kaže što Bog od nas traži. Ali, ako je to nešto zahtjevno, onda dolazi opasnost od razuma koji će nam sugerirati kako da to izbjegnemo učiniti.“ Svi imamo iskustva kako nam često razum pomaže da opravdamo nešto što nije za opravdati, ili da ne učinimo nešto što trebamo učiniti.

3. Srce je organ gledanja

Čitamo kod mudraca Siraha: „Oči je svoje stavio u srca njihova da im pokaže veličanstvo djela svojih.“ (17,8). Uz oko i srce je organ gledanja. Što više, neke se stvari mogu vidjeti samo srcem, odnosno snagom ljubavi. Zato Pavao moli za svoje kršćane: „Prosvijetlio vam Gospodin oči srca da vidite“ (Ef 1,18). U srcu se nalazi sposobnost čovjeka da vidi ono misteriozno, ono božansko. Isus proglašava blaženima one koji su čista srca i za njih kaže da će Boga gledati. Ne samo u drugom životu, nego još u ovom. Boga se može vidjeti samo očima srca. Svi znamo kako iste stvari, iste osobe, iste događaje, vidi drukčije onaj koji gleda očima tijela i onaj koji gleda očima srca.

4. Srce je organ pamćenja, memorije

U svagdanjoj židovskoj molitvi u kojoj priznaju jedinog Boga i u kojoj su pozvani da tog Boga ljube «svim srcem svojim», s naglaskom da se to dobro zapamti, a to je pamćenje opet sposobnost srca: „Riječi ove koje ti danas naređujem neka ti se urežu u srce.“ (Pnz 6,6). „Danas dakle, spoznaj i zasadi u svoje srce: Jahve je Bog, gore na nebu i ovdje na zemlji – drugoga nema.“ (Pnz 4,39). „Utišni ove moje riječi u svoje srce.“ (Pnz 11,18). U knjizi Mudrih izreka mudrac savjetuje svoga sina: „Čuvaj sine riječi moje i pohrani moje zapovijedi kod sebe ... Upiši ih na ploči srca svoga“ (7,1.3.). Psalmista stavlja naglasak kako se Božja riječ treba pohraniti u srcu, da bi bila korektiv našem životu: „U srce pohrani riječ tvoju da protiv tebe ne sagriješim.“ (119,11). Kada se nešto pohrani u

um, to se i zaboravi, ali kada se pohrani u srce, to ostaje. Ako srce otvrdne ono i dalje ostaje organ pamćenja, ali svega onoga što je negativno. Postaje nesposobno za opraštanje i izmirenje. Jer se u srcu njeguje neka uvreda ili neko trpljenje koje je zadano od nekoga. Tako će vam neki u detalje i s dopunama ispričati neku uvredu ili zlo o drugima koje se dogodilo prije više desetljeća.

5. *Srce u Bibliji je također nešto kao svijest i savjest.*

Ono je sposobno vrjednovati istinu, ali je srce i nešto kao volja, sposobno odlučivati. Job veli: "Pravde svoje ja se držim, zbog mojih me dana srce koriti neće." (27,6). Apostol Ivan piše: "Ljubljeni, ako nas srce ne osuđuje, imamo sinovsko pouzdanje u Boga." (3,21). Pavao u poslanici Rimljanima veli da "ono što propisuje zakon stoji upisano u srcima" gdje je unutarnji sud koji nas optužuje ili brani (2,15). U srcu čovjek provjerava svoju istinu. Isus reče: "gdje je tvoje blago ondje će biti i tvoje srce", a to znači da u srcu možemo iščitati do kojih vrijednosti držimo i u čemu je naše blago. Nema prave vjere u Boga ako ona ne izvire iz srca. Pavao u poslanici Rimljanima piše: „Ako ustima svojim priznaješ Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost.“ (11,9-10). Kada čovjek ne funkcionira dobro, kada je oslabio ili prekinuo komunikaciju s Bogom, Biblija veli da mu se pokvarilo ili otvrdnulo srce. U Knjizi Postanka čitamo: „Vidje Jahve kako je čovjekova pokvarenost na zemlji velika i kako je svaka pomisao u njegovu srcu uvijek samo zloća.“ (6,5)... Sam Bog preko proroka Jeremije veli: „Narod je to opak koji ne sluša mojih riječi, nego slijedi okorjelo srce svoje.“ (13,10). U polemici sa pismoznancima i farizejima oko obrednog pranja ruku prije jela, Isus odlučno ustvrđuje: „Poslušajte i razumijte! Ne ukalja čovjeka ono što na usta ulazi, nego ono što na usta izlazi... Što izlazi iz usta, izlazi iz srca, i to ukalja čovjeka. Jer iz srca izlaze zle misli, ubojstva, preljubi, bludnost, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To ukalja čovjeka.“ (Mt 15, 10-20).

...Na početku povijesti ljudskog roda Bog upozorava Kajina, kojemu je u srce ušla zavist i mržnja prema bratu i razmišljanje da ga ubije: „Zašto si ljut? Zašto ti je lice namrgođeno? Jer ako pravo radiš vedrinom odsijevaš. A ne radiš li pravo, grijeh ti je kao zvijer na pragu što na te vreba; još mu se možeš oduprijeti.“ (4,6-7). Sirah veli: „Srce mijenja lik čovjeku, bilo na dobro bilo na zlo.“ (Sir 13,25). Srce je kao neko središte ljudske osobe i od tog srca zavisi sve čovjekovo djelovanje na van. Međutim, nameće se problem kako formirati to srce da uvijek bude sposobno i spremno opredijeliti se za dobro? Čovjek Starog zavjeta ne daje jasan odgovor na ovo pitanje. Odgovori su više simbolični, slikoviti, nego konkretni. Tako knjiga Ponovljenog zakona veli: „Obrežite svoja srca.“ (10,16). Prorok Joel kada poziva narod da se vrati Bogu, reče: „Razderite srca, a ne halje svoje.“ (2,13). Ima se dojam da se Stari zavjet nalazi u nemoći što učiniti sa srcem kada se otme čovjekovoj kontroli i kada strasti ovladaju njime. I sam Bog svjestan toga po proroku veli: „Podmuklije je od svega srce. Jedva popravljivo, tko da ga pronikne? Ja, Jahve, istražujem srca.“ (Jer 17,9-10). Starozavjetni pisci teoretski znaju kako sačuvati srce od zla. Psalmist postavlja pitanje i bez problema odgovara: „Kako će mladić čistim sačuvati put svoj?“ i odgovara: „Čuvajući riječi tvoje... U srce pohranih riječ tvoju da protiv tebe ne sagriješim.“ (119,9). U toj nemoći starozavjetnog čovjeka dolaze novi navještaji Božjih poteza koji će doskočiti tom, za čovjeka, nerješivom problemu: „Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kameno i dat ću vam srce od mesa.“ (Ez 36, 25-26). I sveti Pavao se čudi kod

samoga sebe tom stanju u koje upadne: „Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtnoga tijela?... Poruka je Novoga zavjeta: „Pred Bogom možemo umiriti svoje srce, zašto god nas ono optužuje, jer je Bog veći od našega srca. On poznaje sve.“ (1Iv 3,19-20). Ako smo spremni na promjenu, ako to želimo, imamo kome predati svoj jad i opet iznova započeti. Isus nas poziva da učimo od njega jer je blaga i ponizna srca. Trebamo to htjeti, iako to ostvariti nije samo u našoj moći. Uz naša nastojanja moramo stalno vapiti da on učini srca naša po srcu svome“, završio je izlaganje biskup. Slijedila je zanimljiva rasprava.

Poslije ove duhovne okrijepe imali smo zajednički objed s biskupima mons. Križićem i mons. Bogovićem, generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, kancelarom i tajnikom preč. Mišlom Grgurićem, domaćim župnikom preč. Mariom Vazgečem, ekonomom preč. Nikolom Turkaljem, đakonom Josipom Tomljanovićem, bogoslovom Domagojem Tujmerom te prijateljima i suradnicima sestara. Uz svetkovinu Presv. Srca Isusova, proslavili smo i zlatni redovnički jubilej s. Amalije Budimir koja niz godina djeluje u ovoj biskupiji.

s. Robertina Medven

SVEĆENIČKO REĐENJE JOSIPA TOMLJANOVIĆA U GOSPIČKOJ KATEDRALI

Gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić predvodio je u subotu, 29. lipnja u 18 sati u gospičkoj katedrali, svečano euharistijsko slavlje tijekom kojeg je zareadio za svećenika đakona Josipa Tomljanovića iz župe Uznesenja BDM Senj. Biskup je na početku rekao da se Crkva u Gospičko-senjskoj biskupiji danas raduje jednom novom svećeniku te zahvaljuje Bogu na tom daru i svima onima koji su mu pomogli do svećeništva – majci, pokojnom ocu, bratu, sestrama, biskupu u miru Mili Bogoviću koji ga je primio kao kandidata za svećeništvo, župnicima, svećenicima, dušama koje su molile za zvanja... Dok zahvaljujemo svevišnjem Bogu, molimo da ustraje u ljubavi Božjoj i u povjerenju koje mu je Bog dao.

Josip Tomljanović, rođen 22. lipnja 1987. u Rijeci od roditelja Zlatka i Nade rođ. Smojver s prebivalištem u Senju. Ima brata i dvije sestre. Osnovnu i srednju školu završio je u Senju te je u Rijeci upisao Ekonomski fakultet. Od najranijeg djetinjstva bio je povezan sa župnom crkvom, svećenicima i časnim sestrama te je i duhovno zvanje još od ranih godina bilo prisutno u njemu. Pri kraju studija zaposlio se i tako studij stavio u drugi plan. Na kraju, pobijedio je Isusov poziv: „Dodi i slijedi me.“ Po dogovoru s biskupom mons. Milom Bogovićem teološki studij upisao je na Filozofsko-teološkom institutu Družbe Isusove u Zagrebu, a nakon prve dvije godine nastavio studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu – Teologiji u Rijeci i diplomirao s radnjom iz crkvene povijesti: „Senjski kaptol“. Za đakona zaređen je u senjskoj katedrali 1.

prosinca 2018. Na praktikumu bio je u Biskupskom ordinarijatu u Gospiću i u župi Sv. Križa u Ogulinu.

S biskupom su koncelebrirali: biskup u miru mons. Mile Bogović, prepozit Senjskog kaptola mons. Mile Čančar, generalni vikar mons. Marinko Miličević, kancelar i tajnik preč. Mišel Grgurić, senjski župnik preč. Richard Pavlić, rektor Bogoslovnog sjemeništa u Rijeci vlč. Mario Tomljanović, gospićki župnik preč. Mario Vazgeč, ekonom preč. Nikola Turkalj, ravnatelj Caritasa Luka Blažević, preč. Josip Šimatović te svećenici: Josip Štefančić, Mile Šajfar, Silvio Milin, Mile Rajković, Ivica Miloš, Anđelko Kačunko, Jure Ladišić, Ivica Tolla, Andrija Kekić, Šime Božić, Dino Rupčić, Nikola Prša, Pero Jurčević, Pero Burečić. Asistirali su đakon Mario Kralj, bogoslovi, sjemeništarci i ministranti.

Poslije Evanđelja slijedilo je prozivanje kandidata za red prezbitera.

Slijedila je propovijed u kojoj se biskup Križić osvrnuo na današnja liturgijska čitanja koja sažeto predstavljaju život i poslanje apostolskih prvaka Petra i Pavla. „Naglasak je na dva bitna elementa koji obilježavaju život ove dvojice Isusovih učenika, pa i svih Isusovih učenika poslije njih: to su iskustva patnje (križa), Božje blizine i njegove snage. Isus je svojim učenicima predao sve što je imao i sve što je čuo od Oca svoga, pa i križ kao bitni dio svog života. Isusov učenik ne može živjeti bez križa. Isus je tu bio jasan i pri pozivu učenika. Rekao im je izričito: „Ako tko hoće ići za mnom, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi.“ (Lk 9,23). To je i u više navrata ponovio. I evanđelist Luka zapisao je njegove riječi: „Tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom ne može biti moj učenik“ (14,27). Učenici sigurno nisu odmah ovo dobro razumjeli, ali kasnije itekako, jesu. Svi su oni mučenički završili život kao i Isus.

U prvom čitanju čuli smo jedan djelić patnje iz Petrovog života. Petar je u tamnici, u okovima. Prije toga su ga dobro išibali. U tamnici čeka svoju presudu koja sluti ono najgore. Bog pokazuje kako je čovjekov život, prije svega, u njegovoj ruci. Ljudi su Petra okovali dvojim verigama i postavili da ga čuvaju četiri četverostraže vojničke, ali Boga to ne može zaustaviti. U toj nemogućoj situaciji za uznika, Bog intervenira, i bez

ikakvih problema oslobađa Petra. Bog intervenira jer mu je Petar još potreban na zemlji. I s druge strane, želi ojačati Petrovu vjeru. Petar mora imati maksimalno pouzdanje u Boga, mora imati sigurnost da je njegov život u Božjoj ruci, da je Bogu moguće i ono što izgleda nemoguće. Petar na koncu postaje svjestan da je u njegovu bezizlaznom slučaju sam Bog intervenirao i riješio problem. Petar mora biti svjestan da je Bog s njim i u tamnici i na slobodi i u radosti i u žalosti. Bog svoga učenika nikad ne ostavlja. Pavao u svojim poslanicama puno govori o osobnim patnjama te izričito veli da je bio „u naporima – preobilno; u tamnicama – preobilno; u batinama – prekomjerno; u smrtnim pogiblima – često“ (2Kor 11,23). Bio je u više navrata bičevan, kamenovan gotovo do smrti, gladovao je i žedao puno puta, trpio zimu i golotinju, itd. Ali Pavao ne propušta naglasiti najbitnije: „Gospodin je stajao uza me, on me krijepio.“ Kada se ima Gospodina onda je sve moguće izdržati, nadvladati, ostvariti.

Dragi Josipe, Isus ti sigurno, kada te pozvao, nije rekao da poteškoća i križeva nećeš imati, jer to nije moguće i ne bi bilo ni dobro. Đavao je onaj koji sugerira da se križevi izbjegavaju ili prebacuju na tuđa leđa. Isus ti je rekao samo jedno: „Idi za mnom“, a to znači: „Imaj mene pred očima.“ Tu je jamstvo da neće biti poteškoće koje će te moći slomiti. Poteškoće nošene s Isusom, ne samo da neće slomiti, nego osobu čine jačom i sigurnijom. U Getsemaniju rekao je svojim učenicima da bdiju i mole s njim. Poruka je jasna: imat će i učenici svoje Getsemanije ali, ako će s Isusom moliti i bdjeti, neće nikada klonuti.

Apostol Petar taj Isusov poziv ponavlja prvim kršćanima u onim najtežim vremenima govoreći: „Budite trijezni i bdijte: vaš protivnik, đavao, obilazi kao ričući lav tražeći koga da proždere. Oprite mu se čvrsti u vjeri, znajući da vaša braća po svijetu podnose iste patnje... Ali Bog će vas usavršiti, učvrstiti, ojačati, utvrditi.“ (1Pt 5,8.11). Bog svojim vjernima i patnju pretvara u blagoslov, a trpljenje u radost. To razumije samo onaj tko ima to iskustvo. Bez molitve i dužeg druženja s Isusom sve ga se manje poznaje. O njemu se čak, može i lijepo govoriti, a istovremeno ga nedovoljno poznavati. Isus je učeniku Filipu prigovorio da je toliko s njim, a još ga ne poznaje. Nije dovoljna fizička blizina, nego blizina srcem. Isus i danas pita svakoga od nas, uvijek iznova, kao jednom i svoje učenike: „A vi, što vi kažete, tko sam ja?“ Petar ga je tada priznao Sinom Božjim, nakon čega je Isus njega proglasio „Stijenom“. Dok učenik ima živu vjeru u Isusa, on je kao „stijena“, on je na sigurnim temeljima, vrata paklena neće ga nadvladati.

Pavao ima duboko iskustvo Isusa u svom srcu i zato se ničega ne boji, miran je jer nosi u sebi sigurnost. S obzirom na budućnost može izjaviti, kako smo čuli u današnjem odlomku, da će ga Gospodin izbaviti od svakoga zla. On je u to siguran i to ne dovodi u pitanje. Pavao bi htio da to njegovo iskustvo postane iskustvo svakoga kršćanina, zato veli: „Bog je vjeran i neće dopustiti da budete kušani preko vaših snaga, nego će vam zajedno s kušnjom dati sretan ishod, da je možete podnijeti.“ (1Kor 10,13).

Petar apostol jednako tako jamči kršćanima koji trpe različite patnje da će im se patnja pretvoriti u klicanje, ako ustraju u vjeri (1Pt 1,7), te dodaje: „Blago vama ako trpите zbog pravednosti.“ (1Pt 3,13). Petar, kao i Pavao, čuli su puno puta, u različitim pogiblima, Gospodinove riječi: „Ne boj se“. Oni imaju jako iskustvo istinitosti ovog Isusovog jamstva. Zato su u kušnjama života jače prijanjali uz Krista i uvijek pobjeđivali životne protivštine. Stoga, Pavao veli da ga ništa ne može odvojiti od ljubavi Kristove: ni nevolja, ni progonstvo, ni glad, ni mač, ni pogibao te dodaje: „U svemu ovome

„nadmoćno pobjeđujemo u onome koji nas uzljubi.“ (Rim 8,37). Još je starozavjetni mudrac Sirah dao važan savjet svome sinu govoreći mu: „Sine moj, ako želiš služiti Gospodinu, pripravi dušu svoju na kušnju. Učvrsti svoje srce i budi jak i ne nagli kada napast dođe. Prioni uz Boga i ne odmeći se.“ (2,1). Ovaj savjet nema svoj rok trajanja. Vrijedi zauvijek. Prihvaćanje uz Boga jedino je jamstvo uspjeha, napose za jednog svećenika. Zaključujem s pozivom apostola Pavla koji nam poručuje: „Obucite se u bojnu opremu Božju.“ (Ef 6,11). Da ne bude nikakve sumnje što je to bojna oprema Božja, apostol navodi da su to vjera, pouzdanje u Boga, molitva, razmatranje Božje riječi.

Dragi Josipe, neka ovo oružje bude uvijek prisutno u tvom životu i u tvom srcu. U tom ćeš znaku pobijediti. To je jamstvo da ćeš biti svećenik po Božjem srcu i po srcu naroda kojemu ćeš biti poslan, Amen,“ završio je propovijed biskup Križić. Nakon propovijedi Biskup postavlja pitanja o prihvaćanju poziva i obvezama svećeničkog reda. Josip je pred Bogom i Božjim narodom izrazio svoju spremnost i dao obećanja.

Potom su Litanije Svih svetih pjevali Ivan Prpić Špika, voditelj senjskog katedralnog zbora i senjski pjevač Tomislav Čigoja. Nakon toga slijedio je čin ređenja, polaganje biskupovih ruku na izabranika Božjeg i prenošenje vlasti svećeničkog reda. Nakon polaganja biskupovih ruku, biskup u miru Mile Bogović i svi prisutni svećenici polagali su ruke na novozaređenika. Biskup je molio za prezbitera Josipa. Slijedilo je oblačenje štole i misnice koju mu je pomogao obući župnik Richard Pavlić. Potom biskup svetom krizmom pomazuje ruke ređenika, predaje mu kruh i vino, darove za slavljenje svete euharistije, zatim daje novozaređeniku cjelov mira i nakon njega to čine biskup u miru Mile Bogović i svi prisutni svećenici. Nastavlja se sv. misa s Vjervanjem i dalje sve do kraja.

Nakon pričesti jedna župljanka i župljanin predaju mladomisniku dar u ime župe Gospić i župnika Vazgeča – buket cvijeća i misnicu. Mladomisnik je potom, zahvalio svima, ponajprije Bogu na daru života i daru svećeništva, zatim članovima svoje obitelji i po redu onima koji imaju udjela u njegovom odgoju i školovanju za svećenika. Završio je podjelom svog mladomisničkog blagoslova.

Na kraju mu je Biskup Križić zahvalio i zaželio da bude uvijek blagoslov za ljude s kojima će živjeti i djelovati. Biskup je tada podijelio svečani blagoslov na kraju mise.

Pjevanje je predvodio, uz orguljsku pratnju, Franje Puškarić. Slavlje je nastavljeno zajedničkom večerom.

s. RobertinaMedven

PROSLAVLJEN DAN GRADA I OBLJETNICA POSVETE KATEDRALI

U ponedjeljak 22. srpnja 2019. proslava Dana grada Gospića počela je ispred spomen-križa poginulim braniteljima na groblju sv. Marije Magdalene kojoj je na groblju podignuta i kapelica. Gradonačelnik Karlo Starčević sa suradnicima, udruge, predstavnici vojske, policije, brojni domaći vjernici i gosti odali su počast braniteljima i civilnim žrtvama za Domovinu stavljajući vijence i paleći svijeće. Župnik preč. Mario Vazgeč predvodio je molitvu, a potom su se svi u procesiji uputili u katedralu. Mladi gospićani nosili su sliku sv. Marije Magdalene. Svečano misno slavlje, u koncelecijaciji s biskupom u miru mons. dr. Milom

Bogovićem, s generalnim vikarom mons. Marinkom Miličevićem, kancelarom biskupije i tajnikom preč. Mišlom Grgurićem, župnikom preč. Mariom Vazgečem, bivšim župnicima mons. Milom Čančarom i vlč. Antom Luketićem, preč. Lukom Blaževićem, ravnateljem Caritasa i vlč. Herbertom Berisha župnikom Ličkog Novog, Ribnika i Bilaja predvodio je gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić. Uz Dan grada slavili su i 20.obljetnicu posvete katedrale. Asistirali su đakon Mario Kralj te sjemeništarci i bogoslovi od kojih su Igor Lulić, Domagoj Tujmer i Bruno Lovaković primljeni među kandidate za svete redove đakonata i prezbiterata.

Pjevao je katedralni zbor uz orguljsku pratnju Franje Puškarića

Biskup je u propovijedi rekao da slavimo blagdan Marije Magdalene zaštitnice našega grada te nastavio: „Svi znamo da je prije susreta s Isusom tražila životnu sreću na krivom putu. Njezin život se konstantno urušavao, jer gubila je svako ljudsko dostojanstvo do te mjere da je više bila stvar negoli osoba, postala je samo kao neki potrošni materijal bez svakog smisla i budućnosti. Nije spoznala istinsku ljubav i povjerenje sve do susreta s Isusom. Ne znamo kakav je bio prvi susret između Isusa i Magdalene? Je li to ona ista osoba s kojom se Isus susreo u kući Šimuna farizeja koji ga je pozvao na objed te je tada u kuću upala jedna žena nimalo uzorna života i bacila se Isusu do nogu plačući iz dna duše? Ne znamo, ali sigurno znamo da je Magdalena u Isusu otkrila uzor života, a u njegovoj nauci Božju ljubav koja ni nju nije napustila. Činjenica je da se nakon susreta s Isusom njezin život radikalno promijenio. Iz njezinog primjera vidimo kako je moguće radikalno promijeniti svoj život, osloboditi se zla, napustiti neke poroke i početi iznova.

Biblija nam pokazuje i primjer Mojsija koji je bio vrlo nagle naravi, gotovo kriminalac: hladnokrvno ubija jednog Egipćanina da bi ga onda kao životinju zakopao u pijesak. Taj isti Mojsije postaje, nakon susreta s Bogom, utjelovljena blagost te u Bibliji piše da je bio najkrotkiji, najponizniji čovjek na zemlji. Ovdje bismo mogli navesti beskrajnu listu osoba iz povijesti Crkve koje su u javnosti bile poznate po svom grješnom životu, a kasnije su postale veliki sveci i predivni uzori.

Ovo svjedoči da je moguće promijeniti život, osloboditi se određenih poroka i mana i postati bolji, svetiji, iako se neki opravdavaju kako se ne mogu promijeniti, pa jednostavno vele: „Takav sam!“ ili „To je jače od mene“. Međutim, sigurno nije tako, nego je problem što osoba nema volje uložiti malo više snage da neke negativnosti iz svog života ukloni. Tu sigurno manjka i jači susret s Bogom koji omogućuje čovjeku da bolje vidi samoga sebe, da jasnije uoči svoje mane ili svoje nastranosti te dobije od Boga dodatne snage da se svega toga oslobodi. Jasno, ne možemo očekivati da sve to Bog učini bez naše suradnje. Ako je to mogla Marija Magdalena, može i svaki od nas. I još jednu važnu stvar treba istaknuti: kada čovjek promijeni svoj život, bez obzira koliko taj život prije bio grješan, Bog njegovu prošlost zaboravlja. Neće mu je nikada predbacivati. Bog se samo raduje što je taj život sada postao uzoran. Magdalena, bez obzira na njezinu prošlost, postala je, možda i najdraža Isusova učenica. Bog čovjeka gleda kakav je sada i što želi postati u budućnost, a ne kakav je bio u prošlosti.

Slavimo danas i obljetnicu posvete naše katedrale. Posvećena je na ovaj dan točno prije 20 godina. Radujemo se i zahvaljujemo Bogu na tome. Mržnja može ubijati i rušiti, zlo može razarati i usmrćivati, ali vjera i ljubav mogu sve iznova izgraditi i oživjeti, učiniti još boljim i ljepšim.

Slušali smo apostola Pavla koji veli nama vjernicima: „Vi ste Hram Božji i Duh Božji prebiva u vama“. Ako su vjernici uistinu Božji hram, ako Duh Sveti boravi u njima, onda su oni garancija da će i kameni hramovi, prije ili kasnije, biti iznova podignuti. Tome je svjedok i ovaj grad i ova katedrala. Ako mi prestanemo biti Božji hram, onda će nam i ovaj sagrađeni hram malo koristiti. Bog najprije želi biti u srcu čovjeka jer On i čovjeka nosi u svom srcu. Zato Isus govori Samaritanki kako istinsko klanjanje Bogu započinje u nutрини čovjeka. U svojoj Veliko svećeničkoj molitvi izriče Ocu svoju najveću želju: da on ima mjesta u srcu svojih učenika. U tom smislu Isus veli Zakeju: „Danas želim boraviti u tvojoj kući“.

Isus želi Zakeja susresti u njegovoj kući, tj. u njegovoj nutрини. Tu se događa pravi susret između Boga i čovjeka. Ako čovjek ne osjeti Boga u svojoj nutрини, neće ga osjetiti ni u kakvoj crkvi bez obzira kako lijepa bila.

U prvom čitanju čuli smo izvješće iz Knjige Kraljeva o posveti veličanstvenog hrama koji je dao sagrađiti kralj Salomon. Koliko god je taj hram bio veličanstven u svojoj ljepoti, Salomon je u jednom trenutku ostao zapanjen i s pitanjem nevjerice: „Zar će Bog zbilja boraviti s ljudima na zemlji?“ Ta nevjerica prati čovjeka sve do danas. Toliki su i među vjernicima koji teško prihvaćaju istinu da je Bog prisutan u ljudskoj povijesti, da je Bog iz ljubavi prema čovjeku postao čovjekom i nastanio se među nama. Bog će s ljudima boraviti na zemlji, boravit će u kući koju su mu ljudi podignuli u čast, sve dok i

Ljudi budu boravili u toj kući i imali Boga u svom srcu. Bog će u hramu ostati dok će i jedna osoba dolaziti pokloniti mu se u hramu i zahvaliti mu. Izraelci su dolazili u Hram, ne da nešto vide, jer u Hramu nema ništa. Nema nikakvih kipova i slika velike umjetničke vrijednosti zbog kojih, kako znamo, mnogi obilaze po našim crkvama i to im je nažalost, jedini razlog zbog kojeg u crkve zalaze. Izraelac ne dolazi u hram da bi nešto vidio, nego da bude viđen i to ne od ljudi nego od Boga. To je pravi motiv dolaska u hram ili crkvu: da budemo viđeni od Boga, da Bog vidi kako smo mu zahvalni, trebamo ga, bez njegove pomoći ne možemo. Bog nam onda tu pomoć neće uskratiti.

Salomon moli Gospodina da njegove oči obdan i obnoć budu otvorene nad Hramom koji je izgrađen i koji se posvećuje Bogu te da Bog usliši molitve naroda koji će u ovaj hram dolaziti od Boga milost prositi. Ovu istu molitvu i mi danas upućujemo Gospodinu za sve koji pohađaju ovaj hram u našem gradu koji je posvećen prije 20 godina te da u njemu nađu utjehu i olakšanje, pomoć i uslišanje.“ Biskup je na kraju pozvao:

„Molimo i Mariju Magdalenu, dragu Isusovu učenicu, da kod svoga Učitelja trajno zagovara naš grad, sve koji u njemu obnašaju odgovorne dužnosti, da naš grad bude sretno i blagoslovljeno obitavalište svih njegovih stanovnika. Amen.“

s. Robertina Medven

Franje Puškarić

BISKUP KRIŽIĆ PREDVODIO JE MISNO SLAVLJE PRIGODOM 26. OBLJETNICE VRO MEDAČKI DŽEP

U ponedjeljak 9. rujna u 9 sati u gospićkoj katedrali Navještenja BDM, biskup gospićko-senjski mons. Zdenko Križić predvodio je misno slavlje prigodom 26. obljetnice VRO Medački džep u prisustvu hrvatske vojske, policije, branitelja, roditelja, djece poginulih branitelja te predstavnika državnih, županijskih i gradskih vlasti među

kojima ministar Tomo Medved, župan ličko-senjski Darko Milinović, gradonačelnik gospićki Karlo Starčević i drugi. Koncelebrirali su kancelar i tajnik Mišel Grgurić, domaći župnik Mario Vazgeč, ravnatelj Caritasa Luka Blažević, vojni kapelan u Slunju Milenko Majić, asistirali su đakon Mario Kralj te bogoslovi Bruno Lovaković i Domagoj Tujmer. Pjevanje je predvodila Klapa „Sveti Juraj“ Hrvatske ratne mornarice.

Biskup je izrekao sljedeću propovijed u kojoj se posebno obratio hrvatskim braniteljima:

„Veliki biblijski patnik Job ima zanimljivu definiciju ljudskog života na zemlji kad veli: „Čovjekov život na zemlji je vojska“ (7,1). S ovim je vjerojatno, htio reći kako on čovjekov život na zemlji vidi zapravo, kao stalnu borbu: borbu protiv sila zla koje su u nutрини čovjeka i oko njega.

Sveti Pavao je također na toj liniji kad za sebe veli. „Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao.“ (2 Tim 4,7). On čovjeka kršćanina definira kao borca, kao onog koji mora biti u stalnoj borbi jer su životne okolnosti takve, ili se boriti ili dopustiti poraz. Stoga, poziva sve: „Obucite se u bojnu opremu Božju da se možete suprotstaviti napadima Zloga“ (Ef 6,10-11). Znamo da nije lako biti krjepostan, dobar, pošten, istinit, velikodušan, uslužan, jer čovjek ove vrline ne postiže bez velike borbe sa samim sobom i zlom oko sebe. Za biti loš nije potrebna nikakva borba. To ide samo od sebe. Dovoljno je da se čovjek malo zanemari i zapusti, ne radi na sebi: izrasti će mane kao gljive poslije kiše. Korov i drač nije potrebno obrezivati, ni zalijevati, niti okapati. Rastu sami od sebe i okupiraju sve više prostora. Mnogi prognanici znaju da su, vrativši se nakon dužeg vremena, našli kuće, vrtove i cvijetnjake u draču i korovu, gotovo neprepoznatljive.

Pored naših unutarnjih neprijatelja s kojima se treba boriti, postoje i oni vanjski koji djeluju po ljudima koji su se odali zlu. Vi dobro znate kakva je bila obrana Domovine od onih koji su sve pred sobom rušili, kojima ništa nije bilo sveto. Itekako je teško sačuvati unutarnje ljudske i duhovne vrijednosti u lošem i zlom ambijentu, ostati dobar, pošten, plemenit u situaciji kada te drugi gazi i ponižava! Međutim, Isus nam svjedoči da to nije nemoguće. Pokazao je i to da dobro pobjeđuje zlo, da zli ljudi nemaju budućnost: oni nestaju u sramoti i zaboravu, a slavi se dobre i plemenite. Zato Isus ne dopušta činiti zlo niti neprijateljima. Apostol Pavao zato piše prvim kršćanima: „Nikome ne vraćajte zlo za zlo! Marljivo nastojte činiti dobra djela pred svim ljudima“ (Rim 12,17).

Apostol Petar pak piše: Ne vraćajte zlo za zlo, ni uvredu za uvredu, već naprotiv blagoslivljajte ... Tko uistinu hoće iskusiti sretne dane ... neka se ukloni od zla i neka čini dobro; neka teži za mirom i neka ga nastoji postići, jer Gospodin ima oči nad pravednicima i uši svoje priklanja molitvama njihovim, a lice se Gospodnje okreće protiv onih koji čine zlo“ (1Pt 3,9-12).

Sjećamo se našeg pokojnog kardinala Kuharića koji je za vrijeme rata s oltara pozivao da se ne uzvraća zlo za zlo, jer zlo nikada nema definitivnu pobjedu, ono će jednom progutati onoga koji ga čini. Ovo ne znači pasivno dopustiti da nas zlo gazi i satire. Imamo pravo braniti se. Biblija je puna pohvala za ljude koji su se borili te za slobodu svoje vjere i domovine živote dali. Njihove se žrtve slave. I Bog je uvijek na strani takvih pa je zato i nazivan „Gospodin nad vojskama“.

Dragi branitelji, zahvalni smo vam za vaše žrtve. Obranili ste domovinu i podarili nam slobodu koju stoljećima nismo imali. Mnogi ste u obranu domovine išli s krunicom oko vrata. Ona je bila znak vjere i pouzdanja u Boga i u konačnu pobjedu. Pobjeda je ostvarena, ali krunicu nemojte skidati s vrata. Govorim to u duhovnom smislu. Potrebna je daljnja borba na više fronti. Sami najbolje znate kako je bilo teško i krvavo obraniti i stvoriti domovinu, ali nije puno lakše sačuvati je i izgrađivati. Nije mali broj onih kojima nije drago što je Hrvatska obranjena i što je izborila svoju slobodu i neovisnost. Zato koriste svaku priliku da Hrvatsku blate i prikazuju svijetu kao zemlju

nasilja, nepravde, nacionalne netrpeljivosti. Svaki i najmanji incident koriste da cijelu Hrvatska prikažu kao incidentnu i faktor nestabilnosti u regiji. Zbog ovoga je važno nastaviti obranu Hrvatske i opet je tu vaša uloga od neprocjenjivog značenja. Nije to obrana oružjem nego istinom, ali traži se ne manja hrabrost da se raskrinka laž i manipulacija. Nažalost i mnogi mediji pridonose takvom odnosu prema Hrvatskoj domovini, neprestano šireći pesimizam, serviraju, gotovo s prezirom, slike pojedinaca koji napuštaju Hrvatsku, kao da žele kod većine naroda proizvesti određenu antipatiju prema vlastitoj domovini. Važno je boriti se i opirati ovakvim tendencijama. Mi svi znamo da nam u domovini nije sve sjajno. Istina, za to su krivi mnogi, ali se ne smije zaboraviti da smo započeli iz ruševina.

Znamo da se, uz sve ovo, morate boriti oko očuvanja ugleda i dostojanstva Hrvatskih branitelja koje određene snage neprestano nastoje okaljati i ocrniti te umanjiti vrijednost vaših žrtava za slobodu i neovisnost domovine.

Ima mnogo onih koji o vašim žrtvama više uopće ne govore niti ih poštuju, ali zato gdje god mogu govore o vašim privilegijama koje tobože, uživajte, o visokim mirovinama koje imate, a ne žele vidjeti tolike branitelje koji su si život oduzeli jer nisu znali kako isplivati iz ekonomske ili zdravstvene bijede u kojoj su završili; potom govore toliko o lažnim invalidima kao da su skoro, svi takvi, o ratnim zločinima koji su učinjeni stavljajući ih na dušu braniteljima gotovo generalizirajući, i štošta drugo. Čine sve kako bi što više ocrnili vašu sliku i predstavili vas samo kao teret društva. Često puta ti isti koji govore o vašim privilegijama, davali su vam za vrijeme rata velikodušno privilegije da budete u prvim redovima, na prvim crtama obrane, dok su se oni, ili njihovi očevi, ponizno povukli duboko u pozadinu. Ne bojte se! Veći dio našeg naroda nije zaboravio vaše žrtve. Nećete izgubiti zahvalnost i dostojanstvo! Daljnja izgradnja domovine kakvu ste sanjali kad ste se za nju borili, kao velika fronta borbe još je pred vama. I tu se od vas očekuje veliki doprinos. Nastavite se boriti, s krunicom oko srca, za ljudske i duhovne vrijednosti u našoj domovini: za poštenje, za pravednost, za solidarnost, za istinu, za život!

Sve više se u naš narod žele unijeti sumnjive vrijednosti, ili se želi narod uvjeriti da su vrijednosti i ono što nisu vrijednosti. Moćnici ovoga svijeta s novcem žele ovladati i ljudskim savjestima tako da tzv. vrijednostima koje to nisu, narušavaju, zapravo,

Ljudsko dostojanstvo i dostojanstvo obitelji. Svi mi vidimo kolika je moć medija i kako moćnici s njima žele promijeniti kriterije vrijednosti. Nerijetko se prave vrijednosti ismijavaju, a ono čega bismo se morali stidjeti predstavljaju kao vrijednost ili kao ljudsko pravo ili pravo žene, i na tome se inzistira na sve moguće načine. S druge strane, nažalost, nema ni približno takve zauzetosti za ono što zaista opterećuje narod i čovječanstvo a to su: glad, siromaštvo, nepismenost, i druge vrste bijede u svijetu. Nije nam cilj proglasiti ovaj svijet pokvarenim i pozvati na borbu protiv njega, nego ne dopustiti da ovaj svijet s nekim svojim ponudama i zavodljivostima potisne božanske vrijednosti i ubije vjeru u srcima ljudi.

I apostol Pavao je u svoje vrijeme upozoravao prve kršćane u Rimu da se ne prilagođuju ovome svijetu (12,2). Pavao vidi opasnosti baš u tome da mnogi žele kršćanima nametnuti neke vrijednosti koje su u suprotnosti s istinskim vrijednostima Evanđelja Isusa Krista. Potrebna je danas velika borba za očuvanje nekih istinskih vrijednosti. U današnjem evanđeoskom odlomku vidimo da je Isusu najveća vrijednost čovjek, napose nemoćni čovjek. Moćnici toga vremena, farizeji i pismoznanci, protive se da Isus subotom ozdravi ovog čovjeka usahle ruke. Za njih nije važan ovaj jadni čovjek nego neki njihovi zakoni ili ideologija koji su veći od čovjeka. Isus, prije nego će diskutirati s tim moćnicima, poziva tog čovjeka da stane u sredinu i tada započinje diskusiju. Čovjek treba biti u sredini. Kada čovjek nije u sredini, onda u sredinu dolaze različite ideologije, zakoni, različiti interesi i slično. Kada se iz središta potisne čovjek, s njim je iz središta potisnut i Bog. On više nije kriterij dobra, nego to postaje čovjek, odnosno moćnici ovoga svijeta.“

Biskup je propovijed zaključio riječima svetog Pavla iz najstarijeg spisa Novoga zavjeta Prve poslanice Solunjanima: „Braćo, živite međusobno u miru ... Opominjte neuredne, sokolite malodušne, pomažite slabe, budite strpljivi sa svima ... Uvijek nastojte promicati dobro i jedan prema drugome i prema svima“ (5,14-15). Amen.

Nakon sv. mise prisutni su se okupili ispred spomenika braniteljima na trgu Bl. Alojzija Stepinca gdje je biskup Križić predvodio molitvu odrješenja za pokojne i poginule branitelje i civile u Domovinskom ratu.

s. Robertina Medven

PORUKA GOSPIĆKO-SENJSKOG BISKUPA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA ZA KATEHETSKU NEDJELJU

22. rujna o. g. (na 25. ned. kroz. god.).

Draga braćo i sestre, dragi roditelji, djeco i mladi, dragi učitelji i vjeroučitelji, svećenici i suradnici!

Na kraju svake godine, odnosno, svake školske godine, većina nas ustanovi da je godina brzo prošla. Poznata izreka veli: „Vrijeme je svakome jednako dugo, ali ne i podjednako korisno.“ U tom smislu Sveto pismo nam govori da se vrijeme ne mjeri i ne vrjednuje samo po trajanju nego, prije svega, po sadržaju koji smo u njega uložili. I u životu čovjeka nije najvažniji broj godina nego njihov sadržaj.

Mudrac zato moli Boga: „Nauči nas dane naše brojiti da steknemo mudro srce“ (Ps 90,12). Svi mi znamo brojiti i dane i mjeseci i godine, ali pored tog numeričkog brojenja postoji i ono mudrosno. U tom mudrosnom brojenju ne broje se svi dani, svi mjeseci i sve godine, nego samo one u koje smo ugradili vrijedne i dobre sadržaje. To znači da u životu može biti i praznih dana, mjeseci pa i godina. To vrijeme se onda ne računa jer ono ne pripada životu budući da je ostalo prazno vrijednostima, prazno života.

Zato je mudro vrjednovati i proteklu godinu, promisliti u sebi ili naglas, unutar svojih obitelji ili zajednica, sve ono što se u njoj proživjelo, što je bilo uspješno, ali i ono što ne bismo željeli ponoviti u godini koja je pred nama. Prošlost, odnosno povijest, postaje tako učiteljica života. Bez ovoga bit ćemo osuđeni samo na ponavljanje pogrešaka iz kojih nažalost, ništa ne naučimo.

Manja nam djeca nisu u stanju ozbiljno analizirati prethodnu godinu, ali odraslija djeca, njihovi roditelji, vjeroučitelji, učitelji i svećenici, jesu. Ovo je posebno važno za roditelje, bez obzira s kakvim školskim uspjehom je njihovo dijete završilo prethodnu godinu. Na koncu, za cjeloviti rast djeteta i mlade osobe nije uspjeh u školi jedini kriterij vrjednovanja završene školske godine. Jednako je važno, još i važnije, procijeniti usvaja li njihovo dijete i druge vrijednosti, kako one čisto ljudske tako i duhovne?

Dragi roditelji, ovo je najdelikatnije razdoblje vaše djece u njihovom odrastanju, kada su im duše kao vosak u koji se lako mogu utisnuti krjeposti, ali nažalost, i mane. Stoga je od iznimne važnosti da roditelji ispituju i sami sebe u smislu: koje su vrijednosti pružali i prenosili svojoj djeci? Je li im život takav da djeca iz njega mogu nazirati jasan putokaz i jasne smjernice svog životnog puta?

Jedan kršćanski roditelj ne smije zanemariti odgoj u vjeri i u evanđeoskim vrijednostima svoga djeteta. To ne ide samo od sebe ili mislite da su zato zaduženi neki drugi: vjeroučitelji i svećenici. Oni ne mogu nadomjestiti ulogu roditelja u formaciji srca i duše djeteta. Nemojte, dragi roditelji, da vam kasnije bude jako žao što su vam djeca ostala bez tih vrjednota ili su ih primili vrlo malo, jer tu prazninu djece mogli biste jednom i vi sami negativno osjetiti.

Djeca imaju, urođeno, vrlo osjetljivu dušu za vjerski odgoj. Nemaju doduše, svi jednaku otvorenost, ali nema niti jednoga koje nema religioznu antenu. Međutim, ako ta antena nema što hvatati, ako od roditelja ne dolaze pozitivne frekvencije, onda je antena beskorisna i možda će, malo-pomalo, posve izgubiti sposobnost primanja duhovnih signala.

S ovim ne želimo umanjiti ulogu svećenika i vjeroučitelja. U njima djeca trebaju vidjeti ono sveto i božansko o čemu im govore i propovijedaju. Sâm Isus to traži od svojih učenika koje šalje navješćivati Radosnu vijest te im veli: „Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.“ (Mt 5,16). Dakle, iza navješćaja da bude učinkovit mora stajati život, jer navješćaj bez toga postane čak kontraproduktivan.

U cijeloj povijesti spasenja može se jasno vidjeti velika odgovornost pastira i navjestitelja. Kad oni zataje, tada i vjera u narodu gubi svoju snagu, a Bog biva potisnut na marginu života. Ne smiju nikada zaboraviti upozorenje koje je Bog dao duhovnim pastirima, po starozavjetnim prorocima, u kojima ih smatra odgovornima za bijedno

duhovno i moralno stanje svoga naroda (Ez 34,1ss). Kako je žalosno kada pastiri (svećenici i vjeroučitelji) razočaraju Boga!

Djeca i mladi naša su najveća briga. Od njih zavisi budućnost i Crkve i našeg naroda, a od nas zavisi njihova formacija i njihovi životni izbori. Odgovornost je, stoga, svih nas da mladima damo dobre sadržaje, budemo im uzori i tako u njima potičemo želje za plemenitim idealima i za istinskim vrijednostima. A normalno je da će djeca željeti ono što žele i njihovi uzori, napose njihovi roditelji i odgajatelji u školi i crkvi. Naša biskupija je ovu novu pastoralnu godinu proglasila Godinom mladih, godinom našeg posebnijeg nastojanja da mladima pružimo više vrijednih ponuda koje će ih duhovno obogatiti, približiti im Boga i oduševiti za evanđeoske vrijednosti.

U tom smislu želim našim roditeljima, vjeroučiteljima, nastavnicima u školama i svećenicima da ostave pozitivne biljege u srcima i dušama naše djece i mladih da bi oni uzrasli u vrijedne ljude i dobre kršćane i tako postali jamci bolje budućnosti naše domovine i naše Crkve.

Neka Gospodin tijekom ove nove školske godine prati svojim blagoslovom djecu i mlade kao i sve one kojima su oni povjereni da svi porastu u mudrosti i milosti, u znanju i blagotvornom djelovanju.

U Gospiću, 9. rujna 2019.

+ Zdenko Križić, biskup gospičko-senjski

DAN KRUHA I ZAHVALNOSTI U OSNOVNOJ ŠKOLI I U KATEDRALI

Osnovna škola dr. Jure Turića Gospić i ove je godine, u četvrtak 3. listopada 2019. proslavila Dan kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Učenici su zajedno s učiteljima ukrasili stolove u razredima i u glavnom holu škole krušnim proizvodima i kolačima koje su pripremili uz pomoć svojih majki i baka, plodovima zemlje i starim predmetima koji su se koristili nekada u domaćinstvu za pripremu hrane. Sve učenike među

kojima i članove školske folklorne skupine „Degenija“ u narodnim nošnjama, učitelje, stručne suradnike i ostalo osoblje škole te gospičkog župnika preč. Marija Vazgeča, pozdravio je ravnatelj škole Ivica Radošević. Učenici drugih i četvrtih razreda izrekli su recitacije Korica kruha i Bogu hvala. Nakon toga, preč. Vazgeč blagoslovio je kruh, kolače i plodove zemlje. Dio proizvoda darovan je Učeničkoj zadruzi „Vodarica Marta“ za ponudu posjetiteljima manifestacije „Jesen u Lici“ koja se održala u Gospiću, od 4. do 6. listopada 2019..

U nedjelju 6. listopada 2019. Dan kruha i zahvalnosti obilježen je također, u gospićkoj katedrali gdje je misu u koncelecijaciji s biskupijskim kancelarom i biskupovim tajnikom preč. Mišelom Grgurićem predvodio gospićki župnik preč. Mario Vazgeč. Vjeroučenici su kod prinosa darova na oltar prinijeli Bibliju, voće i povrće, kruh i hostije, vino i vodu, dok je vjeroučiteljica Jelena Majer čitala prigodne tekstove. Na kraju mise učenici drugih i četvrtih razreda izrekli su recitacije Korica kruha i Bogu hvala. Prostor ispred oltara bio je ukrašen vinovom lozom, krušnim proizvodima i plodovima zemlje. Pored toga, župljani su imali priliku pogledati malu izložbu učeničkih radova na temu kruha i plodova zemlje koja je bila pripremljena na panou kod izlaza iz katedrale.

Franje Puškarić

GOSPIĆKI VJEROUČENICI PODRŽALI INICIJATIVU „MILIJUN DJECE MOLITVA ZAJEDNO“

Inicijativa „Milijun djece molitva zajedno“ koju je pokrenulo Međunarodno katoličko djelo Papinskog prava Crkva u potrebi i ove godine održana je u Hrvatskoj, kao i u drugim državama, 18. listopada 2019. Sudjelovanjem u ovoj inicijativi djeca uče molitvu krunice, odgaja ih se za sudjelovanje u listopadskim pobožnostima, za mirotvornost, solidarnost i katolicitet Crkve i povezuje s vršnjacima koji u svijetu mole na istu nakanu. Budući da na dan održavanja inicijative na svjetskoj razini u našoj školi nije bilo nastave zbog cirkularnog štrajka, naša škola, vodeći se mišlju da se može moliti bilo kada i bilo gdje, podržala je ovu inicijativu tjedan kasnije, 25. listopada 2019.

Podržali su je učenici prvog, drugog, četvrtog i osmog razreda pod vodstvom vjeroučiteljica Mirele Miočević, Jelene Majer, Leonarde Ružičke i vjeroučitelja Franje Puškarića. U holu škole izmolili su zajednički deseticu krunice (prvo otajstvo svjetla), a potom ispred škole s krugovima u bojama složili veliku misijsku krunicu te se fotografirali s ravnateljem škole Ivicom Radoševićem.

Vjeroučitelji

GODIŠNJI SUSRET ŽUPNIH-PASTORALNIH VIJEĆA GOSPIČKO-SENSKE BISKUPIJE U OTOČCU

U nedjelju 20. listopada održan je u Otočcu redoviti godišnji susret župnih pastoralnih vijećnika Gospičko-senske biskupije koji je uključivao Službu riječi i predavanje profesora pastoralne teologije na Teologiji u Rijeci dr. Nikole Vranješa na temu „Župna pastoralna vijeća u župnoj zajednici“.

Susret koji je okupio stotinjak vijećnika i desetak svećenika iz većine župa svih šest dekanata biskupije započeo je u župnoj crkvi Presvetog Trojstva pozdravom domaćina susreta i biskupijskog povjerenika za župna pastoralna vijeća mons. mr. Tomislava Šporčića koji je poručio: „Danas smo se okupili na Misijsku nedjelju, jer svi smo mi misionari koji se borimo da Riječ božja prodre u srca svih ljudi. Zatim je održana Služba riječi koji je predvodio generalni vikar biskupije mons. Mr. Marinko Miličević. On je progovorio o važnosti molitve kroz koju nas Bog brani u svim životnim poteškoćama. Moliti valja svagda i u njoj moramo biti postojani a svoj mentalni sklop moramo

pretvoriti i molitveni. Najbolji primjer za to nam je Isus Krist koji je bio u stalnoj molitvenoj relaciji. S 12 godina je otišao u hram, molio se kod krštenja u Jordanu, 40

dana je proveo u pustinji a svake subote je odlazio u sinagogu za novi elan za evangelizaciju. Sv. Ivan Pavao II. je kada je postao papa je za svoj najvažniji posao je istaknuo molitvu. Molitva treba biti iz srca, kroz nju trebamo gledati u Boga kroz svoj život. Molitva treba biti spontana ali se treba znati vratiti i na formativnu, zaključio je svoje obraćanje mons. Miličević.

Susret je nakon pauze nastavljen u kino sali Gackog pučkog otvorenog učilišta. Biskupijski povjerenik za pastoral mons. Šporčić je podsjetio na redovitost ovakvih susreta još od pastoralne godine 2004/05. kada je bila godina euharistije za cijelu Crkvu, a od tada se svake godine na tom susretu i službeno predstavljala tema Gospićko-senjske biskupije za nastupajuću pastoralnu godinu. Zatim je predstavio predavača dr. Nikolu Vranješa koji je govorio o temi „Župna pastoralna vijeća u župnoj zajednici.

U prvom dijelu je govorio o aspektima pastoralu u djelovanju ŽPV-a, o onome što su ona i što trebaju biti. Na tom polju ima dosta izazova od 1983. godine kada je donesen novi kodeks Kanonskog prava . Vijeća se oformljuju svake 4 godine, no iskustva s njihovim djelovanjem, barem prema mišljenju predavača iz Riječke nadbiskupije nisu najbolja. Postoji dualnost mišljenja da su ona ili elitni klub po volji ili nasuprot župnika ili župni parlament. Istina bi trebala biti u sredini. Župni vijećnici bi trebali biti eminentni svjedoci žive vjere u sredini i zauzeti oko poslanja Crkve. Svatko od nas treba biti misija sam sebi i raditi na svojoj osobi da budemo zauzeti vjernici. ŽPV nije elitni klub već osobe koje se odlikuju živom vjerom i životom da kao takvi predstavljaju zajednicu i da kao takvi donose najbolje odluke za župu. Njihovo djelovanje ne treba svesti samo na savjetodavnu ulogu i svećenici se tu ne smiju ponašati klerikalistički. Niti jedan svećenik ne može sam donositi sve odluke, te treba tražiti pomoć bližnjega kod donošenja odluka. Klerikalci misle da sve mogu sami i da za to traže povlastice. Još je papa Ivan Pavao II istaknuo opasnosti klerikalizma u svojoj pobudnici Radost evanđelja. Problem je i paternalizam koji tretira vjernike na infantilizirajući način. Svećenici i vjernici trebaju na temelju savjeta doći do što boljih zaključaka te raditi na duhovnim i socijalnim predispozicijama župe. Primarno treba raditi na pastoralu kao susretu s Bogom i braćom i sestrama. Pri tome je bitna kvaliteta naše vjere, koliko je zdrava i izgrađena koliko se stalno nadograđuje. Jer, nije dobar vijećnik onaj koji je dobar glazbenik i pjevač a slab vjernik te razbija župnu zajednicu. ŽPV je vjerska zajednica susreta u vjeri. Vijećnici su osobe koje se okupljaju i povezuju te grade zajedništvo . Raj je u konačnici savršeno zajedništvo s Bogom a pakao je prekid relacija s Bogom, pa je naše teološko znanje i iskustvo razlog da Bog od nas više očekuje.

Dr. Vranješ je u konačnici progovorio i o pastoralu mladih i obitelji kao najvažnijih područja rada ŽPV-a. narednu godinu koja je u znaku Godine mladih. Nije dovoljno samo ići u crkvu, već se treba angažirati, zaključio je mons. Miličević te od narednih susreta istaknuo susret Caritasovih djelatnika u Ličkom Osiku, proslavu 20. obljetnice od osnutka biskupije u Gospiću 25. ožujka 2020. koju će predslaviti zagrebački nadbiskup Josip Bozanić, te biskupijsko hodočašće u Rim od 16. do 21. veljače.

Zvonko Ranogajec

HOLYWIN – SVETOST POBJEĐUJE

Mladi gospićke katedralne župe Navještenja BDM već nekoliko godina organiziraju „Holywin – Svetost pobjeđuje“, večernji duhovni sadržaj uoči svetkovine Svih svetih. Duhovni program Holywin započeo je euharistijskim slavljem koje je predvodio vlč. Mario Vazgeč, gospićki župnik. Nakon svete mise vjernici, a posebno mladi, okupili su se u dvorani Biskupijskog Caritasa gdje su gledali dokumentarni film o životu i djelovanju velikog blaženika hrvatskog naroda Ivana Merza. Gospićko-senjska biskupija pastoralnu godinu 2019./2020. proglasila je Godinom mladih. Upravo je bl. Merz - „Kristov orao“, onaj koji je okupljao mladež oko Krista i onaj koji svojim životnim primjerom i danas svjedoči mladim naraštajima da je navrijednije blago biti Kristov učenik.

Nakon filma, duhovni program nastavljen je u Katedrali euharistijskim klanjanjem koje je predvodio vlč. Mišel Grgurić, kancelar i biskupov tajnik, a pjesmom i molitvama animirali su mladi župe Gospić predvođeni svojim vjeroučiteljem Denisom Žunićem. Za vrijeme euharistijskog klanjanja svećenici su bili na raspolaganju vjernicima da se pomire s Bogom u sakramentu svete ispovijedi. Na euharistijskom klanjanju vjernicima su se pridružili i biskup ordinarij mons. Zdenko Križić i biskup u miru mons. dr. Mile Bogović, koji su kao pastiri dali potporu vjernicima da ustraju na životnom putu svetosti.

SVETKOVINA SVIH SVETIH NA GROBLJU SVETE MARIJE MAGDALENE U GOSPIĆU

Gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić na svetkovinu Svih svetih, u petak 1. studenoga 2019. predvodio je misno slavlje u kapeli Svih svetih na gospićkom groblju Sv. Marije Magdalene u 10 sati. Koncelebrirali su: kancelar i biskupov tajnik preč. Mišel Grgurić i domaći župnik preč. Mario Vazgeč. Asistirali su đakon vlč. Mario Kralj i bogoslovi: Domagoj Tujmer, Bruno Lovaković i Igor Lulić. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi istaknuo da današnji i sutrašnji dan pohađamo grobove naših pokojnih za koje molimo, s njima razgovaramo i na taj način pripremamo i sami sebe za bitni dio ljudskog života, a to je smrt. Cijeli život je škola, učenje, da bi se znalo dostojno umrijeti. Svjesni smo da će svakome od nas doći smrtni moment kada ćemo i sami ponoviti zadnje Isusove riječi na križu: „Svršeno je.“

Biskup je zatim, pozvao vjernike, koji su ispunili kapelu i prostor ispred nje, kako se trebamo spremati i prijeći taj put od života do smrti, put od života do Života, do uskrsnuća. „Biblija veli da je čovjek uzet od zemlje te je tako u rodbinskom odnosu s njom, naziva je majkom i toj se zemlji od koje je uzet vraća. Međutim, čovjek nije samo zemlja. Bog je u njega udahnuo svoj Duh i zato je čovjek postao živa duša.

Jedino je čovjek nositelj tog Božjeg Duha i zato njegov život i njegova smrt ne mogu biti jednaki životu i smrti životinja ili drugih stvorenja. Od svih vidljivih bića samo je čovjek stvoren kao slika Božja. Bog mu nije dao svoju sliku da bi onda tu istu sliku uništio, satro. Čovjek može u sebi narušiti sliku Božju, ali Bog to neće nikada. Bog je tu sliku dao sa željom da ona bude vječna. I tu želju utisnuo je u dušu čovjeka i zato se čovjek ne miri sa smrću, nego želi vječnost.

Biblija o smrti ljudi koji su bili prijatelji Božji, govori da umiru sretni s osjećajem da idu u život. Tako veli za Abrahama, Izaka, Jakova, Josipa, Mojsija. Jušua na dan svoje smrti ne govori da danas završava životni put nego: 'Ja krećem danas na put kojim je svima poći.' (23,14). To je novi put, put novog života koji nema svoga kraja. Poruka je jasna: vjernost Bogu je jamstvo života, jamstvo vječnosti. Nema nigdje drugog jamstva. Čovjekov život je u Bogu. Ili kako Isus odgovara onima koji su vjerovali u Boga, ali nisu vjerovali u uskrsnuće i drugi život: 'Niste li čitali što vam je Bog rekao: ja sam Bog Abrahamov, Bog Izakov i Bog Jakovljev. A Bog nije Bog mrtvih nego živih'" (Mt 22, 31-32).

Biskup se potom, osvrnuo na moderno društvo koje sve više negira Boga te grčevito nastoji naći rješenje za smrt, bez Boga. Želi pošto-poto smrt ukloniti iz života ljudi, ali svi pokušaji završavaju u prazno. Biskup je nastavio: „Čovjek, istina, u sebi žudi za vječnošću života ali hoće to postići bez Boga. Rezultati su nikakvi. Tjeskoba sve više uzima maha, jer čovjek jasno vidi da ga to nadilazi i da svojim snagama to ne može ostvariti. Ako već ne može svladati ili isključiti smrt iz svog života, nastoji sam odlučiti do kada će živjeti i kada će umrijeti. Zato se toliko govori o abortusu i o eutanaziji ... Toliki uopće ne žele govoriti niti slušati govor o smrti. Još nekako slušaju o smrti drugih, ali pod uvjetom da nema nikakve veze s njima. Žele pobjeći od smrti ili se barem osloboditi straha i tjeskobe u odnosu na smrt, ali to ne ide. Bježeći od smrti, ne

pripremaju se za smrt, nego za prelazak u ništa, što opet ne ide nikako bez tjeskobe i osjećaja da je cijeli život besmislen.

Mnogi su praznim frazama željeli dati odgovor na problem smrti, pa su se tako mogle čuti parole: 'Dok smo mi živi smrti nema, kada dođe smrt onda neće više biti nas.' Ili ona druga fraza: 'Ne boj se smrti, s njom ne završava sve, ostaju živjeti drugi iza tebe.' Kako pojednostavljeno rješenje! Koga ovo može utješiti?"

Biskup je istaknuo jedinu istinu „da samo vjera daje odgovor na problem smrti. Samo se snagom vjere dolazi do iskustva uskrsnuća i života. Bez vjere život ostaje prazan, bez smisla, a smrt postaje samo ruganje životu. Nažalost, mnogi žive bez vjere. Mnogi opet nisu protiv vjere nego su jednostavno indiferentni. A nije mali broj onih koji se deklariraju kao vjernici, ali imaju hladan odnos prema Bogu ili se ponašaju po onoj: 'Bog možda postoji, a možda i ne postoji.' Oni su vjernici 'za svaki slučaj'. Ovi donekle, vjeruju u Boga, ali Bog nema nikakav utjecaj na njihov život. Ima puno i onih koji su rođeni kao vjernici, ali to nikada nisu postali. Veliki kršćanski teolog Tertulijan piše: Kršćanin se ne rađa, kršćanin se postaje. Vjera mora biti čovjekovo uvjerenje, a ne samo tradicija. U ovakvih vjernika, vjera u uskrsnuće i život vječni ravna je nuli. Ako i priznaju da su vjernici, ne znaju u što vjeruju niti čemu se nadaju. Mnogi tako žive kao da ih se smrt ne tiče, kao da je smrt nešto što se tiče nekih drugih. Ne žele imati nikakav kontakt sa smrću i nikakvu blizinu smrti. Ta kultura uzima sve više maha. To se jasno vidi i iz nastojanja da se umiruće ili neizlječive bolesnike smjesti u bolnice ili hospicije samo da se slika smrti udalji od kuće. Većina ljudskih života se gasi u bolnicama ili staračkim domovima. Vidljivo je kako ni bolnice ne žele veliki broj registriranih smrti na svojim odjelima pa sugeriraju da se bolesnike vodi kući da umru u obitelji. I tako se to prebacuje s jedne na drugu stranu.

Postoji sve veći strah i od samog asistiranja umirućima. Mnogi žele biti što dalje i doći na sprovod kada je pokojnik već pokriven u lijesu. Kako je ovo žalosno! Čovjeku, pred rastanak s ovim životom, uskraćuje se blizina i ljubav. A to bi trebao biti poseban trenutak u životu onih koji ispraćaju bolesnika s ovog svijeta. Tko ima to iskustvo zna da se zadnje riječi umiruće osobe posebno pamte, prepričavaju, one ostavljaju poseban dojam jer su neki oblik testamenta dotične osobe. Kako se lako lišavamo takvih velikih iskustava.

Izbjegavanjem smrti drugih, ne pripremamo se za svoju smrt za koju svi znamo da će jednom doći. To ima i svoje posljedice. Tko ovako čini, mora računati s posljedicama - da će mu blizina

njegove osobne smrti biti samo tama, tjeskoba, očaj i beznađe. Čovjek vjere nije pošteđen straha od smrti, ali mu vjera daje svijetlo po kome on osjeća ono što dolazi iza smrti. Mnogi su imali iskustvo Božje blizine, radovali su se smrti s osjećajem da idu u novi život u kojem više nema suza ni boli. Doživljavali su smrt kao vrhunac života, kao njegovu puninu. Zato su smrt prozvali dies natalis, dan rođenja. Pouzdanje u Boga čini

smrt prihvatljivom i odgoni strah od smrti. Isus je umro smiren jer je imao neizmjereno pouzdanje u Oca. U tim zadnjim trenucima mogao je reći: Oče, u tvoje ruke predajem duh svoj, odnosno, život svoj.“ Biskup je završio propovijed s molitvom: „Neka nam Gospodin udjeli milost da svaki od nas može umrijeti imajući na usnama ove ili slične riječi. Amen.“

Nakon sv. mise, svi su u procesiji, predvođeni križem, pošli do središnjeg križa gdje je biskup Križić predvodio molitvu odrješenja za sve pokojne i blagoslovio groblje. Potom je na obližnjem grobu službenice Božje s. Žarke Ivšić, milosrdnice koja je prije 75 godina strijeljana i pokopana nedaleko kapelice Sv. Marije Magdalene, podnijevši mučeničku smrt, pozvao na molitvu za njezinu beatifikaciju te za pokojne svećenike koji počivaju na ovom groblju.

U gospićkoj katedrali sv. misu u 8 sati predvodio je biskup u miru mons. Mile Bogović, a večernju u 18 sati predvodit će župnik preč. Mario Vazgeč.

s. Robertina Medven

PREDSTAVLJANJE KNJIGE ‘NEPLANIRANO’

Gospić, 14.11.2019. Caritasova dvorana, dr. A. Starčevića 19. Knjiga ‘Neplanirano’ nastala je na temelju životne drame autorice Abby Johnson. Ona je sama radila kao ravnateljica (8 godina) u klinici za pobačaje u američkoj državi Texas. Najveći šok za nju je nastupio kada je prvi puta vidjela što je to zapravo abortus, gledajući reakcije djeteta koje je pobačeno. Abortusi su vođeni pod pokroviteljstvom organizacije Planned Parenthood – Planirano roditeljstvo. Suočavajući se s činjenicom da je svaki abortus zapravo pravo ubojstvo, odlučuje prekinuti sa svime. 2009. napušta taj dobro plaćeni posao, te se stavlja na stranu borbe za život nerođene djece. Abby je danas majka 8 djece, zagovornica prava nerođenih.

Abby je zapravo vidjela kako dijete bježi od sisaljke, koja u majčinoj utrobi najprije zdrobi dijete, usisa ga i izbaci van. To gledanje djeteta kako bježi od sisaljke, zapravo je slomilo njezino srce, vidjevši da je to živo biće koje se bezuspješno bori za svoj život. Do tada je mislila da kao ravnateljica radi dobre stvari, za prava žena. Nije zapravo ni sama jasno znala što se realno događa. Abby je još kao mala imala potrebu pomagati ljudima ali vremenom se adaptirala na ambijent koji se predstavlja sasvim normalnim, a zapravo je u službi smrti.

Mnogo ljudi je molilo za Abby da progleda i da se obrati. Ne samo da se ona obratila, nego je i klinika za pobačaje zatvorena. Ova knjiga nije korisna samo za neku određenu skupinu ljudi, nego je svestrana. Prije svega je preporučljiva za medicinsko osoblje.

Dok je Abby, još neobraćena, gledala ljude kako mole pred bolnicom, jako se divila njihovoj ustrajnosti a najviše ju je smetala njihova ljubaznost. Njezini suradnici su joj govorili da su to fanatici i da rade protiv nje. Međutim upravo se osvjedočila o suprotnome i po njihovoj molitvi (8 godina) je progledala. Sjetimo se da Gospodin Isus kaže „Istina će vas osloboditi“ (Iv 8,32).

Pošto je ona napustila posao, za njom je krenulo mnoštvo radnika kojima je savjest već prije prigovarala, ali ona im je dala ohrabrenje da pođu za njom, tj. da poslušaju glas savjesti.

Ona sam nekada je smatrala kako je jedno dijete dovoljno, a danas ima osmero djece. Ono što je pobjedonosno: ta klinika za pobačaje u kojoj je radila, ne samo da se zatvorila nego je danas centar „pro life“ Inicijative 40 dana za život“

Kada je u pitanju život ili smrt ne možemo biti indiferentni. Obrana života je nešto što po naravi treba biti u čovjeku. Knjiga Ponovljenog zakona kaže: „Stavljam pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život dakle biraj“ (Pnz 30,19). To je nešto na čemu se može temeljiti i međureligijski dijalog, jer su u svojoj biti sve religije pozvane na obranu i očuvanje života.

Prije obraćenja Abby opisuje jednu redovnicu koja je dolazila moliti pred kliniku. Za nju je bilo čudo kako jedna redovnica u takvoj uniformi stoji na vrućini i moli pred ogradom klinike. Ta redovnica bi često pala na koljena i plakala kada bi vidjela kako žene iz bolnice izlaze koje su ipak pobacile. Jednom je Abby rekla: „Ne želim da redovnica plače zbog onoga što se događa u mojoj klinici.“ Još uvijek nije bila svjesna da su pobačaji, zapravo zločini. Kolika zasljepljenost može biti! Ali malo pomalo, savjest je grizla, dok istina nije pobijedila. Kasnije se i sama pridružuje onima koji zagovaraju obranu života. Ovu knjigu trebaju pročitati i protivnici, tj. zagovornici Pro choice (pravo na izbor) opcije, ali također i oni koji se suoče s neželjenim trudnoćama.

Treba znati da je Gospa u Fatimi prorokovala da bi neke nacije mogle nestati s lica zemlje. To zaista mogu biti one nacije koje ne staju u obaranu ljudskoga života, jer na taj način pokazuju da im nije stalo ni do njihova života kao ni do života drugih. Završio bih riječima don Pave „Kada narod život počupa i sam će umrijeti“. (Cenzurirani dio iz filma Prosjaci i sinovi).

Drugi predstavljatelj bila je gospođa Marija Šošić iz Splita. Koordinatorica Inicijative za Dalmaciju. Ona je više naglasila koliko molitva može biti utjecajna. Često

toga nismo svjesni, ni u vlastitom životu, a kamo li na društvenoj razini. No, vidimo da su rezultati zapanjujući. Osim što je predstavila knjigu, spomenula što se sve još radi i kako se ljudi dobre volje mogu angažirati u obrani ljudskoga života. Zatim je na kraju dala svoje svjedočanstvo gospođica Ana Čoko, koordinatorka inicijative za grad Šibenik. Svi prisutni su bili oduševljeni njihovom hrabrošću, ali nadom koja se budi u svima nama kada se stavimo u obranu ljudskoga života.

M. Miličević

GOSPIĆ ZA VUKOVAR 2019.

Euharistijsko slavlje u povodu Dana sjećanja na žrtve Vukovara održano u

katedrali Navještenja BDM u 18 sati koje je predvodio preč. Mario Vazgeč, župnik gospićki. Nakon Euharistijskog slavlja blagoslovljene su svijeće koje su položene i upaljene ispred Spomenika žrtvama Domovinskog rata na Trgu Alojzija Stepinca. Svijećama je ispisan natpis Vukovar uz šahovnicu oko spomenika.

SUSRET PJEVAČKIH ZBOROVA GOSPIĆKOG DEKANATA

U petak, 22. Studenoga 2019. na spomendan sv. Cecilije, župni zborovi iz Gospićkog dekanata proslavili su svoju zaštitnicu. Okupili su se u gospićkoj katedrali u 18 sati gdje je svetu misu predvodio gospićko-senjski biskup mons. Zdenko Križić, a koncelebrirali su: mons. Marinko Miličević, generalni vikar, preč. Mišel Grgurić, tajnik i kancelar biskupije, mons. Nikola Turkalj, ekonom biskupije, preč. Mario Vazgeč, domaći župnik, umirovljeni svećenik Zlatan Sušić, preč. Luka Blažević, ravnatelj Caritasa i župnik

Ličkog Osika, vlč. Pero Šporčić, župnik Pazarišta i Klanca, asistirali su đakon vlč. Mario Kralj, bogoslovi i sjemeništari.

.Pjevanje je predvodio katedralni zbor u zajedništvu s ostalim okupljenim pjevačima, pod ravnanjem i uz glazbenu pratnju Franje Puškarića, katedralnog zborovođe.

Biskup je na početku u propovijedi predstavio ukratko, životopis sv. Cecilije kršćanske mučenice početka 3. stoljeća. „Njezin kršćanski život i mučeništvo ostavili su snažan dojam na sve kršćane toga vremena pa se i njezino štovanje proširilo u cijeloj Crkvi. To pokazuje i činjenica da joj je ime, među rijetkima, našlo mjesto i u molitvi Rimskog misnog kanona. Proglašena je zaštitnicom glazbe, pjevača, ali to datira tek iz srednjeg vijeka. Legende govore da je jedan od razloga i taj što je pjevajući hvalospjeve Gospodinu pošla u mučeničku smrt. Sveta Cecilija je, kao i svi drugi mučenici, imala mogućnost izbjeći mučeništvo i smrt. Bilo bi joj dovoljno zaniijekati Isusa, ali to nije mogla. Izabrala je radije smrt. Vjerovala je Isusu i znala da ovakvim izborom zapravo, ne gubi život nego ga dobiva. Sveta Cecilija zaštitnica je pjevača, zborova, glazbenika, napose onih koji svoje pjevanje, svoju glazbu, posvećuju Bogu, a to su crkveni pjevači i crkveni zborovi. Oni pjevanjem časte i slave Boga, napose u euharistijskom slavlju koje je najuzvišenija proslava Boga.“

Biskup je potom, pozvao pjevače i članove župskih zborova Gospićkog dekanata, neka budu svjesni, s jedne strane Božjeg dara koji su primili i s druge strane, da pjesmom časte Boga i tako svojim pjevanjem potiču i druge da radosnije slave Boga. Istaknuo je svetog Augustina koji, kada govori o pjevanju Bogu, stavlja naglasak da to pjevanje mora biti oduševljeno, iz svega srca. Pjevanje Bogu mora biti molitva. Spomenuo je uzrečicu: „Tko pjeva Bogu dvostruko moli.“ Ne bi puno koristilo izvršno pjevanje ako ono doista, ne bi bilo molitva.

Mons. Križić osvrnuo se na misna čitanja. „U prvom čitanju čuli smo kako braća Makabejci žele posvetiti svetište, Hram Božji, koji su Rimljani, pogani, profanirali i obeščastili. Dolaze u ranu zoru s narodom i u Hramu prvo prinose Bogu žrtvu. To čine uz pjesmu i pratnju mnogih glazbenih instrumenata. Slavlje se protegnulo punih osam dana. Vidimo da, posveta Hrama uz pjesmu, govori o radosti i oduševljenju naroda što

se Božje boravište ponovno posvetilo. Oni pjesmom susreću svoga Boga i otvaraju mu svetište vlastitog srca. Posvećujući Hram, oni posvećuju i sebe, hram svoje nutrine koji je Bogu još draži od hrama kao kamene građevine.

Evangelist Luka u dva retka donosi Isusov intervent s obzirom na očišćenje hrama, koji nisu onečistili pogani kao za vrijeme Makabejaca, nego su ga onečistili vjernici i to oni koji se smatraju dobrim vjernicima. Ovi vjernici su od kuće molitve

načinili tržnicu, ili kako Isus veli: 'pećinu razbojničku'. Kuća Božja ako nije kuća molitve, onda je ona zbilja tržnica, ona se profanira." Biskup je izveo zaključak da molitva u kojoj Bogu nikada ne zahvaljujemo, nego samo od Njega tražimo, postaje trgovina. Lako se uvjerimo da smo neke stvari zaslužili, da nam to Bog mora dati, jer smo mi njemu dali ne znam koliko Očenaša ili milostinje. Zaboravimo da je sve što od Boga primamo, ponajprije dar, a ne zasluga. Vjera postaje tržnica ako mi dolazimo u Crkvu, idemo na misu ili na hodočašća, a onda nastavljamo s nepoštenim životom u kojem ima nepravde, laži, varanja, ogovaranja, psovke, kletve, i sl. Sve to od našeg nutarnjeg hrama čini tržnicu ili razbojničku špilju. Istina, nitko od nas nema posve čist svoj unutarnji hram niti dolazi u crkvu ili na sv. misu zato što je posve čist. Stoga, trebamo u crkvu doćiraskajani, sa željom da budemo bolji i za to Boga molimo i trudimo se u tom smislu.,,

Biskup se ponovno, na kraju obratio izravno pjevačima: „Nemojte nikada dopustiti da se vaše pjevanje Bogu, pretvori u tržnicu, da to pjevanje bude cilj samom sebi, da to bude promocija vas osobno (iako se treba radovati kada se nešto lijepo izvede, otpjeva), nego da vaše pjevanje bude proslava Boga, bude molitva. Onda to posebno raduje Božje srce, ispunja radošću Božji narod, a Božja nagrada neće izostati. Vi ćete sa svojim pjevanjem ispunjati i vlastitu dušu milošću Božjom i donositi radost i utjehu mnogima kojima ovo manjka. Jedna njemačka poslovice veli: 'Kada ništa ne pomaže, glazba jedina suze obriše i srce obodri.'"

Završio je propovijed s događajem koji je čuo od jednog profesora na Zagrebačkom bogoslovnom fakultetu. —, „Išao je on kolegom posjetiti jednog dragog im svećenika koji je bio u bolnici i odbrojavao zadnje sate. Jedva je mogao izgovarati pokoj u riječ. To su teške situacije kad ne možeš s osobom komunicirati i ne znaš,

zapravo, o čemu bi više govorio. „Onda smo ga“, priča on, „u jednom trenutku upitali, ima li kakvu želju, što bismo mogli za njega učiniti?“ Nakon male stanke, on im reče: „Dajte mi nešto zapjevajte.“ Ovaj profesor veli: „Uvalio nas u veliku nevolju. Ja nemam nikakav sluh, a moj kolega još gore ... ali smo ipak započeli pjevati. Vidjeli smo da se on blago smješka. Sigurno nije ljepoti naše izvedbe, ali se smješkao.“ Ovo je primjer da pjesma donosi radost i utjehu i u najdelikatnijim životnim trenucima. Želim vam, dragi pjevači, od srca da i vi s vašom pjesmom donosite puno radosti, prije svega Bogu, a onda i mnogim dušama koje iscrpljuju životne tjeskobe i žalosti.“

Iza mise svaki zbor predstavio se s dvije pjesme. Sudjelovali su zborovi: župa: Lički Osik, Bilaj, Lički Novi, Perušić, Brušane-Trnovac-Smiljan-Bužim i katedralni zbor Gospića. Poslije nastupa sledila je zajednička večera i raspjevano druženje u Pastoralnom centru župe Lički Osik.

s. Robertina Medven

BISKUP KRIŽIĆ U GOSPIĆKOJ KATEDRALI ZAREDIO TROJICU ĐAKONA I JEDNOG SVEĆENIKA

U subotu, 30. studenoga 2019. na blagdan sv. Andrije apostola, u gospićkoj katedrali gospićko-senjski biskup Zdenko Križić podijelio je na sv. misi u 11 sati sveti red đakonata bogoslovima. Domagoju Tujmeru, Bruni Lovakoviću i Igoru Luliću te đakonu Mariu Kralju svećenički red. Ovakvog slavlja u ovoj Gospićko-senjskoj biskupiji koja će sljedeće godine obilježiti svoju dvadesetu obljetnicu nije još bilo. Okupili su se domaći vjernici a došli su i župnici, obitelji, rodbina i župljani ređenika. Koncelebriralo je, uz biskupa u miru Milu Bogovića, više od trideset svećenika ove biskupije. Pjevao je katedralni zbor pod ravnanjem Franje Puškarića.

Biskup je u propovijedi pošao od Evanđelja na današnji blagdan sv. Andrije u kojem evanđelist Matej izvješćuje o pozivu četvorice apostola: “... Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju... te dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana ...’ U ovim pozivima su glavni elementi svakog Božjeg poziva tijekom povijesti Crkve. Isus zove – učenici se odazivaju. Nema tu drugih pojašnjenja ili bilo kakvih detalja. Ovi pozvani,

sigurno su od prije poznavali Isusa, slušali ga i bili svjedoci njegovih izvanrednih djela, jer ne bi nitko ostavio sve i krenuo za nekim nepoznatim, ali evanđelist ne govori ništa o tome. Njega zanima samo konačna odluka učenika.“

Biskup Križić je na prvom mjestu istaknuo Isusov pogled – koji se uvijek ponavlja kad god Isus nekog poziva: "Isus ugleda, Isus vidi, Isus opazi,...". To je pogled izbora, ljubavi i nade. Pogled koji izdvaja osobu. Dakle, poziv nije, kako se može u prvi mah pomisliti, slučajnost, nešto što se događa usput, kao da Isus poziva koga prvog susretne. To nije tako. Ovo se još jasnije vidi u pozivu Natanaela kojeg je najprije pozvao Filip, ali mu Isus odmah želi objasniti da je to njegov poziv te reče: 'Vidjeh te prije negoli te Filip pozva, dok si bio pod smokvom.' Filip je bio samo posrednik.“

Biskup je tada uputio riječ današnjim ređenima:

„Draga naša mlada braćo, ni jedan od vas nije slučajno pozvan. Isus vas je vidio. Što je to Isus vidio kod ovih prvih učenika ili kod vas, o tome je možda, bolje pretjerano ne razmišljati. Budimo iskreni: kada gledamo svoj život gotovo nitko od nas nije pozvan zato što je među kolegama bio najbolji, najpobožniji, najuslužniji, itd. Da se Bog služio tim kriterijima na našem ili vašem mjestu bili bi vjerojatno, neki drugi. Apostol Pavao kada razmišlja o svom pozivu i pozivu drugih, veli: 'Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lûde svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, da se nijedan smrtnik ne bi hvalio pred Bogom.' (1Kor 1,26ss). Marko kod Isusova poziva ne daje nikakva druga objašnjenja nego samo veli: 'Isus pozva one koje htjede'. Zašto htjede baš te, do odgovora nećemo doći nikada nekom našom ljudskom logikom. Jedino je sigurno da je izbor uvijek znak posebne Božje ljubavi i milosrđa. Drukčije se ne može razumjeti.

Stoga, na pitanje, što je Isus vidio u prvim učenicima ili što je vidio u vama? odgovor je samo ovaj: vidio je dovoljno kvaliteta da možete izvršiti poslanje koje je Bog za vas predvidio, da možete ispuniti Božja očekivanja. Ali to, po sebi, još nije jamstvo da će se tako doista i dogoditi. Božji poziv je uvijek u nadi. Bog se nada da ćemo ostvariti ono što on želi, za to daje potrebne milosti, ali sve zavisi od naše suradnje s njegovom milošću. Nadao se i kada je pozvao Judu. Nije ga pozvao da ga Juda izda. U tom smislu možemo reći da je svaki Božji poziv u nadi. Mi puno govorimo o nadi koju imamo u Boga, ali ne smijemo zaboraviti da i Bog ima nadu u nas. Ne smijemo zaboraviti da nam uvijek prijeti opasnost da postanemo Božje razočaranje.

Poziv zahtjeva suradnju s Božjom milošću. Bez suradnje s milošću svećenik će postati smiješan, kako veli papa Franjo. Sveti Pavao piše: 'Milošću Božjom to sam što jesam'. A onda nadodaje: 'Ali milost koju mi je Bog dao nije bila uzaludna. Trudio sam se.' (1Kor 15,10). Ovo je bitno. Nemojte dopustiti da milost koju vam je Bog dao bude uzaludna i nemojte zaboraviti da vas je Isus vidio i pozvao, jer Isus u vas ima nadu. Dopustite Isusu da njegov pogled na vama trajno ostane i nemojte se od tog pogleda nikada skrivati.

Drugi element Isusovog poziva je inicijativa. U Židovstvu onoga vremena učenici biraju učitelja. Međutim, ovdje je Isus onaj koji uzima inicijativu, pa i onda kada su drugi posrednici. To naglašava svojim učenicima govoreći: 'Niste vi izabrali mene'. Nitko od nas nije prvi izabrao, nego smo izabrani. Mi smo se odlučili samo zato što se Bog prije odlučio za nas. Nemojte zaboraviti da je poziv Božji dar.

Najvažnije za pozvanoga je ponajprije vjera, povjerenje u Isusa. U tome je bit svega. Isus kod poziva ne daje detaljnu listu svojih zahtjeva, ne kaže unaprijed što sve pozvanoga u životu čeka. Ne daje neka velika obećanja kao što to čine političari da ljude privuku na svoju stranu.

Ni učenik ne može tražiti da mu se na početku sve pojasni, da mu se kaže što dobiva ili što gubi prihvaćajući poziv. Ne ide se za Isusom u sigurnosti nego u vjeri. Kada je Petar postavio pitanje: "Mi smo ostavili sve i pošli za tobom. Što ćemo za to dobiti?" - nije dobio nikakav jasan odgovor, jer pitanje nije Isusu bilo nimalo simpatično: "Što ćemo dobiti?" Pravo pitanje učenika moralo bi biti: "Što ja mogu drugima dati?" Ako se traži samo neki osobni interes, poziv je osuđen na propast. Isus doduše, odgovara da će dobiti stotruko, ali dodaje: "s progonstvima", a oni to tada nisu razumjeli. Ovo je znakovito. To je poruka svima: Dobit ćeš stotruko ako si spreman u pozivu prihvatiti progonstvo, tj. poniženja, odbačenosti, nerazumijevanja, udarce ... Poziv se mora prihvatiti u vjeri. Ništa drugo ne jamči uspjeh. Isusov učenik mora računati i na odbijanja, neprihvatanja, poniženja, ali ništa od toga neće ga slomiti ako ima vjeru da je Isus s njim i da je on jamac njegove budućnosti. Moramo se stalno ispitivati kakva je naša vjera, kakvo je naše pouzdanje u Isusa? Ako toga nemamo, problemi će nas potopiti.

Kod poziva učenici ostavljaju sve i idu za Isusom. Dakle, na 2. mjestu po važnosti je napuštanje – ostavljanje svega. Tko to nije sposoban, bolje da se ne odazove. Učenici ostavljaju barke i mreže, carinarnicu i obitelji. Poziv ne dopušta imati nekakve rezerve u bilo kojem smislu. Jedina sigurnost je Isus i ne smije se imati ništa izvan Njega. Isus, kada šalje učenike, šalje ih praznih ruku, bez štapa, torbe, rezervne odjeće. On želi biti njihova sigurnost. Kad se vraćaju, pita ih: "Je li vam što nedostajalo". Odgovor je: "Ništa, Gospodine!" Ne može se živjeti poziv stavlajući sigurnost na nešto drugo. Ako Bog, ima konkurenciju, povlači se. Zato je potrebno obavljati redoviti ispit savjesti s obzirom na to gdje su naše istinske sigurnosti. Ako to nije Bog, onda će poziv postati promašaj. Ne smijemo zaboraviti istinu: Učenik nije, prije svega, onaj koji je nešto ostavio nego onaj koji je nešto našao. Ako u svom pozivu niste našli istinsku dragocjenost, onda ćete se na jedan ili drugi način vratiti svemu onome što ste ostavili.

3. element Isusovog poziva su riječi: 'Idi za mnom' ili 'Slijedi me'. Što to znači? Slijediti Isusa znači imitirati Isusa, živjeti kao On, imati ga stalno pred očima. Bez ovoga sve će završiti u slijepoj ulici. Slijediti Isusa nije lako i to nosi sa sobom ne mali umor. Ali to je blagoslovljeni umor, umor koji ispunja život. Svećenik u nasljedovanju Isusa mora i osjetiti taj umor. Svi znamo da zauzeti rad iscrpljuje životne snage. Međutim, blažen je život koji se istroši u službi Bogu i ljudima. Svećenik, ako se ne izmori od služenja izmorit će se od komotnosti. A ovaj umor je za svećenika rak, neizlječiva bolest."

Biskup je i na kraju očinski pozvao ređenike: „Dragi mladići! Nemojte se uplašiti Isusovih zahtjeva. Kada se na njih odgovori oni proizvode radost. Vi ste krenuli ovim putem da budete sretni i radosni. To je i Božja želja za vas. To ćete i sigurno biti ako ostanete vjerni svom svećeničkom pozivu. Molit ćemo Gospodina da tako bude. Amen."

Na kraju donosimo nekoliko podataka iz životopisa naših ređenika:

Mario Kralj rođen je 18. lipnja 1991. u Zagrebu. Kršten u župi Sv. Tri Kralja u Kraljevom Vrhu. Sakramente prve pričesti i krizme primio je u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Oroslavju. Tu je polazio osnovnu školu i opću gimnaziju u srednjoj školi. Po završetku srednje škole studirao je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Paralelno s upisom na teologiju ušao je u Karmelski red i tamo primio redovničku formaciju te službe lektora i akolite. Tijekom razlučivanja, prije polaganja doživotnih zavjeta, odlučio je nastaviti put prema svećeništvu u Gospićko-senjskoj biskupiji. Danas je primio sakrament svećeničkog reda.

Domagoj Tujmer, rođen je 20. prosinca 1988.godine u Zagrebu u župi Bl. Alojzija Stepinca na Trnjanskoj Savici. Završio je osnovnu školu Jure Kaštelana u Zagrebu te srednju školu - smjer-tehničar za mehatroniku. Studirao je na filozofsko-teološkom fakultetu Družbe Isusove na Jordanovcu.

Bruno Lovaković rođen je 8. siječnja 1993. godine u Našicama. Prebivalište mu je u župi Našašća Svetoga Križa u Trnavi (filijala Lapovci). Osnovnu školu završio je u Trnavi, a srednjoškolsku naobrazbu započeo u Međubiskupijskom sjemeništu na Šalati gdje je upisao Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju. Nakon dvije godine u Međubiskupijskom sjemeništu svoje daljnje školovanje nastavio je u Katoličkoj klasičnoj gimnaziji u Požegi u kojoj je maturirao. Nakon položene državne mature upisao je Katolički bogoslovni fakultet u Zagrebu te je po diplomiranju primljen za svećeničkog kandidata u Gospićko-senjsku biskupiju.

Igor Lulić rođen je 27. siječnja 1980. godine u Zagrebu. Na krštenju je dobio ime Ivan a kršten je i sve ostale sakramente primio u župi "Kraljice Svete Krunice", Ravnice u Zagrebu. Nakon završene osnovne i srednje škole upisao je i završio Pravni fakultet. Još za vrijeme studija razmišljao je o duhovnom pozivu. Nakon promišljanja odlučuje se i primljen je za kandidata Gospićko-senjske biskupije. Studirao je na Filozofsko-teološkom studiju Družbe Isusove u Zagrebu i uspješno diplomirao.

Na kraju sv. mise ređenima je u ime župe Gospić čestitku izrekla članica župnog vijeća i župnog zbora gospođa Josipa Vrkljan, a pridružila su se i djeca u ličkoj narodnoj nošnji. Slavlje je završilo Lijepom našom, a blagovanje i druženje priređeno je u Pastoralnom centru župe Lički Osik.

s. Robertina Medven

NA PRVU NEDJELJU DOŠAŠĆA UPALJENA JE SVIJEĆA NADE I IŠČEKIVANJA

Današnjom nedjeljom u crkvenoj liturgijskog godini započinje došašće ili advent. Razdoblje je to u kojem se pripremamo za Božić. Nakon večernje sv.mise u gradu Gospiću upaljena je 1. Adventska svijeća kod Vodarice Marte koju je u zajedništvu sa brojnim vjernicima upalio mons. Marinko Miličević.

Došašće obuhvaća četiri nedjelje koje prethode blagdanu Božića. Ono je vrijeme duhovnog promišljanja, vrijeme priprave za

Božić, vrijeme naše duševne inventure. Simbol došašća je adventski vijenac na koji se stavljaju četiri svijeće i svake nedjelje pali se po jedna. Prva svijeća predstavlja nadu i iščekivanje.

"Došašće nam govori kako Gospodin dolazi radi nas i našega spasenja, a to znači kako bi nas oslobodio od grijeha, povratio nam svoje prijateljstvo, prosvijetlio nam um svojom svjetlošću i zapalio nam srce svojom ljubavlju." rekao je sv. Ivan Pavao II. Pobožnost jutarnjih Misa Zornica je velika žrtva, ali ne zaboravimo da je to susret i najveći susret svakog jutra sa samim živim Gospodinom. Mi nemamo u ovome svijetu bližeg susreta sa Gospodinom do li susreta na svetoj Misi, u službi riječi, svetoj Pričesti i u molitvi.

Lucija Starčević

MISE ZORNICE U GOSPIĆKOJ KATEDRALI

2.prosinca 2019. godine u gospićkoj katedrali s početkom u 6,15 sati održala se prva misa zornica ovog došašća. Euharistijsko slavlje predvodio je biskup gospićko-senjski biskup mons.mr. Zdenko Križić u koncelebraciji sa mons.dr. Milom Bogovićem biskupom u miru, biskupijskim kancelarom preč. Mišelom Grgurićem, gospićkim župnikom preč. Marijom Vazgečom i vlč. Zlatkom Sušićem. Euharistijsko slavlje je svojim pjevanjem uzveličao je katedralni zbor uz brojne vjernike, jer posebna pobožnost gaji se kroz mise zornice i u našoj župi.

Svako jutro u našoj katedrali osim nedjelje do kraja došašća u 6,15 sati uz mise zornica pripremamo se za ovo radosno vrijeme.

Susret s Isusom - najljepši je početak dana!

Lucija Starčević

SVETI NIKOLA U NAŠOJ KATEDRALI DARIVAO MALIŠANE

Sveti Nikola i ove godine posjetio je naše mališane u gospićkoj katedrali. U 17,00 sati u katedralu Navještenja BDM prepunoj radosne i raspjevanje djece stigao je sveti Nikola. Čuvši da u našem gradu ima puno dobre djece, sa sobom je donio i puno darova. Pred sami dolazak svetog Nikole djeca su izvela nekoliko recitacija, a svetog Nikolu dočekala sa pjesmom.

Pojavljivanje Sv. Nikole u svečanoj odori i sa biskupskim štapom oduševilo je mališane koji su Nikolu na tren poželjeli dodirnuti i pružiti mu ruku te se sa njim fotografirati. Nakon podjele darova Sveti Nikola je sa djecom prošao ulicama grada Gospića sve do glavnog gradskog trga gdje je otvoreno klizalište koje će u ovom prosincu uveseljavati djecu.

Lucija Starčević

SVETI NIKOLA

Spremaju se učenici u školi,
pisati pismo Svetom Nikoli,
jesu li dobri bili,
darove zaslužili.

Svatko bi nešto htio,
tvrdi da je dobar bio.
Mobiteli, igrice, role
svi skupe poklone vole.

Pričala mi baka stara,
nekada nije bilo takvih dara,
svi smo skromni bili,
ponekad šibu zaslužili.

Darovi su bili bomboni i jabuke,
Sveti Niko nije imao toliko muke,
roditelji tada sretni bili,
s djecom Božić čekali.

Učiteljica: Vlatka Galac

SVETI NIKOLA

Taj dan je došao,
kroz što sam sve prošao,
kroz nogomet, štrajkove, igrice,
od tebe bih htio samo slušalice!

Matija Vukić 4.b

BOŽIĆNA RADIONICA ZA HUMANITARNU POMOĆ

Uz podršku župnika vlč. Maria Vazgeča i povjerenika za misije za našu biskupiju vlč. Pere Jurčevića protekli tjedan misijska zajednica župe Gospić organizirala je radionicu izrade božićnih ukrasa, koje su prodavati u katedrali nakon nedjeljnih misa na 2. nedjelju došašća.

Vrijeme je božićnog darivanja pa su naši župljani odabrali nešto iz bogate ponude božićnih ukrasa koje su s ljubavlju i s puno entuzijazma izradile članice naše misijske zajednice.

Sva prikupljena sredstva su proslijeđena sedamnaestogodišnjem mladom župljaninu Josipu Kolačeviću, koji je prošle godine prilikom pada doživio tešku ozljedu. Kako bi Josipov oporavak prošao što bezbolnije, za njegovo daljnje liječenje, potrebna su financijska sredstva. U vrijeme došašća, otvorimo naša srca i pomozimo potrebite. Josipu možete pomoći uplatom na žiro-račun:

HR3723400093204424633 (Banka: PBZ, na ime: Lucija Kolačević.)

Misijska zajednica župe Gospić

NEDJELJA CARITASA U GOSPIĆU

Na treću nedjelju Došašća kada cijela Crkva obilježava Dan Caritasa, 15. prosinca 2019. u gospićkoj katedrali euharistijsko slavlje predvodio je biskup u miru mons. Mile Bogović, a koncelebrirali su, ravnatelj Biskupijskog Caritasa preč. Luka Blažević, domaći župnik preč. Mario Vazgeč, tajnik i kancelar preč. Mišel Grgurić, asistirao je đakon vlč. Bruno Lovaković. Pjevao je katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića.

Na početku prisutne je pozdravio ravnatelj Caritasa preč. Luka Blažević te istaknuo: „Živimo u vremenu u kojem nas zahvaća virus konzumerizma. Ne smijemo darove svoditi na ono izvanjsko, nego na ono unutarnje. U Caritasu smo svi važni to znači i oni koji će s ljubavlju dati i oni koji će primiti i najmanji dar. Važna je ljubav, a to je zapravo, Caritas. Ovih Božićnih dana trebali bismo ponajprije biti dar, biti ljubav jedni drugima. Bog je nama dao najviše što je mogao. Tako činimo i mi kada darujemo sebe, svoje vrijeme, svoje darove, svoju brigu za one u potrebi, siromašne, bolesne, beskućnike, ostavljene, zapuštene, ili one koje je pogodila neka životna nedaća.“ Na kraju, preč. Luka pozdravio je biskupa Bogovića, župnika, kancelara, đakona i sve nazočne te pozvao da svatko dade koliko može kako bismo nekima olakšali život i zahvalio je svima koji pomažu na bilo koji način.

Biskup je propovijed počeo također s naglaskom na ovu nedjelju posvećenu Karitasu te istaknuo potrebe djelovanja Biskupijskog Caritasa. „Isus je rekao da je najveća zapovijed: 'Ljubi Boga nadasve, a bližnjega svoga kao samoga sebe'. Caritas je ljubav prema bližnjemu, prema drugome. Dakako, da se karitativno djelovanje ne veže samo uz ovaj jedan dan. Ono je naš trajni zadatak i trajna obveza kršćana.“ Potom je pozdravio ravnatelja Biskupijskog Caritasa preč. Luku Blaževića i djelatnike Katu, Juru,

Katarinu i druge te im zahvalio u ime spriječenog biskupa ordinarija Zdenka Križića, u svoje ime i u ime cijele Biskupije te rekao: „Oni nisu preuzeli našu karitativnu obvezu, ali imaju bolji uvid u potrebe onih koji dolaze tražiti pomoć. Mi na ovu nedjelju želimo pokazati na potrebe naših obitelji. Zato je naš Karitas postavio pred nas obitelji koje su potrebne veće ljubavi i naše pozornosti. Oni su samo neki od mnogih, a dobro oko kršćansko vidjet će u svojoj sredini i druge. Mnogi danas govore da su obitelji ugrožene. Dakako, mi ne gledamo na obitelj kao na interesnu zajednicu koja traje dok traju pojedinačni interesi. Glavna uloga obitelji je odgajanje djece. Glavni učitelji su majka i otac, a dakako i drugi odrasli u obitelji. Uz obitelj odgovornu ulogu ima i škola. Ako to zakaže onda govorimo o krizi. Dijete je okrenuto ulici, internetu i dosadi. Sve institucije trebaju pridonijeti da se te krize uspješno prevladaju.“

Biskup Mile osvrnuo se na današnji evanđeoski odlomak koji progovara o sv. Ivanu Krstitelju. Po Ivanovom mišljenju Isus nije započeo ulogu Spasitelja svijeta. Treba snažnije, žestće krenuti prema onima koji imaju velik utjecaj na društvo. Potrebno je pobijediti zlo koje se ukorijenilo u svim slojevima društva. Ako kreneš od nemoćnih, nećeš daleko dospjeti. Pojavu Spasitelja Ivan nije predviđao tako. „Trebao si to, Isuse, malo drukčije. Ti okupljaš oko sebe sirotinju a ne oslobađaš ih od siromaštva.“ - Tako Ivan reče Isusu i dobiva pravi odgovor. „Ono što Mesija treba činiti, događa se. Zar nije rečeno u pismima da će spasenje biti naviješteno siromasima. On za polazište uzima siromahe.“ To mogu oni „gore“, misli Ivan, a ti se krećeš daleko od njih.

Bile su to poteškoće u kojima se Ivan našao. Bio je u krizi, ali traži odgovor na pravome mjestu. Bili su i drugi u krizi ali odgovor nisu tražili gdje treba, nego su zaključili: od ovoga neće biti ništa. Sablažnjavali su se kada su čuli da se takav predstavlja kao mesija, Božji poslanik. Kad bi on to bio, došao bi k nama a ne k toj svjetini. On ništa ne zna i ništa ne može. Ako ne ide milom, onda silom. I sablažnjavahu se o njega.

„Karitas je, dakle, ljubav prema drugima. To znači, ne ići prema drugome s nakanom pobjede, da se drugog porazi, nego da mu se pomogne kako bi u njemu pobijedilo dobro. Svjedoci smo da je na djelu nekršćanski mentalitet. Nemilosrdno rušiti onoga koji se u svemu ne slaže sa mnom. Suditi mjerodavno o svemu i svačemu, a ne postavljati sebe u pitanje. One druge treba što prije i što potpunije dotući. Taj mentalitet zarazio je zrak koji dišemo. To se napose osjeti u vrijeme predizbornih kampanja. Mentalitet nadmetanja, u kojemu jači uvijek mora svoju snagu iskoristiti da bi pobijedio drugoga. Ako si pobijedio, imaš pravo da se o tebi lijepo govori i piše. I razumljivo je, da se svi kojima nije dano da pobjeđuju, osjećaju nezadovoljni.“

Isus nije nikada prihvatio tu logiku. Jasno je svima da nam je danas takav odnos prema svijetu u kojemu živimo potreban i mi kršćani trebali bismo u tom smislu biti kvasac ovom svijetu koji sve više želi nametnuti svoju nekršćansku i nehumanu logiku: logiku natjecanja tko će koga pobijediti, tko će nezasluženo trijumfirati a tko na duši nositi osjećaj poraženoga. Kršćanin treba rasti u ljubavi prema Bogu i bližnjemu. Biti za, a ne protiv drugoga.

Karitas ne znači darivati stvari. On znači darivati sebe. Stvari mogu biti samo izraz tog osobnog darivanja. Kada to izražavaju, onda su darivanje. Mogu biti i prijevara, kao „jabuka u raju zemaljskom“. Roditelji ne ljube svoju djecu u onoj mjeri koliko ih

materijalno zbrinjavaju. Ni mi svoju braću. Nema milijunaš veću mogućnost ljubavi prema drugima.

Vrlo malo imamo podataka da je Krist izravno nekome darovao neku materijalnu vrijednost. Imamo umnažanje kruha, ali tada su apostoli dijelili. Jedino je dijelio kruh i vino na Posljednjoj večeri, ali to nije bila neka druga hrana – to je bio On: „Ovo je moje tijelo ... „Ovo je moja krv...”

U prvoj kršćanskoj zajednici svaki je bio prepoznat na skupu, sa svojim potrebama i mogućnostima. Nije ni danas lako onima koji dođu na misu sa svojim poteškoćama a nitko to ne vidi. Isto vrijedi i za tvoju ulicu i za tvoje radno mjesto. Kad bismo imali razvijeniji osjećaj za potrebe drugih ljudi, vjerojatno bi svoje izdatke drukčije rasporedili.“

Biskup je završio propovijed riječima: „ Molimo se da ojača takav osjećaj u nama, posebno u ovom Došašću, u vrijeme dok se pripremamo za proslavu rođenja našega Učitelja i Spasitelja koji je vidio naše potrebe te je 'radi nas i radi našega spasenja sišao s neba'.”

Nakon mise u dvorani Karitasa gdje su djelatnici pripremili zakusku uz druženje, biskup Bogović uručio je u ime biskupije novčani dar i pomoć u hrani obiteljima u potrebi. Primilo ih je deset obitelji iz župa Gospičko-senjske biskupije: Vratnika, Senja, Cetingrada, Rakovice, Ogulina, Plaškog, Korenice i dvije iz Gospića.

s. Robertina Medven

NE MOGU BEZ SRCA

Miruj srce, ne luduj,
ne skači, tu u grudima mi trebaš,
samo mi tu nešto značiš.

Slušaj, ne ostavljaj ognjište svoje,
ne idi,
mir nema cijenu.

Pusti nek, vidim kako je u svijetu,
svi o nekoj sreći bruje,
kupuju skupe jahte i vile,
skupe voze automobile!
Ne popušta kaže...
Idi ko zombij,
nismo više skupa,
lutaj tuđinom mičem ti se s puta!
Kreni,
sam idi i lutaj,
nisam jedino srce ostavljeno kraj puta.
Miruj srce, ne luduj,
ne skači, tu u grudima mi trebaš,
samo mi tu nešto značiš.

Ostajem, ne mogu bez srca!

Mandica Hrvoj

HODAŠ

Sretne trenutke pohraniš u duši,
kao perce laki su i rijetki.
Tužne upije sama i pretvori u suze
koje oči isplaču u rijeke.
Pa hodaš prema zvijezdama
a rijeke neka zemljom teku.

Mandica Hrvoj